

Bénító energialöket hullámszórt át Drizzten, amikor a fegyvereiért nyúlt. De a vadász ellenállt, hisz gondolkodása túl primitív volt ehhez a kifinomult támadási formához. Egyetlen, az új támadó számára túlságosan gyors villanással kikapta az egyik szablyát a tokjából, és megperdült, fölfelé döfve a karddal. A penge félig beleszaladt az illithid fejébe.

A vadász tudta, hogy a szörnyeteg már halott, mégis kirántotta a szablyát, és minden különösebb ok nélkül még egyszer beledöfött ellenfelébe, amíg az össze nem rogyott.

Aztán már rohant is, kivont kardokkal, melyek közül az egyik illithid vértől csöpögött, de a másik is szomjazta azt. Drizztnek menekülési utat kellett volna keresnie – az a része, ami Drizzt Do'Urden volt, kereste is volna –, de a vadász többet akart. Vadász-énje bosszút esküdött az agy ellen, ami szolgaságba vetette.

De egy kiáltás megmentette a drow-t attól, hogy vak, ösztönös dühe magával rántsa.

– Drizzt! – rikkantotta Belwar a barátja felé sántikálva. – Segíts, sötételf! Kibicsaklott a bokám, amikor elestem. – Drizztből hirtelen eltűnt minden bosszúvágy, és odarohant sérült barátjához. Kart karba öltve botorkáltak ki a kerek tereméből. Hamarosan a vértől és agy kocsonyától sikamlós Guenhwyvar is csatlakozott hozzájuk.

– Vezess ki minket – könyörgött Drizzt a párducnak, és Guenhwyvar készségesen az élre állt.

R. A. SALVATORE MŰVEI

Megjelent:

Otthon*
Száműzött*
Menedék

Kristályszilánk
Ezüst erek
A felszerzet ékköve

Örökség
Csillagatlan éj*
A sötétség ostroma*
A hajnal ösvénye*
A csend pengéi*

A Démon ébredése*
A sötét sereg*
Démonlélek*

A mágia visszhangjai

A csillaggal jelzett művek a Szűkíts Kiadó

gondozásában jelentek meg, megrendelhetők
a Szukits Kiadó *Hydra Könyvklubjától*

15% kedvezménnyel.

A feltételekről részletesebben tájékozódhat a könyv végén található ismertetőből.

A megrendeléseket

a következő címre kérjük küldeni:

SZUKITS-HYDRA KÖNYVKLUB

6722 Szeged, Földvári u. 9.

Tel./fax: (62) 311-430, 420-734

FORGOTTEN REALMS

R. A. SALVATORE

SZÁMÚZÖTT

Szukits Könyvkiadó
Szeged

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
R. A. Salvatore: Exile

Copyright © 1990, 1999 TSR, Inc. All rights reserved.
TSR, Inc. is a subsidiary of Wizards of the Coast, Inc.

Hungarian edition © 1999
Cover art by Jeff Easley

This material is protected under the copyright
laws of the United States of America.
Any reproduction or unauthorized use of the material or artwork
contained herein is prohibited without the express written
permission of TSR, Inc.

U. S., CANADA,
ASIA, PACIFIC & LATIN AMERIKA
Wizards of the Coast, Inc.
P. O. Box 707
Renton, WA 98057-0707
+ 1-206-624-0933

Visit our website at <http://www.tsr.com>

Fordította
Hoppán Eszter

Borító
Jeff Easley

ISBN 963 9151 90 4

Exclusive rights for the Hungarian language
edition licensed to Szukits Könyvkiadó
Szaklektor: Csukonyi Zoltán
Lektor: Szóts Katalin
Tördelőszerkesztés:
SPEKTRUM REPRÓ BT, Szentmiklósi Csaba
Színre bontás: A-SzínVonal Bt.
Szerkesztő: Tézsla Ervin
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Hunyadi Csaba

Kaposvári Nyomda Kft. – 190908
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Diane-nek, összes szerelmemmel

Előhang

A szörnyeteg Mélysötét néma folyosóit járta, pikkelyes lába meg-megkoccant a kövön. Nem riasztották saját visszhangjai, nem zavarta az áruló zaj. Menedékbe sem iszkolt, egy másik ragadozó rohamától tartva. Mert ez a lény még a Mélysötét veszedelmei közt is csak a biztonságot ismerte, tudta, hogy bármilyen ellenféllel megbirkózik. Lehelete halálos méregtől párállott, karmai kemény pereme mély árkokat vájt még a tömör sziklába is, lándzsaszerű fogainak sora pedig a legvastagabb írhát is szétszaggatta. Mégis, a pillantása volt mind közt a legrettentőbb: ez a baziliszkusz-tekinet, amely kővé dermeszthetett bármilyen élőlényt.

Ez a szörnyű, testes teremtmény fajtája legnagyobbjai közé tartozott. Nem ismerete a félelmet.

A vadász látta a baziliszkuszt elhaladni, amikor még aznap, korábban figyelte. A nyolclábú rém volt most a betolakodó, aki megsértette a vadász területét. Végignézte, hogyan öl meg a baziliszkusz többet is a rotjai közül – ezekből a kicsi, juhszerű állatokból, melyek táplálkozásukat tették változatosabbá – mérges leheletével, míg a nyáj maradéka vakon rohant szerteszét a végtelen alagutakba, hogy talán soha vissza se jöjjön.

A vadász mérges volt.

Most azt figyelte, hogyan bóklászik végig a szörny a keskeny folyosón, éppen ott, ahol a vadász számította. Előhúzta fegyvereit a tokjából, és mint mindig, most is magabiztossággal töltötte el finom egyensúlyuk. Gyermekkora óta a birtokában voltak ezek a fegyverek, de még harminc év úgyszólván állandó használata után sem mutatták a kopás legkisebb jelét sem. Most pedig újabb próba előtt álltak.

A vadász készenlétben tartott fegyverrel várt arra a hangra, aminek jelére mozgásba lendülhet.

Torokból jövő mély morgás állította meg a portyázó baziliszkuszt. A szörnyeteg kíváncsian meredt előre, pedig silány szemei alig egy-két lábnyira láttak el tisztán. A morgás újra felhangzott, mire a baziliszkusz lekuporodva várta, hogy a kihívó: következő áldozata előugorjon meghalni.

Jóval a háta mögött a vadász előjött kamrájából, és elképzelhetetlen gyorsasággal rohant végig az apró hasadékokkal, foltokkal tarkított fal mentén. Mágikus köpenye – *piwafwija* – láthatatlanná tette a kő-környezetben, ügyes és gyakorlott mozgása pedig tökéletesen zajtalan volt.

Hihetetlenül csendben és hihetetlenül gyorsan érkezett.

A hörgő acsargás ismét felhangzott a baziliszkusz előtt, de nem közeledett. A türelmét vesztett szörny előrébb kúszott, hogy végre elejthesse zsákmányát. De amikor áthaladt egy alacsony sziklaboltozat alatt, a tökéletes sötétség áthatolhatatlan gömbje telepedett a fejére. A rém megtorpant és visszalépett, ahogy a vadász várta.

Aztán a vadász már rajta is volt. Leugrott a folyosó faláról, három feladatot is végrehajtva, mielőtt harcba bocsátkozik. Először is egy egyszerű varázslatot, amely izzó kék és bíbor lángokkal rajzolta körül a baziliszkusz fejét. Azután az arca elé húzta a csuklyáját, mivel a szemére a harcban nem volt szüksége, meg aztán egy baziliszkusz ellen a fedetlen tekintet csak bajt hozott volna rá. Végül előrántotta halálos szablyáját, a szörny hátán termett, és a pikkelyes bőrön a feje felé tartott.

A baziliszkusz abban a pillanatban cselekedett, amikor a táncoló lángok belepték a fejét. Nem égettek, de könnyű célponttá tették a fejét. A szörnyeteg megpördült, de mielőtt még félig elfordíthatta volna a fejét, az egyik szablya a szemébe döfött. A lény hátrálva csapkodni kezdett, hogy elkapja támadóját. Mérges párákat lehel, és vadul rázogatta a fejét.

De a vadász volt a gyorsabb. Nem került a száj elé, a biztos halál útjába. Második szablyája a baziliszkusz másik szemébe fűrődött, és ekkor szabadjára engedte a dühét.

A baziliszkusz betolakodott, megölte az állatait! Egyik csapás a másik után érte a rém páncélos fejét, leverte róla a pikkelyeket és a húsába hatolt.

A baziliszkusz tudta, milyen veszély fenyegeti, de még mindig hitte, hogy győzhet. Hiszen eddig mindig győzött. Elég lenne, ha a tomboló vadász a mérges lehelete elé kerülne.

De ebben a pillanatban a másik ellenfél, a morgó nagymacska is a baziliszkuszra vetette magát, félelem nélkül rontva a lángokban izzó fejre. Belekapaszkodott, és ügyet sem vetett a gyilkos gázokra, hisz mágikus állat volt, akire hatástalan az ilyesfajta támadás. Párduckarmai mély árkokat vájtak a rém ínyébe, megkóstoltatva vele a saját vérének.

A roppant fal mögött pedig a vadász csapott le újra és újra, még száznál is többször. A szablyák kegyetlen vadsággal szeltek át a pikkelyes bőrt, a húst és a koponyát, csapásaikkal a halál sötétjébe kergetve a baziliszkuszt.

A szörnyeteg már régen holtan hevert, mikor a véres pengék vad tánca végre lecsillapodott.

A vadász hátravetette csuklyáját s megszemlélte a lábánál halmozódó alvadt vért és a pengéit borító forró foltokat. A levegőbe emelte csepegő szablyáit, és az elemi diadal rikoltásával nyilvánította ki győzelmét.

Ő a vadász, és ez az ő otthona!

De amikor minden haragját kiadta ezzel a kiáltással, harcostársára nézett, és szégyen öntötte el. A párduc hatalmas szemeiben ítélet volt, még ha az állat maga nem is ítélkezett. Ez a macska volt az egyetlen láncszem, ami a vadászt összekötötte múltjával, azzal a civilizált léttel, amiben valaha élt.

– Gyere, Guenhwyvar – suttogta, és a szablyákat visszadugta hüvelyükbe. Kedvét lelte a kimondott szavakban. Egy évtizede csak ezt a hangot hallotta. De most már, ha megszólalt, szavai egyre idegenebbül csengtek, és nehezen

jöttek a szájára. Talán ezt a képességét is elveszíti majd, mint előző élete minden más szokását? Ettől nagyon félt, hisz hang híján nem tudná megidézni a párducot.

És akkor igazán egyedül lenne.

A Mélysötét csendes folyosóin ott ment a vadász és a macska, zajtalanul, egyetlen darab követ sem mozdítottak el a helyéről. Együtt ismerték meg ennek a néma világnak a veszedelmeit. Együtt tanultak meg életben maradni. De hiába a diadal, a vadász ma nem mosolygott. Semmilyen ellenségtől nem félt, de már nem volt benne biztos, hogy bátorsága az önbizalomból, vagy az élet iránti közönyből táplálkozik.

Lehet, hogy nem elég csak életben maradni.

1. RÉSZ

A VADÁSZ

Élénken él bennem az a nap, amikor elhagytam a szülővárosomat, a népem városát. Az egész Mélysötét ott volt előttem, az izgalommal és kalandokkal teli élet, a lehetőségek, melyek föllelkesítették a szívemet. De mindenekfölött az számított, hogy abban a hitben hagytam ott Menzoberranzant most már a saját elveim szerint élhetem az életem. Ott volt mellettem Guenhwyvar, az oldalamon pedig a szabályaim. A saját kezemben volt a jövőm.

De az a drow, a fiatal, alig negyedik évtizedében járó Drizzt Do'Urden, aki azon a végzetes napon kivonult Menzoberranzan-ból, még nem fogta fel az idő valóságát, azt, hogy mennyire lelassulnak a pillanatok, ha nincs kívül megosszuk őket. Fiatalságom teljében több száz évnyi életnek néztem elébe.

De hogyan lehet évszázadokban gondolkozni, amikor egy óra egy napnak tetszik, egy nap pedig egy egész évnak?

Mélysötét városain kívül van élelem azoknak, akik tudják, hogyan találják meg, és van biztonság is azoknak, akik tudják, hogyan rejtőznek el. De Mélysötét városain túl mindenekelőtt a magány honolt.

Ahogy lassan az üres alagutak teremtményévé lettem, az életbenmaradás egyszerre lett könnyebb, de ugyanakkor nehezebb is. A túléléshez szükséges testi képességeim és a tapasztalatom növekedett. Szinte mindent le tudtam győzni, ami betévedt a saját magam kijelölte birodalmamba, az elől a néhány szörnyeteg elől pedig, amikkel nem bírtam, biztonsággal el tudtam menekülni vagy rejtőzni. Mindazonáltal nem telt bele sok idő, és megláttam a végzetet, amit sem legyőzni, sem megkerülni nem tudok. Követett mindenhová – valójában minél messzebbre futottam, annál jobban rám telepedett. A magány volt a legfőbb ellenségem, a fojtott alagutak végtelen, szakadatlan csendje.

Most, évekkel későbből visszatekintve megdöbbenetek azok a változások, amelyeket elszenvedtem ebben a létben. Minden gondolkodó lény azonosságát éppen a nyelv adja meg, a kommunikáció az illető lény és az őt körülvevő többiek között. E nélkül a kapcsolat nélkül elvesztem. Amikor elhagytam Menzoberranzant, eltökéltem, hogy életem elveken fog nyugodni, hajlíthatatlan hitemhez való ragaszkodásom erején. Mégis, a Mélysötétben eltöltött néhány magányos hónap után az életben maradásom

egyetlen célja maga az életben maradás lett. Ösztönlény lettem, számító és alattomos, de nem gondolkodó: az új préda becserkészésén kívül semmi másra nem használtam az agyamat.

Hiszem, hogy Guenhwyvar mentett meg. Ugyanaz a társ, aki szörnyek halálos szorításából szabadított ki, ugyanő mentett meg az üresség halálos veszedelmétől is – ami talán kevésbé drámai, de nem kevésbé végzetes. Azon vettem észre magam, hogy már csak azokért a pillanatokért élek, amikor a macska mellettem lépked, amikor van velem egy másik élőlény, aki hallja a szavaim, bármilyen torzak is. És mindezek az erényeken felül Guenhwyvar még az időmérő is volt, mert tudtam, hogy minden másodnap egy fél napra jön elő az Asztrális Síkról.

Csak megpróbáltatásaim végeztével értettem meg, hogy valójában milyen létfontosságú volt életemnek ez a negyed-ideje. Guenhwyvar nélkül nem lett volna okom, hogy továbbmenjek. Nem maradt volna meg bennem a túléléshez szükséges erő.

De még amikor Guenhwyvar mellettem volt, akkor is éreztem, hogy egyre vegyesebb érzelmekkel viseltetek a harc iránt. Titokban abban reménykedtem, hogy a Mélysötét egyik lakója egyszer erősebbnek bizonyul nálam. Hát a fogak és karmok marta sebek lehetnek fájóbbak, mint az üresség és a csend?
Szerintem nem.

Drizzt Do'Urden

1. fejezet

Az évfordulói ajándék

Malice Do'Urden Anya nyugtalanul mozgolódott a Do'Urden ház kápolnájának előcsarnokában álló kő trónszékén. Az idő múlását dekádokban számoló sötételfek számára feljegyzésre méltó nap volt ez Malice Házának évkönyveiben: a Do'Urden és a Hun'ett család közt burkoltan dúló harc tizedik évfordulója. Malice Anya, aki a világért sem hagyott volna ki egyetlen ilyen ünnepet sem, különleges ajándékkal készült kedveskedni ellenségeinek.

Briza Do'Urden, Malice legidősebb lánya, nagy termetű, erős drow nő, aggodalmasan járkált fel-alá a teremben: ez nem volt szokatlan tőle. – Már kész kellene legyen – morogta, és belerúgott egy kis háromlábú székbe. A szék felborult és elgurult, egy kis szilánk le is tört gombaszár-üléséből.

– Türelem, leányom – felelte Malice némileg feddően, bár ő is osztozott Briza érzelmeiben. – Jarlaxle nagyon óvatos. – Briza elfordult a gyalázatos zsoldos nevének említésére, és a terem díszesen faragott kőajtájához lépett. Malice figyelmét nem kerülte el lánya mozdulatainak jelentősége.

– Nem kedveled Jarlaxle-ot és a bandáját – jegyezte meg közönyösen a nagyasszonyanya.

– Háztalan banditák – fröcsögte Briza válaszul, de még mindig nem fordult az anyja felé. – Menzoberannzanban pedig nincs helye háztalan banditáknak. Megbontják társadalmunk természetes rendjét. Ezenfelül hímeik!

– Jól szolgálnak minket – emlékeztette őt Malice. Briza már éppen szóba akarta hozni, milyen sokba került a zsoldosbanda felbérlelése, de aztán inkább bölcsen tartotta a száját. Szinte folyamatosan ellenkezett Malice-szal a Do'Urden-Hun'ett háború kirobbanása óta.

– A Bregan D'aerthe nélkül nem tudtunk volna lépni ellenségeink ellen – folytatta Malice. – A zsoldosok, vagy ahogy te nevezed őket, a háztalan banditák lehetővé teszik nekünk, hogy a Házunk támadó félként való szereplése nélkül viseljünk háborút.

– Akkor miért nem intézzük el gyorsan? – kérdezte Briza a trón felé perdülve. – Mi megölünk egy pár Hun'ett katonát, ők is megölnek egy párat a mieink közül. És közben mind a két Ház folyamatosan toborozza az utánpótlást! Ennek így sohasem lesz vége! Ebben a harcban csak a Bregan D'aerthe zsoldosai nyernek – meg az a banda, amit SiNafay Hun'ett bérelt fel -, miközben kimerítik mind a két Ház kincstárát!

– Ügyelj a nyelvedre, leányom – morogta figyelmeztetőleg Malice Anya. – Nagyasszonyanyával beszélj.

Briza megint elfordult. – Azonnal meg kellett volna támadnunk a Hun'ett Házat, még Zaknafein feláldozásának éjszakáján – dörmögte merészen.

– Elfeledkezel arról, mit tett a legkisebb öcséd azon az éjszakán – felelte Malice nyugodtan.

Pedig tévedett. Briza ha még ezer évig élt volna, akkor sem felejtette volna el soha Drizzt tetteit azon az éjszakán, amikor elhagyta a családját. Mint Zaknefein – Malice kedvenc szeretője és egész Menzoberranzan legjobb fegyvermestere – tanítványa, Drizzt magasan az átlagos drow norma feletti harci képességekkel rendelkezett. De Zak zavaró és istenkáromló nézeteit is átadta Drizztnek, amiket Lloth, a sötételfek Pókkirálynője aligha tűrt volna el. Végül Drizzt szentségtörő viselkedése felkeltette Lloth haragját, és ezért a Pókkirálynő a fiú halálát kívánta.

Malice Anya, akit lenyűgöztek Drizzt harcosi képességei, bátran cselekedett fia érdekében, és Zaknafein szívét adta Llothnak engesztelésül Drizzt bűneiért. Abban a reményben bocsátott meg a fiának, hogy Zaknafein káros befolyása nélkül majd megjavul, és a fegyvermester megüresedett helyére lép.

Cserébe azonban a hálátlan Drizzt mindnyájukat elárulta, és kimenekült a Mélysötétbe – ezzel nem csak a Do'Urden Házat fosztva meg reménybeli fegyvermesterétől, de egyúttal Malice Anyát és a Do'Urden család többi tagját is kirekesztve Lloth kegyeiből. Erőfeszítéseik lesújtó eredményeként elvesztették fegyvermesterüket, Lloth pártfogását és leendő fegyvermesterüket. Nem volt jó napjuk.

Szerencsére a Hun'ett Ház hasonló veszteségeket szenvedett azon a napon, elveszítve mindkét varázslójukat, akiket Drizzt elveszejtésére küldtek. Mivel mindkét Ház legyengült és kiesett a Pókkirálynő kegyeiből, a várt

háborúból alattomos rajtaütések kiszámított sorozata lett.

Briza ezt sohasem felejtette volna el.

Kopogtatás rezzentette föl Brizát és anyját ennek a végzetes napnak az emlékeiből. Az ajtó kitárult, és Dinin, a Ház idősebb fia lépett be.

– Üdvözöllek, Nagyasszonya – mondta a kellő udvariassággal, mélyen meghajolva. Dinin azt akarta, hogy hírei meglepetésként hassanak, az arcára kiülő vigyor azonban mindent elárult.

– Jarlaxle visszatért! – vicsorogta Malice örömmel. Dinin a nyitott ajtó felé fordult, mire a folyosón türelmesen várakozó zsoldos belépett. Briza, akit mindig elképesztett a haramia viselkedése, megcsóválta a fejét, amikor Jarlaxle elhaladt mellette. Menzoberranzanban szinte minden sötételt a hangtalanságot és a gyakorlatiasságot szem előtt tartva öltözködött, a Pókirálynő szimbólumaival ellátott köntösökbe vagy hajlékony láncingekbe a mágikus és álcázó *piwafwi* köpeny alatt.

A pimasz és fennhéjázó Jarlaxle azonban nem sokban követte Menzoberranzan lakosainak szokásait. Határozottan eltért a drow társadalom normáitól, és nyíltan hivalkodott is ezekkel a különbségekkel. Nem köntöst vagy köpenyt viselt, hanem körgalléros pelerint, mely mind a fénynél, mind a hőérzékelő szemek vörösön túli tartományában a spektrum összes színében játszott. Csak találgatni lehetett a pelerin varázstulajdonságait, de a zsoldosvezér legközelebbi emberei utaltak rá, hogy valóban nagyon értékes darab.

Jarlaxle mellénye ujjatlan volt, és olyan mélyen kivágott, hogy látni engedte izmos, lapos hasát. Egyik szemén kötést viselt, bár a figyelmes szemlélő hamar észrevehette, hogy ennek pusztán díszítő funkciója van, mivel Jarlaxle gyakran áttette egyik szeméről a másikra.

– Édes Brizám – mondta a válla fölött Jarlaxle, látva a gőgös érdeklődést, amit a főpapnő a külseje iránt tanúsít. Megperdült és mélyen meghajolt, lekapva fejéről széles karimájú kalapját – újabb furcsa ruhadarab, ami ráadásul tele volt tűzköddel a diatryma, egy hatalmas mélysötéti madár tollaival.

Briza sértett felfuvalkodottsággal fordult el a zsoldos lehajtott fejétől. A drow elfek társadalmi helyzetük jelzéseként viselték sűrű fehér hajukat: a vágás módja elárulta rangjukat és házbeli hovatartozásukat. Jarlaxle-nak, a haramiának viszont egyáltalán nem volt haja, és Briza szerint kopaszra nyírt feje préselt ónixgolyónak látszott.

Jarlaxle halkán nevetgélt a legidősebb Do'Urden lány állandó rosszállásán, és Malice Anya felé fordult. Temérdek ékszere csörömpölt, súlyos, fényes csizmája pedig kopogott minden lépésénél. Briza persze ezt is megfigyelte, mert tudta, hogy azok az ékszerek és az a csizma nyilvánvalóan csak akkor üt zajt, ha Jarlaxle úgy akarja.

– Elvégezted? – kérdezte Malice Anya, mielőtt a zsoldos akárcsak belekezdhetett volna valami illő üdvözlésbe.

– Drága Malice Anya – felelte Jarlaxle fájdalmas sóhajjal. Tudta, hogy megússza udvariatlanságát a dicső hírekért, amiket hozott. –Hát kételkedsz bennem? A szívem mélyéig meg vagyok bántva.

Malice felpattant a trónjáról, és keze diadalmasan ökölbe szorult. – Dipree Hun'ett halott! – kiáltott fel. – Megvan a háború első nemesi áldozata!

– Elfeledkezel Masoj Hun'etről – jegyezte meg Briza –, akit Drizzt vágott le tíz évvel ezelőtt. És Zaknafein Do'Urdenről – volt kénytelen Briza minden jobb belátása ellenére hozzáfűzni –, akit saját kezűleg ölt meg.

– Zaknafein nem volt született nemes – vicsorgott Malice arcátlan lányára. Mégis beleszúrtak Briza szavai. Malice Briza véleménye ellenében áldozta fel Zaknafeint Drizzt helyett.

Jarlaxle megköszörülte a torkát, hogy elterelje a figyelmet a növekvő feszültségről. Tudta, hogy a lehető leggyorsabban végeznie kell a dolgával, és ki kell jutnia a Do'Urden házból. Ő már sejtette, amit a Do'Urdenek nem, hogy a kijelölt óra vésszen közeleg. – Ott van még a fizetségem dolga.

– Azt majd Dinin elintézi – felelte Malice, és elbocsátóan intett. Nem vette le a szemét lánya vad pillantásáról.

– Akkor én most távozom – mondta Jarlaxle, és odabiccintett Dininnek.

Mielőtt a zsoldos elindulhatott volna az ajtó felé, Malice második lánya, Vierna viharzott be a terembe. Arca erősen világított a vörösön túli spektrumban a nyilvánvaló izgalom melegétől.

– A fenébe – mormogta Jarlaxle magában.

– Mi az? – kérdezte szigorúan Malice Anya.

– A Hun'ett Ház – kiáltotta Vierna. – Itt vannak a katonáik! Megtámadtak minket!

Kint az udvaron, a barlangépület előtt mintegy ötszáz Hun'ett katona – teljes százzal több annál, mint amiről a Do'Urdenek tudtak – követte a Do'Urden ház adamantit kapujába csapó varázsvillámot. A Do'Urden háztartás háromszáz katonája kirentott a szállásukként szolgáló faragott sztalagmit-oszlopokból, hogy útját állják a támadásnak.

A számbeli hátrányban lévő, viszont Zaknafein által kiképzett Do'Urden csapatok pillanatok alatt elfoglalták megfelelő védelmi pozícióikat, takarva a varázslókat és papokat, hogy azok zavartalanul végrehajthassák

varázslataikat.

Egy teljes szakasz repülővarázssal bűvölt Hun'ett katona csapott le röptében a Do'Urdenek szobáit rejtő barlangfalra. Kicsi kézi nyílpuskák kattantak és ritkították meg a légi csapat sorait halálos, mérgezett hegyű nyilakkal. De a repülő katonák így is a meglepetés erejével hatottak, és a Do'Urden csapatok hirtelen veszedelmes helyzetben találták magukat.

– A Hun'ett Ház nem élvezi Lloth kegyeit! – rikoltotta Malice. – Nem merne nyíltan támadni! – Megrándult az arca, amikor újabb és újabb villámok dörgését hallotta.

– Óó – recsegte Briza.

Malice fenyegető pillantást lövellt rá, de nem volt ideje arra, hogy vitába szálljon vele. Az általános drow támadási módszer szerint a katonák rohamát a kezdeményező Ház legmagasabb rangú papjainak mentális támadása kíséri. Malice viszont nem érzékelt ilyesmit, és ez minden kétségét eloszlatva afelől, hogy valóban a Hun'ett Ház áll a kapuk előtt. A Pókirálynő kegyeiből kiesett Hun'ett papok nyilvánvalóan nem kapnak segítséget Lloth-tól egy ilyen mentális rohamhoz. Ha nem így lett volna, Malice és lányai, akiket szintén nem segített a Pókirálynő, nem szállhattak volna szembe velük.

– Miért mertek támadni? – tűnődött fennhangon Malice.

Briza értette anyja gondolatmenetét. – Valóban vakmerőek – mondta –, ha abban reménykednek, hogy pusztán katonáik erejével elpusztíthatják a Házunk minden tagját. – A teremben, és egész Menzoberranzanban is minden drow megértette, miért kap kegyetlen büntetést bármelyik olyan Ház, amelyiknek nem sikerül gyökeresen kiirtania a másikat. Az ilyen támadásokat nem ítélték el, a kudarcot viszont annál inkább.

Rizzen, a Do'Urden Ház első férfia lépett be komor arccal az előcsarnokba. – Kevesebben vagyunk náluk, és kedvezőtlenebb pozícióban – mondta. – Attól tartok, gyors lesz a vereségünk.

Malice nem nyugodott bele ezekbe a hírekbe. Úgy megütötte Rizzent, hogy az végigszánkázott a padlón, aztán Jarlaxle felé fordult. – Hívd a bandádat! – rivallt Malice a zsoldosra. – Most azonnal!

– Nagyasszony – hebegte Jarlaxle zavartan. – A Bregan D'aerthe egy titkos csoport. Mi nem bocsátkozunk nyílt harcba. Ezzel magunkra vonnánk a kormányzótanács haragját!

– Annyit fizetek, amennyit csak kérsz – ígerte a kétségbeesett nagyasszonyanya.

– De az ára...

– Amennyit csak kérsz! – vicsorogta Malice Anya.

– Egy ilyen akció... – kezdte Jarlaxle.

Malice most sem hagyta, hogy befejezze. – Mentsd meg a Házam, zsoldos – morogta. – Busás lesz a jutalmad, de figyelmeztetek, hogy a kudarcod ára még ennél is több lesz!

Jarlaxle nem szerette, ha fenyegetik, főleg, ha egy olyan nagyasszony teszi ezt, akinek éppen összeomlóban a birodalma. De a zsoldos fülében a "busás jutalom" kifejezés édes csengése ennél ezerszer nagyobb fenyegetést is megért. A Do'Urden-Hun'ett konfliktus jövedelmező tíz teljes éve után Jarlaxle nem kételkedett Malice fizetési hajlandóságában vagy képességében, és abban sem,

hogy ez a megegyezés még annál is előnyösebb lesz, amit SiNafay Anyával kötött a hét elején.

– Ahogy kívánod – mondta Malice Anyának meghajolva, és a kalapját lengetve. – Meglátom, mit tehetek. – Közben kiment, Dininre kacsintott, hogy kövesse.

Amikor kiértek a Do'Urden épületegyüttesre tekintő erkélyre, látták, hogy a helyzet még Rikken beszámolójánál is rosszabb. A Do'Urden Ház még életben maradt katonái az egyik sztalagmit oszlophoz voltak beszorítva, ami a főkaput rögzítette.

Az egyik repülő Hun'ett harcos az erkélyre ereszkedett, amikor észrevette a Do'Urden nemest, de Dinin egyetlen villanásszerű, rutin támadómozdulattal ártalmatlanná tette a betolakodót.

– Szép munka volt – jegyezte meg Jarlaxle jóváhagyó biccentéssel. Vállon akarta veregetni a Do'Urden fiút, de Dinin kartávolságon kívülre húzódott.

– Most más dolgunk van – emlékeztette célzatosan Jarlaxle-t. – Hívd a csapataidat, de gyorsan, különben félő, hogy a Hun'ett Házé lesz ez a nap.

– Nyugalom, Dinin barátom – nevetett Jarlaxle. Elővett egy kicsi sípot, ami a nyakában lógott, és belefűjt. Dinin nem hallott semmilyen hangot, mivel a sípot mágikusan hangolták, kizárólag a Bregan D'aerthe tagjainak füléhez.

Az idősebbik Do'Urden fiú lenyűgözve nézte, hogyan fúj el nyugodtan Jarlaxle egy különleges dallamot, aztán még ennél is nagyobb döbbenettel nézte, hogyan fordul mintegy száz Hun'ett katona a saját bajtársai ellen.

A Bregan D'aerthét csak a Bregan Daerthéhez kötötte a hűség.

– Nem támadhattak ránk – ismételte makacsul Malice a teremben járkálva. – A Pókkirálynő nem segíti őket.
– A Pókkirálynő segítsége nélkül is győzni fognak – emlékeztette őt Rizzen, bölcs előrelátással a terem legtávolabbi sarkába húzódva.

– Azt mondtad, hogy soha nem támadnának! – vicsorgott Briza az anyjára. – Még azt is elmagyaráztad, hogy mi miért nem támadhatunk! – A lány még élénken emlékezett erre a beszélgetésre, hiszen éppen ő javasolt nyílt támadást a Hun'ett Ház ellen. Malice akkor keményen és nyilvánosan megfeddte, és most Briza vissza akarta fizetni ezt a megaláztatást. Hangja csak úgy csöpögött a mérges gúnytól, ahogy szavaival célba vette az anyját. – Létezik az, hogy Malice Do'Urden Nagyasszonya tévedett?

Malice válasza csak egy pillantás volt, valahol a düh és a rettegés határán. Briza rezzenetlenül viszonzta a fenyegető pillantást, és a Do'Urden Ház nagyasszonya egyszeriben nem is tűnt olyan le-

győzhetetlennek és olyan magabiztosnak. Idegesen lépett előre, amikor legkisebb lánya, Maya megérkezett.

– Betörtök a házba! – kiáltott fel Briza, aki mindjárt a legrosszabbra gondolt. Megmarkolta kigyófejű korbácsát.
– És mi még csak fel sem készültünk a védekezésre!

– Nem – javította ki sietve Maya. – Egyetlen ellenség sem lépett az erkélyre. A csata megfordult!

– Tudtam, hogy így lesz – jegyezte meg Malice. Kihúzta magát, és egyenesen Brizához beszélt: – Bolond az a Ház, amely Lloth támogatása nélkül támad! – Ezen kijelentése ellenére Malice azért gyanított, hogy nem pusztán a Pókkirálynő ítélete hatott az udvaron. Gondolatai kénytelen-kelletlen eljutottak Jarlaxle-hoz és megbízhatatlan martalócaihoz.

A zsoldos kilépett az erkélyről és velszületett drow képességével lebegett a barlang padlójára. Dinin pedig, aki semmi szükségét nem látta annak, hogy belekeveredjen egy nyilvánvalóan eldőlt harcba, hátrahúzódott, és nézte a zsoldos távozását, miközben a történeteken gondolkodott. Jarlaxle mindkét felet kijátszotta a másik ellen, és megint csak a zsoldos és bandája lettek a valódi győztesek. A Bregan D'aerthe tagadhatatlanul gátlástalan volt, de azt Dinin sem tagadhatta, hogy ugyanakkor rendkívül hatékony is.

A fiú azon vette észre magát, hogy kedveli ezt a haramiát.

– A vád annak rendje s módja szerint eljutott Baenre Anyához? – kérdezte Brizától Malice, amikor a Narbondel, a mágikus erővel izzított sztalagmit-oszlop fénye – Menzoberranzan órája – kezdett fölfelé kúszni, a következő nap hajnalát jelezve.

– Az uralkodó Ház számított a látogatásra – felelte önelégült mosollyal Briza. – Az egész város a támadásról suttog, meg arról, hogyan verte vissza a Do'Urden Ház a Hun'ett Ház betolakodóit.

Malice hiábavalóan próbálta elrejteni diadalmas mosolyát. Már előre sütkérezett abban a figyelemben és dicsőségben, ami hamarosan a Háza felé fordul.

– A kormányzótanácsot még ma összehívják – folytatta Briza. – Ez biztosan megrémíti majd SiNafay Hun'ett Anyát és elkárhozott gyermekeit.

Malice helyeslően bólintott. Menzoberranzanban egy rivális Ház elpusztítása tökéletesen elfogadott gyakorlat volt. De a kudarc, ha akár csak egyetlen tanú is életben marad a nemesi vérből, aki vádat emelhet, a kormányzótanács elmarasztaló ítéletét vonta maga után, olyan haragot, aminek a nyomában a teljes pusztulás járt.

Kopogtatás hallatszott, mire mindketten a terem díszes ajtaja felé néztek.

– Hívatnak, Nagyasszony – mondta Rizzen, amikor belépett. – Baenre Anya kocsit küldött érted.

Malice és Briza reményteljes, de aggódó pillantásokat váltottak. Ha lesújt a büntetés a Hun'ett Házra, a Do'Urden Ház a nyolcadik helyre emelkedik a városi hierarchia rangsorában, és ez nagyon kedvező pozíció volt. Csak az első nyolc Ház nagyasszonya kapott helyet a város kormányzótanácsában.

– Máris? – kérdezte az anyját Briza.

Malice csak a vállát vonta meg, és követte Rizzent ki a teremből, a ház erkélyére. Rizzen a kezét nyújtotta, hogy segítsen neki, de Malice ellentmondást nem tűrően eltolta magától. Malice kevély mozdulatokkal fellépett a korlátra és lesiklott az udvarra, ahol már gyülekeztek megmaradt katonái. A Baenre Ház jelvényét viselő, kéken izzó, lebegő korong a Do'Urden kapu előtt várakozott.

Malice büszkén masírozott el az összegyűlt nép közt: a sötétfek egymás sarkát taposva igyekeztek tisztulni az útból. Ez az ő napja, tökélte el magában, az a nap, amikor megszerzi oly jól megérdemelt helyét a kormányzótanácsban.

– Nagyasszonyanya, én majd végigkísérlek a városon – ajánlkozott Dinin, aki a kapunál állt.

– Itt maradsz, a többiekkel együtt – reccsent rá Malice. – A hívás egyedül nekem szólt.

– Honnan tudod? – kérdezte Dinin, de alighogy kimondta, rádöbbsent, hogy túllépte a határt.

Mire Malice lángoló tekintettel hátrafordult, Dinin már eltűnt a nyüzsgő katonák közt.

– Illő tiszteletet – morogta magában Malice, és utasította a legközelebb álló katonát, hogy távolítsa el egy darabon a kaput erősítő dúcokat és palánkokat. Aztán egy végső győzedelmes pillantással alattvalói felé, Malice kilépett és helyet foglalt a lebegő korongon.

Nem ez volt az első eset, hogy Malice ilyen hívást kapott Baenre Anyától, tehát csöppet sem volt meglepve, amikor számos Baenre-papnő lépett elő a homályból, hogy védő körben körülvegyék a korongot. Amikor Malice legutóbb tette meg ezt az utat, bizonytalan volt: nem igazán értette, mik Baenre szándékai. De most gögösen összefonta a karját a melle előtt, és hagyta, hogy a kíváncsi tekintetek győzelme teljében lássák.

Malice büszkén fogadta a pillantásokat, és határozottan felsőbbrendűnek érezte magát. Még amikor a korong elérte a Baenre Ház pókhálószerű kerítését, ezernyi örével és roppant cseppkőépületeivel, akkor sem csökkent Malice büszkesége.

Most már a kormányzótanács tagja, de legalábbis hamarosan az lesz: többé nem kell sehol sem meghunyászkodnia a városban. Ő legalábbis így hitte.

– A kápolnában várnak – mondta neki az egyik Baenre-papnő, amikor a korong megállt a hatalmas kupolás épület lépcsői előtt.

Malice leszállt és felment a fényes lépcsőkön. Ahogy belépett, egy ülő alakot pillantott meg a magas központi oltár székeinek egyikén. Az ülő drow, aki az egyetlen látható személy volt a kápolnában Malice-on kívül, nem látszott észrevenni Malice érkezését. Kényelmesen hátradőlve szemlélte a kupola tetejében látszó hatalmas káprázat-képet, mely alakját változtatva hol pókot, hol gyönyörű drow nőt ábrázolt.

Közelebb lépve Malice felismerte a nagyasszonyok jellegzetes köpenyét, és feltételezte, mint eddig is, hogy ez maga Baenre Anya, egész Menzoberranzan legnagyobb hatalmú lény, és őrá vár. Malice felment az oltár lépcsőin, az ülő drow elé. Felszólításra sem várva előrelépett, hogy üdvözlje nagyasszony-társát.

De nem Baenre Anya ösöreg, aszott alakját találta a Baenre-kápolna emelvényén. Az ülő nagyasszonyanya drow mércével mérve nem volt öreg, sem ráncos. Ami azt illeti, magánál Malice-nál sem volt idősebb, és meglehetősen kicsinek látszott. Malice túlságosan is jól ismerte.

– SiNafay! – kiáltott fel.

– Malice – üdvözölte a másik hidegen.

Ezernyi retentő lehetőség suhant át Malice agyán. SiNafay Hunett-nek most nyomorultul, félve kéne reszketnie elátkozott Házában, a családjá megsemmisítésére várva. Most mégis itt üldögél kényelmesen Menzoberranzan legfontosabb családjának szent helyén!

– De hát te nem ide tartozol! – tájékozott Malice ökölbe szorult kézzel. Ott és akkor még az a lehetőség is átfutott az agyán, hogy pusztá kézzel menjen neki ellenségének.

– Nyugalom, Malice -jegyezte meg SiNafay. – Én éppen úgy Baenre Anya meghívására vagyok itt, mint te.

Baenre Anya nevének említése, és annak a tudata, hogy hol vannak, meglehetősen lehűtötte Malice indulatait. A Baenre Ház kápolnájában nem lehet elfeledkezni az illendőségről. Malice a körkörös emelvény másik végébe ment, és leült egy székre. Tekintetét nem vette le SiNafay Anya önelégülten mosolygó arcáról.

Néhány pillanatnyi végtelennek tűnő hallgatás után Malice-nak ki kellett mondania, ami a fejében jár. – A Hun'ett Ház támadta meg a családomat a Narbondel utolsó sötétjekor – mondta. – Rengeteg tanú van rá. Kétség nem férhet hozzá!

– Valóban nem – felelte SiNafay. Egyetértése teljesen kizökkentette Malice-t.

– Hát elismered? – hápogta.

– Igen – mondta SiNafay. – Sohasem tagadtam.

– És mégis élsz – acsargott Malice. – Menzoberranzan törvényei igazságszolgáltatást követelnek ellened és a családod ellen.

– Igazságot? – nevetett SiNafay ezen az abszurd fogalmon. Az igazságszolgáltatás sosem volt több homlokzatnál, a rend illúziójánál a kaotikus Menzoberranzanban. – Én csak azt tettem, amit a Pókkirálynő megkövetelt tőlem.

– Ha a Pókkirálynő helyeselte volna a módszereidet, akkor győzedelmeskedtél volna – érvelt Malice.

– Ez nem így van – szólt közbe egy új hang. Malice és SiNafay megfordultak: Baenre Anya jelent meg hirtelen mágia segítségével az emelvény leghátsó székében.

Malice a legszívesebben ráordított volna az aszott nagyasszonyra, részint mert kihallgatta a beszélgetésüket, és részint, mert láthatóan nem adott helyt az ő SiNafay elleni indítványának. De Malice-nak sikerült ötszáz évet megérnie Menzoberranzan veszedelmei között, elsősorban éppen azért, mert megértette, mivel jár egy Baenre Anyához hasonló személyiség feldühítése.

– Élek vádemelési jogommal a Hun'ett Ház ellen – mondta nyugodtan.

– Rendben van – felelte Baenre Anya. – Amint te is említetted, és SiNafay is elismerte, nem lehet helye kételynek.

Malice diadalmasan SiNafay felé fordult, de a Hun'ett Ház nagyasszonya továbbra is nyugodtan és kedélyesen ült a helyén.

– Akkor ő miért van itt? – rikoltotta Malice a robbanás határán. – SiNafay törvényen kívüli. Ő...

– Nem vitattuk a szavaidat – szakította félbe Baenre Anya. – A Hun'ett Ház támadott és kudarcot vallott. Az ilyen tettért járó büntetés közismert és mindenki által elfogadott. A kormányzótanács még a mai napon összeül, és tesz róla, hogy érvényre jusson az igazság.

– Akkor SiNafay miért van itt? – kérdezte Malice.

– Kétekedsz támadásom bölcsességében? – kérdezte SiNafay Malice-től, visszafojtva feltörő kacagását.

– Vereséget szenvedtél – emlékeztette őt Malice tárgyilagosan. – Ez már önmagában elég válasz.

– Lloth parancsolta a támadást – mondta Baenre Anya.

– Akkor miért szenvedett vereséget a Hun'ett Ház? – kérdezte Malice makacsul. – Ha a Pókkirálynő...

– Azt nem mondtam, hogy a Pókkirálynő áldását adta a Hun'ett Házra – szakította félbe Baenre némileg mogorván. Malice hátradőlt a székében, és emlékeztette magát a helyére és a helyzetére.

– Én csak annyit mondtam, hogy Lloth kívánta a támadást – folytatta Baenre Anya. – Menzoberranzan tíz év óta nyögi magánháborútok árnyát. Az érdeklődés és az izgalom már rég elhalt, ezt jobb, ha tőlem tudjátok. Végre el kellett dönteni.

– És el is dőlt – jelentette ki Malice, és felállt. A Do'Urden Ház győzedelmeskedett, én pedig élni kívánok vádemelési jogommal SiNafay Hun'ett és családja ellen!

– Ülj le, Malice – mondta SiNafay. – Itt most többről van szó, mint egyszerűen a te vádemelési jogodról.

Malice támogatást várva Baenrére nézett, bár a helyzetet mérlegelve nem kétkelkedhetett SiNafay szavaiban.

– Megtörtént – mondta neki Baenre Anya. – A Do'Urden Ház győzött, a Hun'ett Ház pedig nem lesz többé.

Malice visszahuppant a székébe, és diadalmasan SiNafayre mosolygott. De a Hun'ett Ház nagyasszonya még most sem látszott a legkevésbé sem aggódni.

– Örömmel fogom végignézni a Házad pusztulását – vetette oda riválisának Malice. Baenréhez fordult. – Mikor hajtják végre a büntetést?

– Már végrehajtották – felelte rejtélyesen Baenre.

– De hát SiNafay él! – kiáltott fel Malice.

– Nem – javította ki a ráncos vén nagyasszony. – Az él, aki valaha SiNafay Hun'ett volt.

Most már Malice is kezdte érteni. A Baenre Ház mindig is hasznot húzott a lehetőségekből. Lehetséges lenne, hogy Baenre Anya ellopta a Hun'ett Ház főpapnőjét a saját gyűjteményébe?

– Menedéket adsz neki? – kockáztatta meg Malice.

– Nem – felelte Baenre magától értetődően. – Ez a te feladatod lesz. Malice szemei elkerekedtek. A rengeteg kötelesség közül, ami

Lloth főpapnőjeként eddig rá hárult, egyik sem lehetett volna ennél undorítóbb. – De hát ő az ellenségem! Éppen engem kérsz meg, hogy befogadjam?

– Ő a lányod – vágott vissza Baenre Anya. Hangja meglágyult, és száraz mosoly terült szét vékony ajkán. – A legidősebb lányod, aki most tért vissza Ched Nasadból, vagy a rokonságod valamelyik másik városából.

– Miért teszed ezt? – kérdezte Malice. – Hisz ez példátlan!

– Ez nem egészen így van – felelte Baenre Anya. Összetámasztott ujjheggyekkel merült el gondolataiban, felidézve a drow városban dúló végtelen küzdelmek némely furcsa következményeit.

– Ránézésre helyesek a megfigyeléseid – folytatta a magyarázatot. – De biztos, hogy vagy olyan bölcs, és tudod, hogy a felszín alatt rengeteg dolog húzódhat meg itt Menzoberranzanban. A Hun'ett Háznak pusztulnia kellett – ezen nem lehet változtatni – és a Hun'ett

Ház minden nemesét meg kellett ölni. Végül is ez a legcivilizáltabb megoldás. – Egy pillanatnyi szünetet tartott, hogy megbizonyosodjék róla: Malice odafigyel arra, amit mondani fog. – De legalábbis úgy kell látszania, mintha meghaltak volna.

– És ezt te fogod elrendezni? – kérdezte Malice.

– Már meg is tettem – nyugtatta meg Baenre.

– De mi ennek a célja?

– Amikor a Hun'ett Ház megkezdte a támadást ellenetek, fohászkodtál a Pókkirálynőhöz küzdelmekben? – kérdezte vészjóslón Baenre Anya.

A kérdés meghökkentette Malice-t, az adandó válasz pedig egyenesen aggasztotta.

– És amikor visszavertétek a Hun'ett Házat – folytatta hidegen Baenre – magasztaltátok a Pókkirálynőt? Hívtátok Lloth komornáját a győzelem pillanatában, Malice Do'Urden?

– Hát én vagyok vád alatt? – kiáltott fel Malice. – Úgyis tudod a választ, Baenre Anya. – Miközben válaszolt, feszengve leste SiNafayt: félt, hogy valami fontos dolgot árul el neki. – Tisztában vagy helyzetemmel a Pókkirálynő

felé. Nem merek yochlolt megidézni addig, amíg nem látom valami jelét annak, hogy visszanyertem Lloth kegyeit.

– És te nem láttál jelet – jegyezte meg Si'Nafay.

– Az ellenségem vereségén kívül mást nem – morgott vissza rá Malice.

– Az pedig nem a Pókkirálynő jele volt – közölte velük Baenre Anya. – Lloth nem vett részt a küzdelmekben.

Csak azt kérte, hogy legyen már vége.

– És elégedett az eredménnyel? – kérdezte Malice tompán.

– Az majd később dől el – felelte Baenre Anya. – Sok évvel ezelőtt Lloth világosan kifejezte azt a vágyát, hogy Malice Do'Urden a kormányzótanácsba kerüljön. A Narbondel következő fényével ez meg fog történni.

Malice büszkén felszegte az állát.

– De ne feledkezz el a problémádról – fedtte meg Baenre Anya, és felállt. Malice nyomban visszaroskadt.

– Katonáid több mint felét elvesztetted – magyarázta Baenre. – És nincs körülötted nagy család, aki támogasson.

A város nyolcadik Házának vezetője vagy, de az is köztudott, hogy nem élvezed a Pókkirálynő kegyeit. Mit gondolsz, mennyi ideig tarthatja meg a Do'Urden Ház ezt a pozíciót? Helyed a kormányzótanácsban már most veszélyben forog, amikor még meg sem kaptad.

Malice nem tudott szembeállni az őszöreg nagyasszony érveivel. Mindketten ismerték Menzoberranzant. A Do'Urden Ház nyilvánvaló megroppanása számos kisebb Háznak nyújthat lehetőséget arra,

hogy javítsanak a helyzetükön. Nem a Hun'ettek támadása lesz az utolsó csata, amit a Do'Urden udvarházban vívnak.

– Tehát neked adom Si'Nafay Hun'ettet... Shi'nayne Do'Urden... egy új leányt, egy új főpapnőt – mondta Baenre Anya. Aztán Si'Nafayhez fordult, hogy folytassa a magyarázatát, de Malice egyszer csak nem tudott odafigyelni, mert egy hang szólalt meg az agyában: egy telepatikus üzenet.

Csak addig tartsd meg, amíg hasznodra van, Malice Do'Urden, mondta a hang. Malice körülnézett: sejtette, honnan jött az üzenet. A Baenre Házban tett korábbi látogatásakor már találkozott agyfürkésszel, ezzel a telepatikus lénnel. Sehol sem látta a teremtményt, de hisz Baenre anyát sem látta, amikor belépett a kápolnába. Malice az emelvény üres székeit nézegette, de a kő ülőalkalmatosságok üresen maradtak.

A második telepatikus üzenet minden maradék kételyét eloszlatta.

Tudod, mikor lesz alkalmas az idő.

– ...és a Hun'ett Ház maradék ötven katonáját – mondta éppen Baenre. – Egyetértesz, Malice Anya?

Malice pillantása lehetett beleegyezés, de lehetett gonosz gúny is, ahogy Si'Nafayre nézett. – Igen – felelte.

– Akkor hát menj, Shi'nayne Do'Urden – mondta Baenre Si'Nafaynek. – Csatlakozz maradék katonáidhoz az udvaron. Varázslóim titokban visznek majd el a Do'Urden Házba.

Si'Nafay gyanakvó pillantást vetett Malice felé, aztán elhagyta a hatalmas kápolnát.

– Megértettem – mondta Malice a vendéglátójának, amikor Si'Nafay elment.

– Semmit sem értettél meg! – rivallt rá Baenre hirtelen haraggal. – Én minden lehetőt megtettem érted, Malice Do'Urden! Lloth akarata volt, hogy a kormányzótanácsba kerüljél, én pedig nagy személyes fáradsággal elértem, hogy ez így legyen.

Malice ekkor jött rá, hogy kétségtelenül a Baenre Ház ösztönözte a Hun'ett Házat a támadásra. Vajon meddig ér el Baenre befolyása, tűnődött Malice. A ráncos nagyasszony talán Jarlaxle és a Bregan D'aerthe akcióira is számított, vagy talán éppen ő szervezte így, hogy döntő tényezői legyenek a csatának.

Meg kell tudnia, hogy ez igaz-e, tőkélt el magában Malice. Jarlaxle épp elég mélyen túrt bele a Do'Urdenek erszényébe.

– Ennyi – folytatta Baenre Anya. – Most már a saját eszközeidre vagy hagyatva. Nem lelted meg Lloth kegyét, pedig ez az egyetlen módja annak, hogy te és a Do'Urden Ház megmaradj!

Malice olyan erősen szorította a szék karfáját, hogy szinte már várta a reccsenést. Eddig azt remélte, hogy a Hun'ett Ház leverésével feledtetni tudja legkisebb fia szentségtörő tetteit.

– Tudod, mit kell tenned – mondta Baenre Anya. – Javítsd ki a hibát, Malice. Én már így is túlságosan kiálltam melletted. Nem tűrök el több kudarcot!

– Már elmagyarázták nekünk a teendőket, Nagyasszonyanya -mondta Dinin Malice-nak, amikor a nagyasszony visszaért a Do'Urden Ház adamantit kapujához. Követte anyját az udvaron keresztül és mellette szállt föl a ház nemesi lakosztályaihoz vezető erkélyre.

– Az egész család összegyűlt a csarnokban – folytatta Dinin. – A legújabb családtag is ott van – hunyorított.

Malice nem reagált fia gyenge tréfájára. Durván félretolta Dinint és végigsuhogott a főfolyosón, majd egyetlen nagy erejű szóval kinyitotta maga előtt a kőajtót. A családtagok rémülten iszkoltak az útjából, ahogy a trónja felé

tartott a pókalakú asztal másik végére.

Hosszú gyűlésre számítottak, arra, hogy most megtudnak mindent az előttük álló helyzetről és a kihívásokról, amiket le kell győzniük. Ehelyett csak haragtól izzó pillantásban volt részük Malice Anyától. Egyikükről a másíkra nézett, mindnyájuknak világosan a tudára adva, hogy nem elégszik meg kevesebbel annál, mint amit követel. A hangja csikorogva szólt, mintha kavicsokkal lenne tele a szája: – Keressétek meg Drizztet és hozzátok elém!

Briza már ellenkezett volna, de Malice olyan feneketlenül jeges és fenyegető pillantást vetett rá, hogy elállt a szava. A legidősebb lány, aki éppoly makacs volt, mint az anyja, és mindig készen állt a vitára, most kerülte Malice tekintetét. És bár a teremben mindenki osztotta Briza ki nem mondott aggodalmait, senki sem tett kísérletet a vitatkozásra.

Aztán Malice magukra hagyta őket, hogy maguk közt eldöntsék, hogyan hajtják végre a feladatot. A részletek nem érdekelték.

Az egészben csak annyi szerepet szánt magának, hogy ő döfhesse a szertartási tört legkisebb fia mellébe.

2. fejezet

Hangok a sötétben

Drizzt nyújtózkodva küzdötte le fáradtságát, és talpra kényszerítette magát. Az előző éjszaka harca a baziliszkuszt elletti, az az elemi állapot, ami a túléléshez kellett, teljesen kiszívta minden erejét. De tudta, hogy nem engedheti meg magának a pihenést: rot-nyája, biztos élelemtartaléka szétszóródva kószált az alagutak útvesztőiben: össze kellett őket terelni.

Drizzt sietve szemügyre vette az otthonául szolgáló apró és jelentéktelen barlangocskát, hogy minden olyan-e, amilyennek lennie kell. Tekintete hosszasan elidőzött az ónix párdücszobrocskán. Elemi vágyódás töltötte el Guenhwyvar társasága után. A baziliszkuszt elleni harcban Drizzt sokáig tartotta maga mellett az állatot – majdnem egész éjszaka – Guenhwyvarnak nyilván pihenésre van szüksége otthonában, az Asztrális Sikon. Még több mint egy teljes napnak kell eltelnie ahhoz, hogy Drizzt újra előhívhassa a kipihent Guenhwyvart. Ha előbb próbálna meg használni a szobrocskát, akkor – hacsak nincs nagyon szorult helyzetben – ostobaságot művelne. Drizzt lemondó sóhajjal a zsebébe süllyesztette a kis figurát és hiábavalóan próbálta elúzni magányosságát.

A főfolyosóra nyíló bejáratot elbarikádózó körákas gyors szemrevételezése után a drow a barlang hátsó részéből nyíló kúszóalagúthoz ment. Az alagút mellett szemébe ötlöttek a karcolások a falon: a rovátkák, melyekkel a múltó napokat számlálta. Drizzt gépiesen húzott egy újabbat, de érezte, hogy úgysem fontos. Hányszor felejtette el bekarcolni a jelet? Hány nap múlt el felette észrevétlenül a fal száznyi rovátkája között?

Valahogy már nem számított az egész. A nappal és éjszaka itt egyforma, egyformák a napok. Drizzt felhúzódkodott a járatba, és percekken keresztül mászott a másik végen derengő homályos fény felé. Bár a fény jelenléte – egy különös gombafajta fluoreszkálása -normális esetben kellemetlen volt egy sötételf szemének, Drizztet mégis őszinte biztonsággal töltötte el, ahogy bemászott a hosszú barlang-kamrába.

A padlózat két szintre oszlott: az alsó mocsaras medrű, kis patak volt, a felső pedig roppant gombák ligete. Drizzt a liget felé vette útját, pedig tudta, hogy általában nem látják ott szívesen. Tudta,

hogy a mikonidák, a gombaemberek – a humanoidok és a mérges gombák különös kereszteződése – aggodalmasan figyelik. A baziliszkuszt egyik első útja a környéken ide vezetett, és a mikonidák jelentős veszteségeket szenvedtek. Most is vitathatatlanul féltek, és továbbra is veszélyesek voltak, de Drizzt sejtette: tudják, hogy ő vágta le a szörnyeteget. A mikonidák nem voltak ostoba lények. Ha Drizzt nem vette elő a fegyverét, és nem tett hirtelen mozdulatokat, a gombaemberek eltűrték, hogy átvágjon ligetükön.

Ez a felsőbb szint több mint tíz láb magasságban volt, és szinte teljesen sima fal húzódkott alatta, Drizzt mégis oly könnyedén és gyorsan mászta meg, mintha széles, kényelmes lépcső lenne. Egy csapat mikonida hajladozott feléje, amikor felért. Némelyik feleakkora sem volt, mint Drizzt, mások viszont a magassága kétszeresét is elérték. Drizzt keresztezte a karját a melle előtt: ez Mélysötétben a békés szándék közismert jele volt.

A gombaemberek undorodtak Drizzt külsejétől – épp annyira, amennyire Drizzt is undorodott tőlük –, de valóban megértették, hogy a drow pusztította el a baziliszkuszt. Évek óta éltek ezek a mikonidák a magányos drow mellett, mindegyik védte az étellel teli kamrát, közös menedéküket. Ez valóságos kis oázis volt ehető növényekkel, halakkal teli patakkal, rot-nyájjal: nem mindennapi hely a Mélysötét durva, élettelen kőbarlangjaiban, és a kinti ragadozók

néha-néha be is tévedtek ide. Akkor aztán a gombaembereken és Drizzten múlt, hogy megvédjék a birodalmukat.

A mikonidák legnagyobbika előlépett, és megállt a sötételf előtt. Drizzt nem mozdult: tudta, milyen fontos, hogy kölcsönös elfogadás jöjjön létre közte és a gombaemberek telepének új királya között. Az izmait azért megfeszítette, hogy azonnal ugorhasson, ha a dolgok nem úgy alakulnak, ahogyan várta.

A mikonida spórafelhőt fújt ki. Drizzt figyelmesen tanulmányozta a szemcséket az alatt a töredék pillanat alatt, amíg ráereszkedtek, mert tudta, hogy az ivarérett mikonidák különböző típusú spórákat tudnak kibocsátani, köztük veszélyeseket is. De mivel ennek a felhőnek felismerte a színárnyalatát, nyugodtan fogadta a gesztust. *Király halott. Én király*, érkeztek a mikonida gondolatai a spórafelhő által létrehozott telepatikus mezőn keresztül.

Te fagy király, felelte Drizzt gondolatban. Bárcsak tudnának hangosan beszélni ezek a gombok! *Ahogy volt?*

Lent sötételfé, liget mikonidáké, felelte a gombaember. Rendben.

Liget mikonidáké!, gondolta ismét a gombaember, ezúttal hangsúlyosan.

Drizzt csendben lemászott a peremről. Végzett a küldetésével, és sem a király, sem ő nem kívánta folytatni a beszélgetést.

Egy alkalmas helyen Drizzt átszökött az öt láb széles patakon és átlábalt az iszapon. A kamra hosszabb volt, mint amilyen széles, és enyhén meggöbült, mielőtt egy nagyobb kijáraton keresztül a Mélysötét alagútjainak útvesztőjébe torkolt volna. Itt, a görbület mentén Drizzt a baziliszkusz pusztításának újabb nyomait látta. Több félig megevett rot hevert körülötte – Drizztnak el kell takarítania a tetemeteket, mielőtt szaguk újabb hivatlan vendégeket vonzana oda –, és további rotok álltak tökéletes mozdulatlanságban, megkövülve a rettentő szörnyeteg pillantásától. Közvetlenül a kamra kijárata előtt pedig ott állt az előző mikonida király, egy tizenkét láb magas óriás: most már csak roppant emlékmű.

Drizzt megállt, hogy szemügyre vegye. Sosem tudta meg a gombaalak nevét, de legalább azt feltételezhette, hogy a király a szövetségese, talán még a barátja is. Évekig éltek egymás mellett, bár találkozni ritkán találkoztak, és mindketten egy kis biztonságot éreztek a másik jelenlététől. Mindezek ellenére Drizzt mégsem érzett szánalmat megkövült szövetségese iránt. A Mélysötéten csak a legerősebb maradt életben, és a mikonida király most nem volt elég erős.

Mélysötét vadonjában a kudarc után nem következett második lehetőség.

Mikor újra kint volt az alagútban, Drizzt érezte, hogy haragja nőttön nő. Örömmel üdvözölte az érzést, és gondolatait a birtokon elszenvedett vérengzésre összpontosította. A haragot szövetségeseiként fogadta. Végigment néhány alagúton, és befordult oda, ahol előző éjszaka elhelyezte a sötétség-varázst, ahol Guenhwyvar lapult, hogy a baziliszkuszra vesse magát. Drizzt varázslatának már rég nyoma sem volt, és vörösön túli látása segítségével több melegen pislákoló kis alakot vett észre annak a hülő halomnak a tetején, ami a döglött szörny teste volt.

A lény megpillantása csak fokozta a vadász haragját.

Ösztönösen az egyik kardjához kapott. A fegyver úgy röppent ki hüvelyéből, mintha saját akarata lenne, és Drizzt émelyítő reccsenéssel lecsapott a szörny fejére. Vak barlangi patkányok rebbentek szét a zajra, és a drow gondolkodás nélkül sújtott le a másik pengével is, a sziklához szegezve az egyik állatkát. Ugyanazzal a lendülettel felszúrta a kardjára és a zsebébe pottyantotta. A rotok becserkészése fáradságos munka lesz, és ennie is kell közben.

A nap további részében és a következő nap első felében a területén kívül járt. A barlangi patkány húsa nem volt különösebben élvezetes csemege, de erőt adott Drizztnak, hogy folytassa, hogy megmaradjon. Mélysötét vadászában pedig semmi más nem számított.

A második napon már tudta, hogy közeledik elbitangolt jószágainak egy csoportjához. Előhívta Guenhwyvart, és a párdúc segítségével már nem okozott neki gondot az állatok felkutatása. Drizzt remélte, hogy még együtt van a nyáj, de csak fél tucatot talált meg belőlük azon a környéken. De a hat is több volt a semminél, és Drizzt elindította Guenhwyvart, hogy terelje vissza a rotokat a patak-barlangba. Drizzt gyilkos iramot diktált, mivel tudta, hogy Guenhwyvarral együtt sokkal könnyebb és biztosabb dolga lesz. Mire a párdúc kifáradt, és visszatért otthoni síkjára, a nyáj már kényelmesen legelészett a megszokott vízparton.

A drow azonnal újra útnak indult, ezúttal két döglött patkányt vitt útravalóul. Megint előhívta a párducot, amikor lehetett, és elbocsátotta, amikor kellett, aztán megint hívta, így teltek a napok jeltelen egyformaságban. De a vadász nem adta fel a keresést. Az ijedt rot hihetetlen távolságokat képes megtenni, és a vadász tudta, hogy a kanyargó alagutak és roppant barlangok rengetegében több nap is beletelhet, mire utoléri az állatokat.

Drizzt ott talált élelmet magának, ahol tudott: törének tökéletes dobásával leszedett egy denevért – előtte megtévesztésképpen kavicsokat dobált fel –, szikladarabbal terített le egy óriás rákot. Végül belefáradt a keresésbe: kicsiny barlangja biztonságára vágyott. Mivel nem hitte, hogy a rot vakon rohanva, élelem és víz nélkül idáig életben maradhatott, belenyugodott nyája megfogyatkozásába, és úgy döntött, hogy hazaindul, egy olyan úton, ami más irányból viszi vissza a gombok barlangjához.

Csak az elveszett jószágok tiszta nyoma térítheti el kijelölt útvonalától, tökélt el Drizzt, de amikor félúton hazafelé befordult egy kanyarban, furcsa hang ütötte meg a fülét.

A sziklához tapasztotta a kezét, és világosan érezte a finom, ritmusos rezgéseket. Nem messze onnan valami folyamatosan veri a követ. Egyenletes kalapácsütések.

A vadász előhúzta szablyáit és tovább osont, a folyamatos rezgések után haladva a kanyargó folyosókon.

Egy tűz vakító fénye tűnt a szemébe. Lekuporodott, de nem futott el: vonzotta a tudat, hogy a közelben értelmes teremtmények vannak. Nagyon valószínű, hogy az idegenek veszélyt jelentenek majd rá nézve, de a lelke mélyén reménykedett benne, hogy másképp lesz.

Aztán megpillantotta őket: ketten mívés csákányokkal csapkodták a követ, egy másik pedig talicskába gyűjtötte a törmeléket, a maradék kettő őrt állt. A vadász azonnal tisztában volt vele, hogy nyilván több őr is van a környéken: valószínűleg keresztülment közöttük anélkül, hogy észrevette volna őket. Drizzt alkalmazta egyik öröklött képességét, és lassan a levegőbe emelkedett, lebegését a kezével irányítva a kövek mentén. Szerencsére az alagút itt magas volt, és a vadász viszonylagos biztonságból figyelhette a bányászó alakokat.

Alacsonyabbak voltak, mint Drizzt, és kopaszok. Tömzsi, izmos testük tökéletesen alkalmas volt a bányászatra, élethivatásukra. Drizzt már találkozott ezzel a fajjal, és a Menzoberranzani Akadémián eltöltött évek alatt sokat meg is tanult róluk. Ők voltak a svirfnebliek, a mélységi gnómok, a Mélysötét drowjainak leggyűlöltebb ellenségei.

Egyszer régen Drizzt vezetett egy drow őrzőcsapat svirfnebli ellen, és maga győzött le egy földelmentált, amit a mélységi gnómok megidéztek ellenük. Drizztnek most ez jutott eszébe, és mint előző létének minden emléke, ez is fájdalommal töltötte el. A mélységi gnómok fogságba ejtették, durván megkötözték, és egy titkos kamrában tartották fogva. A svirfnebli nem bántak rosszul vele, bár gyanították – és ezt el is magyarázták Drizztnek –, hogy a végén úgyis meg kell ölniük őt. A csapat vezetője az adott helyzetben lehetséges legkönyörületesebb elbánást ígérte Drizztnek.

De drow társai Dinin vezetésével berontottak, és semmiféle könyörületet nem tanúsítottak a mélységi gnómok iránt. Drizztnek sikerült bátyjától kikönyörögnie a svirfnebli vezér életét, de Dinin jellemző drow kegyetlenségében elrendelte, hogy csonkítsák meg a gnóm kezét, mielőtt futni hagyják.

Drizzt *lerázta* magáról a kellemetlen emlékeket és visszaterelte gondolatait a jelenbe. A mélységi gnómok kemény ellenfelek tudnak lenni, emlékeztette magát, és nem valószínű, hogy szívesen látnak egy drow elfet bányászat közben. Éberén figyelnie kell tehát.

A bányászok láthatólag gazdag telérre bukkantak, mert izgatott beszélgetésbe kezdtek. Drizzt elgyönyörködött a szavaik hangzásában, bár semmit sem értett a furcsa gnómnnyelvől. Évek óta először most nem győzelmi örömeiben mosolyodott el, hanem attól a látványtól, ahogy a svirfnebli a szikla körül nyüzsögtek, roppant kődarabokat löktek a talicskára, és közelben álló társaikat is odahívták, hogy osztozzanak az örömben. Drizzt sejtésének megfelelően több mint egy tucatnyi, eddig láthatatlan svirfnebli bukkant elő különböző irányokból.

Drizzt kényelmes megfigyelőhelyet talált magasan a falon, így levitációs varázslatának kimerülése után is tovább figyelhette a bányászokat. Mikor végül megteltek a talicskák, a mélységi gnómok menetoszlopba fejlődtek és elindultak. Drizzt tudta, hogy a legbölcsebben akkor cselekszik, ha hagyja őket jó messzire elmenni, csak *aztán* indul haza.

De az életben maradását szolgáló egyszerű logika ellenére érezte, hogy nehezebb esne elengedni a beszédhangokat. Óvatosan lemászott a falról, besorolt a svirfnebli karaván mögé, és azon tűnődött, vajon merre tartanak.

Napokig követte Drizzt a gnóموkat. Ellenállt a kísértésnek, hogy előhívja Guenhwyvart, mert tudta, hogy a párdrucnak jól tesz a hosszabb pihenés, őt magát pedig pillanatnyilag kielégítette a gnóموk folyamatos, bár távoli fecsegése. A vadászt minden ösztöne arra figyelmeztette, hogy hagyja abba ezt a követést, de Drizzt nagyon régóta először, éne magasabb szintjéről szembeszállt ezekkel az ösztönökkel. Nagyobb szüksége volt most a gnóموk hangjára, mint az életben maradás egyszerű szükségszerűségére.

A folyosók egyre kimunkáltabbak, egyre kevésbé természetes formájúak lettek körülötte, és ebből Drizzt sejtette, hogy közelednek a svirfnebli otthonához. A reá leselkedő lehetséges veszedelmekkel továbbra sem törődött. Meggyorsította lépkeit, és látótávolságnyra beérte a menetet: gyanította, hogy a svirfnebli fortélyos csapdákat helyeztek el az úton.

Itt a mélységi gnóموk nagyon figyeltek arra, hogy hová lépnek: egyes területeket gondosan elkerültek. Drizzt pontosan utánozta mozgulataikat, és elégedetten nyugtázta, ha itt-ott megpillantott egy laza kődarabot, vagy egy alacsonyan kifeszített buktatózsinórt. Aztán lemaradt, amikor új hangok csatlakoztak a bányászok beszédéhez.

A csapat egy hosszú, széles lépcsőfeljáróhoz érkezett, mely két tökéletesen sima és repedésmentes fal között futott. A lépcső oldalában egy nyílás húzódott, ami éppen csak elég magas és széles volt egy talicskának, és Drizzt őszinte csodálattal figyelte, ahogy a gnóm bányászok a nyíláshoz tolták a talicskákat, és az első egy lánchoz csatolták. Néhány koppantással a sziklán jelt adtak egy láthatatlan gépkezelőnek: a lánc megnyikordult, és behúzta a talicskát a nyílásba. A megrakott kis kocsik egymás után tűntek el, és a svirfnebli csapat is egyre fogyatkozott, ahogy a gnóموk terhüktől megszabadulva elindultak fölfelé a lépcsőn.

Amikor a két utolsó gnóm kötötte a láncra kocsját és kopogta ki a jelet, Drizzt elkeseredett próbálkozásra szánta el magát. Megvárta, amíg a gnóмок háttat fordítanak neki, aztán odarohant az egyik talicskához, és belekapaszkodott, ahogy a kocsi behúzódott az alacsony alagútba. Drizzt akkor fogta fel teljesen, milyen ostobaságot művelt, amikor az utolsó gnóm, láthatóan még mindig nem lévén tudatában a drow jelenlétének, visszatette a zárókövet a nyílásra, eltorlaszolvá ezzel a lehetséges visszavonulás útját.

A lánc megfeszült, és a kocsi a párhuzamosan futó lépcső meredekségével megegyező szögben tartott fölfelé. Drizzt semmit sem látott maga előtt, mert a talicska, ami éppen illett a járat méretébe, elfoglalta az alagút teljes magasságát és szélességét. Aztán Drizzt észrevette, hogy a talicskának az oldalán is vannak apró kerekerei, melyek segítik a haladását. Nagyon jó érzés volt ismét értelmes lények közelében lenni, Drizzt mégsem hagyhatta figyelmen kívül az őt körülvevő veszélyeket. A svirfneblík nem fognak szívesen fogadni egy betolakodó sötételfet; valószínűleg kardokkal és nem kérdésekkel fognak nekiugrani.

Percek múltán a járat ellaposodott és kiszélesedett. Egyetlen magányos svirfneblík dolgozott itt, minden erőfeszítés nélkül húzogatta a talicskákat felfordító karokat. A ténykedésébe merült gnóm nem vette észre az utolsó kocsi mögöl kiugró Drizztet. A drow hangtalanul kiosont a helység oldalajtáján.

Alighogy kinyitotta az ajtót, hangokat hallott. De mivel másfelé nem mehetett, folytatta útját előre, és hasra vágta magát egy keskeny párkányon. A gnóмок: a bányászok és az örök ott voltak alatta, és a széles lépcső egyik pihenőjén beszélgettek. Most már egész kis tömeg gyűlt össze, ahogy a bányászok beszámoltak a gazdag leletről.

A pihenő végén két hatalmas, résnyire nyitott fémfoglatú kőajtó emelkedett, melyeken keresztül Drizzt egy pillantást vethetett a svirfneblík városra. Csak egy kis töredékét látta nem túl kedvező helyzetéből a párkányról, de feltételezte, hogy a masszív ajtókon túli barlang korántsem akkora, mint a Menzoberranzannak otthont adó üreg.

Drizzt mindenáron be akart menni. Legszívesebben felugrott volna, hogy berohanjon az ajtókon, és átadja magát a mélységi gnóмокnak, bármilyen ítélet várjon is rá. Talán még be is fogadják, talán hajlandóak annak látni Drizzt Do'Urden-t, ami valójában.

Az álldogáló gnóмок most nevetgélve és beszélgetve a város felé indultak.

Drizzt minden idegszála az indulás mellett volt.

De a vadász, a lény, aki tíz évet vészelt át Mélysötét vadonjában, nem bírt elmozdulni a párkányról. A vadász, a lény, aki legyőzte a baziliszkuszt és még sok más veszedelmes föld alatti teremtményt, nem tudta a civilizált irgalom reményére bízni magát. A vadász nem ismert ilyesmit.

A súlyos ajtók döngve bezárltak – Drizzt sötétedő szívében pedig kilobbant a hirtelen támadt villanásnyi fény.

Egy hosszú, keserves pillanat után Drizzt Do'Urden legördült a párkányról és leugrott a lépcső felső pihenőjére. Látása egy pillanatra elhomályosult, ahogy elindult lefelé, el az ajtón túl nyüzsgő élettől, és csak elemi ösztönei érzékelték a kint maradt további svirfneblík öröket. A vadász a meglepett gnóмокra vetette magát és kiontott a vad Mélysötét járatainak szabadságába.

Mikor már jócskán maga mögött hagyta a svirfneblík várost, Drizzt a zsebébe nyúlt és elővette a szobrocskát, egyetlen társa jelképét. De aztán mégis eltette a kis figurát, és nem hívta a macskát,

így büntetve magát gyengeségéért, amit a párkányon érzett. Ha erősebb lett volna ott, a roppant kapuk előtt, véget vethetett volna ennek a kínlódásnak, így vagy úgy.

A vadász ösztönei mind erősebben törtek uralomra benne, miközben az iszapos, mohás barlang felé tartott. Ahogy a Mélysötét és a tagadhatatlan veszély nyomása egyre sűrűsödött körülötte, az éber ösztönök teljesen átvették lelkében a hatalmat, kiszorítva minden más kalandozó gondolatot a svirfneblíkkal és városukkal kapcsolatban.

Ezek a mély ösztönök jelentették a megváltást, de a kárhozatot is Drizzt Do'Urdennek.

3. fejezet

Kardok és kígyók

“Hány hete már?” – kérdezte Dinin Brizától a drow-k néma kézjeleivel. “Hány hete vadászunk ezekben az alagutakban renegát öcsénkre?”

Dinin arkifejezése némi gúnnyól árulkodott, miközben elmutogatta ezeket a gondolatokat. Briza megfeddte és nem válaszolt. Ő még Dininnél is kevésbé törődött fáradságos feladatukkal. Lloth főpapnője volt, a legidősebb leány, akinek megbecsült, előkelő hely jár a családban. Eddig Brizát még sosem küldték ilyen vadászatra. De most, valamilyen megmagyarázhatatlan okból bekerült a családba SiNafay Hun'ett, és alacsonyabb pozícióba szorította

Brizát.

“Őt?” – folytatta Dinin. Haragja minden egyes ujjmozdulatával nőtt. *“Hat? Hány hete már, nővérem?”* – makacskodott. *“Milyen régen ül Si’Naf... Shi’nayne Malice Anya oldalán?”*

Briza kígyófejű korbácsa lekerült az övéről, és a főpapnő dühösen öccse felé csapott. Dinin látta, hogy gúnyos piszkálódásával túl messzire ment. Védekezően kivonta a kardját és megpróbált háritani. De Briza csapása gyorsabb volt, és könnyedén megkerülte Dinin szánalmas védekezési kísérletét. A hat kígyófejből három közvetlen érintkezésbe került az idősebbik Do’Urden fiú mellkasával és vállával. Jeges fájdalom söpört végig a testén, tehetetlen zsibbadtságot hagyva maga után. Dinin kardot tartó keze lehanyatlott, lábai megtántorodtak.

Briza erős keze kinyúlt és torkon ragadta öccsét, majd könnyedén felemelte, hogy Dininne csak a lábujjhegye érte a földet. Aztán, miután végignézett a kereső különítmény másik öt tagján, és megbizonyosodott róla, hogy egyikük sem indul Dinin segítségére, Briza keményen a sziklafalhoz csapta testvérét. A főpapnő ránehezedett Dininre, egyik keze erősen szorította öccse torkát.

– Egy bölcs hím ennél óvatosabban válogatja meg, mit mutogat -reccsent rá hangosan, annak ellenére, hogy Malice Anya kifejezetten utasította őket: a néma kódon kívül ne érintkezzenek másképp Menzoberranzan határán túl.

Dininnek hosszú idő kellett ahhoz, hogy a maga teljességében fogja fel a fenyegetést. Ahogy a zsibbadás elenyészett, rájött, hogy nem tud lélegezni, és bár kezével még mindig markolta a kardot.

Briza súlyfölénye az oldalához préselte a fegyvert. És ami még ijesztőbb volt: a nővére még mindig felemelve tartotta szabad kezében a kígyókorbácsot. A hagyományos korbácsokkal ellentétben ennek az őrdögi szerszámnak nem kellett sok hely ahhoz, hogy kifejtse fájdalmas hatását.

– Malice Anya nem fog kérdezősködni a halálod felől – sziszegte durván Briza. – Mindig is csak bajt hoztak rá a fiai!

Dinin nagydarab fogva tartója válla fölött az őrjárat közrendű katonáira nézett.

– Tanúk? – nevetett Briza, mintha olvasna a gondolataiban. – Valóban azt hiszed, hogy egy hím kedvéért felszólalnak egy főpapnő ellen? – Briza szemei összeszűkültek, és arcát egészen közel tolta Dininéhez. – Egy halott hím kedvéért? – Briza felnevetett, és hirtelen elengedte Dinint. A fiú térdre rogyott, és zihálva próbált lélegzethez jutni.

“Gyertek” – jelezte Briza némán az őrjárat többi tagjának. – Érzem, hogy a kisebbik öcsém nincs ezen a környéken. Visszatérünk a városba és feltöltjük a készleteinket.

Dinin nővére távolodó hátát nézte. Semmire sem vágyott jobban ebben a pillanatban, mint hogy pengéjét testvére lapockái közé mártsa. Persze több esze volt annál, hogy valóban meg is próbálkozzon vele. Briza több mint háromszáz éve volt a Pókkirálynő főpapja, és most is élvezte Lloth kegyét, amikor Malice Anya és a Do’Urden Ház többi tagja nem. Briza még a gonosz istennő pártfogása nélkül is veszélyes ellenfél lett volna varázstudományával és mindig készenlétben tartott kígyókorbácsával.

– Nővérem – kiáltott utána Dinin. Briza megpördült. Meglepte, hogy öccse ezek után szólni mer hozzá.

– Fogadd bocsánatkérésemet – mondta a nagyobbik fiú. Intett a többi katonának, hogy menjenek tovább, aztán visszatért a kézjelkódhoz, hogy a közrendűek ne értsék, amit ezután mond Brizának.

“Nem örülök annak, hogy Si’Nafay Hun’ett bekerült a családba” – magyarázta Dinin.

Briza ajka szokásos kétértelmű mosolyainak egyikére görbült: Dinin nem tudhatta, hogy nővére egyetért vele, vagy kigúnyolja. *“Olyan nagynak érzed magad, hogy kétségbe vond Malice Anya döntéseit?”* – kérdezték Briza ujjai.

“Dehogy!” – mutatta vissza nyomatékosan Dinin. *“Malice Anya azt teszi, amit tennie kell, és mindig a Do’Urden Ház javáért cselekszik. De nem bírom ebben a sehonnai Hun’ettben. Si’Nafay látta, hogyan robban szét forró kődarabokra a háza a kormányzótanács ítéletére. Minden értékes gyereket elpusztították, és a legtöbb közrendűjét is. Hogyan is lehetne valóban hűséges a Do’Urden Házhhoz mindezek után?”*

“Ostoba hím” – jelezte Briza válaszul. *“A papnők tudják, hogy hűség csak Lloth iránt létezik. Si’Nafay Háza nincs többé, tehát Si’Nafay sincs többé. Most már Shi’nayne Do’Urden, és a Pókkirálynő parancsának megfelelően teljesen azonosulni fog azzal a felelősséggel, ami ezzel a névvel jár.”*

“Én mégsem bírom benne” – makacskodott Dinin. *“És annak sem örülök, hogy látom nővéreimet, az igazi Do’Urdeneket lejjebb csúszni a ranglétrán, csak hogy neki helyet szorítsanak. Shi’naynének Maya mögé kellett volna kerülnie, vagy a közrendűek közé.”*

Briza rávicsorgott, bár teljes szívvel egyetértett az öccsével. *“Shi’nayne családbéli helye nem tőled függ. A Do’Urden Ház erősödött azzal, hogy még egy főpapnőre tett szert. Egy hímnek elég csak ennyit észben tartani!”*

Dinin bólintással jelezte, hogy elfogadja Briza érvelését, és bölcsen tokjába tette a kardját, mielőtt megpróbált volna fölállni. Briza hasonlóképpen visszadugta a kígyókorbácsot az övébe, de továbbra is a szeme sarkából figyelte álhatatlan öccsét.

Dinin most már óvatosabb volt Brizával kapcsolatban. Tudta, hogy életben maradása attól függ, milyen jól tud együttműködni Brizával, mert Malice mindig Brizát fogja kiküldeni vele az ilyen utakra. Briza volt a legerősebb a

Do'Urden lányok közül, és neki volt a legnagyobb esélye arra, hogy megtalálja és elkapja Drizztet. Dinin pedig, lévén több mint tíz éve városi őrzővezető, remekül ismerte a Menzoberranzanon kívüli alagutakat.

Dinin vállvonogatva fogadta ezt a sorscsapást, és követte nővérét vissza a város felé. Rövid, alig egynapos pihenő után újra útnak indulnak majd bujkáló, veszélyes öccsük után, akit Dinin igazából egyáltalán nem akart megtalálni.

Guenhwyvar feje hirtelen elfordult, és a roppant macska tökéletes mozdulatlanágba dermedt, egyik mancsát felemelve.

– Hát te is hallottad – suttogta Drizzt a párduc oldalához simulva. – Gyere, barátom. Lássuk, milyen új ellenség hatolt be a területünkre.

Együtt, egyformán nesztelenül indultak el a jól ismert folyosókon. Drizzt egyszer csak megtorpant, Guenhwyvar nemkülönben: zajt hallottak. Drizzt tudta, hogy ezt a hangot csizmás láb okozta, nem valami oktan szörnyeteg. Drizzt felmutatott egy törmelékhalomra, ami egy széles és repedezett barlangra nézett a másik oldalon. Guenhwyvar odavezette: innen jobban kiláttak.

A drow őrzővezető csak néhány pillanat múlva pillantották meg: hét tagból állt, de ahhoz túl messze voltak, hogy Drizzt további részleteket is megfigyelhessen. A drow meglepődött, hogy ilyen könnyen

meghallotta őket, mert még emlékezett *azokra* a napokra, amikor ő maga is ilyen őrzővezetőt vezetett. Milyen egyedül érezte akkor magát, több mint egytucatnyi sötétfél előtt, hisz amazok gyakorlott mozdulataikkal még csak neszt sem okoztak, és úgy összeolvadtak az árnyakkal, hogy még Drizzt éles szeme sem tudta kivenni őket.

De ez a vadász, ami Drizztből lett, ez az elemi, ösztönös én, könnyűszerrel felfedezte a csapatot.

Briza hirtelen megtorpant, lehuntya a szemét, és keresővarázslatának válaszjeleire koncentrált.

“*Mi az?*” – kérdezte Dinin keze, amikor Briza visszanézett rá. A főpapnő meglepett és láthatóan izgatott arckifejezése sokat elárult.

– Drizzt? – lehelte Dinin félhangosan, hitetlenkedve.

“*Csend!*” – rivalltak rá Briza ujjai. A főpapnő körülnézett, hogy szemügyre vegye a környezetüket, *aztán* jelt adott az őrzővezetőnek, hogy kövessék őt a hatalmas, nyitott barlang fala mentén.

Briza aztán igenlően Dinin felé bólintott: bízott benne, hogy küldetésük végre a végéhez közeledik.

“*Biztos vagy benne, hogy Drizzt az?*” – mutatta Dinin. Izgalmában alig tudta annyira uralma alatt tartani mozdulatait, hogy megfelelően közvetítse a gondolatait. “*Talán valami dögevő...*”

“*Tudjuk, hogy öcsénk él!*” – mutogatta gyorsan Briza. “*Malice Anya nem lenne még mindig kizárva Lloth kegyeiből, ha ez nem így lenne. És ha Drizzt él, akkor feltételezhetjük, hogy nála van az a dolog!*”

Az őrzővezető hirtelen elkerülő hadmozdulata meglepte Drizztet. Nem láthatták meg a sziklatörmelék mögött, és léptei csendességében is megbízott, Guenhwyvarról már nem is beszélve. Drizzt mégis bizonyossággal érezte, hogy őelőle tér ki a csapat. Valami nem volt rendben ezzel az egész találkozással. A sötétfelek ritkán távolodtak el ennyire Menzoberranzantól. Talán ez csak valami üldözési mánia, ami a Mélysötétben nélkülözhetetlen a túléléshez, mondogatta magának Drizzt. Mégis megmaradt benne a gyanú, hogy a csapatot nem egyszerűen a véletlen hozta a területére.

– Menj, Guenhwyvar – súgta a macskának. – Nézd meg a látogatóinkat, aztán gyere vissza. – A párduc nekiindult a nagy barlangüreg szélén sötétlő árnyak közt. Drizzt lekuporodott a törmelék közé, hallgatózott és várt.

Guenhwyvar alig egy perc elteltével már vissza is jött, bár ez a kis idő is végtelennek tűnt Drizzt számára.

– Felismerted őket? – kérdezte a drow. A nagy macska megkaparta a sziklát.

– A régi őrzővezetőnkől vannak? – tűnődött fennhangon Drizzt. – Azok a harcosok, akikkel együtt voltunk?

Guenhwyvar bizonytalannak látszott, nem tett határozott mozdulatot.

– Akkor a Hun'ettek – helyesbített Drizzt, abban a hiszemben, hogy megoldotta a rejtélyt. A Hun'ett Ház tehát végre eljött érte, hogy megfizessen Alton és Masoj, a két Hun'ett varázsló haláláért, akik Drizzt ellen estek el. De az is lehet, hogy a Hun'ettek Guenhwyvarért jöttek, a mágikus szoborért, ami valaha Masojé volt.

De amikor elmélgedéséből feleszmélve tanulmányozni kezdte Guenhwyvar viselkedését, rájött, hogy feltételezése téves. A párduc elhátrált tőle: nyilván azért, mert a feltevése helytelen.

– Akkor hát kik? – kérdezte Guenhwyvar. A párduc két hátsó lábára emelkedett és gazdája vállára támaszkodott, egyik roppant mancsát a drow nyakában lógó zsákocskára tette. Drizzt nem értette, mit akarhat a párduc: levette nyakáról a tarsolyt, és tartalmát a tenyerébe ürítette. Néhány aranyérme, egy kis drágakő, és a Háza jelvénye volt

benne: egy ezüst szimbólum, melybe Daermon N'a'shezbaernon, a Do'Urden Ház kezdőbetűit vésték. Drizzt azon nyomban rádöbbsent, mit akart közölni Guenhwyvar.

– A családom – suttogta rekedten. A párduc elhátrált tőle, és izgatottan megkaparta a követ.

Ezernyi emlék árasztotta el Drizztet, de a rosszak és jók egyaránt ugyanahhoz a következtetéshez vezették: Malice Anya nem felejtette el és nem bocsátotta meg, amit azon a végzetes napon tett. Elhagyta őt és a Pókkirálynő vallását, Drizzt pedig éppen elég jól ismerte Lloth dolgait ahhoz, hogy tudja: tettei igencsak nagy bajt hoztak az anyja fejére.

Drizzt visszanézett a sötét barlangba. – Gyere – mondta Guenhwyvarnak, és nekilódultak a folyosón. Döntése, hogy elhagyja Menzoberranzant, fájdalmas és tétova volt: most ismét feltámadt Drizzt-ben a vágy, hogy találkozzon a fajtájával, és újraéljen minden kételyt, minden félelmet.

Több mint egy órán keresztül rohantak a párduccal titkos átjárókon keresztül, átvágva a barlangrendszer legzűrzavarosabb kereszteződésein. Drizzt úgy ismerte a környéket, mint a tenyerét, és biztos volt benne, hogy csekély erőfeszítéssel le tudja rázni az üldöző csapatot.

De amikor végül megállt, hogy lélegzethez jusson, érezte – és csak rá kellett néznie Guenhwyvarra, hogy gyanúját megerősítve lássa –, hogy az őrzőjét továbbra is a nyomában van, talán még szorosabban is, mint eddig.

Drizzt ekkor jött rá, hogy mágikus módszerekkel követik a nyomát: más magyarázat nem lehet. – De hogyan? – kérdezte a párducot. – Én már nem az a drow vagyok, akit ők öccsükként ismertek, sem külsőmben, sem gondolkodásomban. Vajon mit éreznek, ami elég ismerős nekik ahhoz, hogy varázslatuk megtaláljon? – Drizzt gyorsan számbavette javait: tekintete elsőként míves fegyvereire esett.

A szablyái valóban csodálatosak voltak, de ezt Menzoberranzanban szinte minden drow fegyverről el lehetett mondani. Ezek a pengék ráadásul nem is a Do'Urden Házban készültek, és nem a család által kedvelt stílusúak voltak. Akkor talán a köpenye? A *piwafwi* jelezte a Házat: egy bizonyos család mintázatát viselte magán.

De Drizzt *piwafwi*ja a felismerhetetlenségig elrongyolódott és megkopott. Nem hitte, hogy egy keresővarázslat ezt a Do'Urden Házhhoz tartozóként azonosítani tudná.

– A Do'Urden Házhhoz tartozó – suttogta Drizzt. Aztán Guenhwyvarra nézett, és egyszer csak bólintott – már tudta a választ. Megint elővette a nyaki erszényét, és kivette a jelet: Daermon N'a'shezbaernon jelvényét. Mivel mágiával készült, a jelvény saját mágikus erővel rendelkezett, jellegzetes varázskisugárzással. Ilyet csak a Do'Urden Ház nemese hordhatott.

Drizzt egy pillanatra elgondolkodott, aztán visszatette a jelvényt, és Guenhwyvar nyakába akasztotta a kis erszényt. – Ideje, hogy az üldözöttből üldöző legyen – dorombolta a nagymacska fülébe.

“*Tudja, hogy követik*” – villant Dinin keze Briza felé. Nővére nem válaszolt. Hát persze hogy Drizzt tud róluk: láthatóan igyekszik lerázni őket. De Briza nem aggódott. Drizzt házjelvénye jelzőfényként vezette mágikusan kiélelt elméjét.

De aztán Briza megállt, amikor a csapat elágazáshoz ért. A jelzés az útelágazáson túlról jött, de nem lehetett meghatározni, melyik út felől. “*Balra*”-jelezte Briza három közrendű katonának, aztán “*jobbra*” – a másik kettőnek. Az öccsét visszatartotta, jelezve, hogy ő és Dinin itt maradnak, hogy szükség esetén bármelyik csoportnak a segítségére siethessenek.

Magasan a szétszóródó őrzője feje fölött, a sztalaktit borította mennyezet alatt lebegve Drizzt mosolyogva nyugtázta cselfogása sikerét. Az őrzője vele talán lépést tud tartani, de Guenhwyvarral nem vehetik fel a versenyt.

A terv tökéletesen sikerült, hiszen Drizztnek csak az volt a célja, hogy elcsalja az üldözőket, amíg el nem hagyják a területét, és bele nem fáradnak a reménytelen hajszába. De ahogy ott lebegett a bátyja és a nővére fölött, érezte, hogy valami többre vágyik ennél.

Eltelt némi idő, és Drizzt biztos volt benne, hogy a kiküldött katonák már jó messze járnak. Előhúzta a szablyáit, és arra gondolt, hogy talán nem is lesz olyan rémes találkozni a testvéreivel.

– Egyre messzebb megy – mondta Briza Dininnek. Nem tartott attól, hogy hangosan beszél, hisz biztos volt abban, hogy öccse jóval előttük jár. – Még hozzá igen gyorsan.

– Drizzt mindig is ügyesen mozgott a Mélysötétben – felelte Dinin. – Nem lesz könnyű elkapni.

Briza a fogait csikorgatta. – Hamarabb ki fog fáradni, mint ameddig a varázslat tart. Ott fog lihegni egy sötét lyukban, amikor rátalálunk. – Önhitt gögje azonban szájtáti döbbenetté változott egy pillanattal később, amikor egy sötét alak termelt hirtelen közte és testvére között.

Dinin sem fogta fel azonnal a meghökkentő eseményt. Csak egy pillanat töredékéig látta Drizztet, aztán összeakadtak a szemei, amikor követni próbálta egy szablya lecsapó markolatának ívét. Dinin súlyosan rogyott a földre: megtapasztalta az arcának nyomódó kő hidegének számára mindeddig ismeretlen érzését.

De miközben Dininnel volt elfoglalva, másik pengéjének hegyét Briza torkának nyomta, hogy megadásra

kényszerítse. Briza nem volt annyira meglepődve, mint Dinin, és a keze mindig a korbácsa közelében járt. Hátraugrott öccse támadása elől, és a hat kígyófej tekeregve, prédát keresve emelkedett a magasba.

Drizzt aztán teljesen szembefordult Brizával, szabályainak védekező mozdulatával tartva távol magától a csípős viperafajzatokat. A többi drow himhez hasonlóan ő is jól emlékezett a rettegett korbács marására, amit számtalanszor megtapasztalt gyerekkorában.

– Drizzt öcsém – mondta Briza fennhangon, remélve, hogy az őrjárat meghallja őt, és megértik, hogy vissza kell jönniük. – Ereszd le a fegyveredet. Ennek nem kell így lennie.

Az ismerős hangok, a drow szavak csordultig telítették Drizzt szívét. Milyen jó is volt újra hallani őket, tudni, hogy mégis több mániákus vadásznál, az élete több a pusztá túlélésnél.

– Ereszd le a fegyvered – utasította Briza, most már élesebben.

– Mi... miért vagytok itt? – hebegte Drizzt.

– Érted, mi másért – felelte Briza gyanús kedvességgel. – A Hun'ett *Házzal* vívott háborúnk végre véget ért. Itt az ideje, hogy hazatérj.

Drizzt lelkének egy darabja hinni akart neki, el akarta felejtetni azokat a dolgokat, amelyek kiűzték szülővárosából. Egy darabja legszívesebben eldobta volna a szabályakat, és visszatért volna előző élete menedékébe és társaságába. Briza mosolya olyan hívogató volt.

A főpapnő érezte, hogy Drizzt eltökéltsége megingott. – Gyere haza, drága Drizzt – dorombolta, hangját némi csábító mágiával színezve. – Szükség van rád. Most már te vagy a Do'Urden Ház fegyvermestere.

Drizzt arcának hirtelen változása elárulta Brizának, hogy hibázott. Azelőtt Zaknafein, Drizzt mentora és legjobb barátja volt a Do'Urden Ház fegyvermestere, akit feláldoztak a Pókkirálynőnek. Drizzt pedig sosem felejtette el ezt.

Drizzt valójában egyáltalán nem csak az otthona kényelmére emlékezett ebben a pillanatban. Sokkal tisztábban merültek fel benne elmúlt élete rossz élményei, az a gonosz kegyetlenség, amit egyszerűen képtelen volt összeegyeztetni elveivel.

– Nem kellett volna idejönnötök – mondta Drizzt gurgulázva. – És soha többet be ne tegyétek ide a lábatokat!

– Drága öcsém – fuvalázta Briza, inkább időnyerési szándékkal, mint nyilvánvaló hibájának kijavítására.

Mozdulatlanul állt, arcára ráfagyott alattomosan édes mosolya.

Drizzt Briza vastag, telt ajkát nézte. A főpapnő nem szólt, de Drizzt világosan látta, hogy a meredt mosoly mögött mozog a szája.

Varázsol!

Briza mindig is ügyes volt az ilyen alattomos színlelésben. – Menjetek haza! – rivallt rá Drizzt, és támadásba lendült.

Briza viszonylag könnyedén elhajolt a vágás elől, hisz Drizzt nem megsebezni akarta, csak a varázslat folyamatát akarta megszakítani.

– Légy átkozott, te csavargó – fröcsögte a papnő. Lefoszlott róla a barátságosság álarca. – Azonnal tedd le a fegyveredet, vagy a halál fájdalma vár rád! – emelte fel a korbácsát nyílt fenyegetéssel.

Drizzt szétterpesztette a lábát. Lángok csaptak fel bíborszín szemében, ahogy feltámadt benne a vadász, hogy szembenézzen a kihívással.

Briza elbizonytalanodott: visszariasztotta az öccsében hirtelen fellobbanó vadság. Jól tudta, hogy nem egy közönséges drow harcossal áll szemben. Drizzt már több volt ennél: valami sokkal veszedelmesebb.

De Briza Lloth főpapnője volt, majdnem a drow hierarchia csúcsán állt. Nem ijedt meg egy nyomorult himttől.

– Add meg magad! – követelte. De Drizztnek el sem jutottak a tudatáig ezek a szavak, mert az a harcos, aki Brizával szemben állt, többé nem Drizzt Do'Urden volt. A féktelen, ősi harcos, aki Zaknafein emlékére előjött belőle, érzéketlen volt minden szó, minden hazugság iránt.

Briza karja megfeszült, a korbács hat kígyófeje pedig önállóan tekeregve kereste a legjobb támadási pozíciót.

A vadász pengéje szemmel követhetetlen, elmosódó villanással válaszolt. Briza sem tudta követni a mozgását, és a támadó mozdulatsor végén tudta, hogy egyetlen kígyófej sem talált célba, viszont csak öt maradt belőlük a korbács nyelén.

Briza most majdnem olyan haraggal rohamozott, mint ellenfele: Drizzt ereiben hideg fájdalom áradt szét. A szabályák újabb támadást hajtottak végre, újabb kígyófej hullt a porba középről.

Újabb marás érte a vadászt. Még egy fej esett a földre.

Aztán az ellenfelek szétváltak, és vadul méregetni kezdték egymást. Briza nehezen zihált a néhány vad perc után, a vadász mellkasa ellenben könnyedén és ritmikusan emelkedett-süllyedt. Brizát nem érte találat, Drizzt viszont két marást is elszenvedett.

De a vadász már régen megtanulta, hogy ne vegyen tudomást a fájdalomról. Készen állt a folytatásra, Briza pedig, most már mindössze három kígyójával, makacsul esett neki. Csak egy töredék pillanatig fordította el a figyelmét, amikor észrevette, hogy Dinin még a földön fekszik, de már kezd éledezni. Talán fel tud állni, hogy

segítsen?

Dinin tekeregni kezdett, és megpróbált felállni, de a lábaiban nem volt egy szemernyi erő sem.

– Légy átkozott – morogta Briza. Haragia éppúgy irányult Dinin-re, mint Drizzt-re – ez most nem számított. Pókkirálynő-istenségének erejéhez fohászkodva Lloth főpapnője teljes erejével sújtott le.

Három kígyófej hullt a földre a vadász pengéjének egyetlen csapására.

– Légy átkozott! – rikoltotta Briza megint, ezúttal kifejezetten Drizztnek. Előhúzta övéből buzogányát, és gonosz, fej fölötti csapást intézett dacos öccse ellen.

Keresztezett pengék állták útját az ügyetlen csapásnak, még jóval azelőtt, hogy célba találhatott volna. A vadász lába felemelkedett, és egyszer, kétszer, aztán harmadszor is Briza arcába rúgott, mielőtt újra visszatért volna a padlóra.

Briza hátratántorodott, vér öntötte el a szemét és áradt az orrából. A saját vére homályos melegen át még ki tudta venni öccse alakját, és kétségbeesett, széles horogütéssel próbálkozott.

A vadász egyik szablyájával háritotta a buzogányt, és úgy fordította a pengét, hogy Briza keze az élesebbik oldalának ütközzön, még ahogy lendíti a buzogányt. Briza felkiáltott fájdalomában, és elejtette fegyverét.

A buzogány a földre hullt, Briza két levágott ujjá mellé.

Ekkor Dinin már talpon volt öccse mögött, karddal a kézben. Briza minden önfegyelmével Drizztten tartotta a tekintetét, hogy magára vonja a figyelmét. Ha elég ideig le tudja kötni...

A vadász megérezte a veszélyt, és Dinin felé pördült.

Dinin csak a saját halálát látta Drizzt szemeiben. A földre hajította kardját, és kezét a megadás jeleként keresztelte a mellkasa előtt.

A vadász hörgésszerű parancsot adott neki, amit alig lehetett kihámozni, Dinin mégis tökéletesen értette, és hanyatt-homlok elrohant, ahogy csak a lába bírta.

Briza is nekiindult, hogy kövesse testvérét, de egy szablya elvágta az útját: az álla alá feszült, és addig kényszerítette hátra a fejét, amíg már csak a mennyezet sötét köveit látta.

Izzó kín marta a vadász végtagjait, amit ez a nő és ördögi korbácsa okozott. És most a vadász véget akart vetni a fájdalomnak és a fenyegetésnek. Ez itt az ő birodalma!

Briza egy utolsó imával fohászkodott Lloth-hoz, amikor érezte, hogy a pengeéles szablya belevág a húsába. De aztán egyetlen fekete villanás, és szabad volt. Lenézett, és látta, hogy Drizztet egy nagy fekete párdúc nyomja a földre. Briza nem pazarolta az időt kérdezősködésre, hanem Dinin nyomában eliramodott.

A vadász kimászott Guenhwyvar alól, és talpra állt. – Guenhwyvar! – kiáltotta, és eltolta magától a párducot. – Kapd el! Ölj...!

Guenhwyvar erre leült, és széleset, kényelmeset ásított. Egy lusta mozdulattal beakasztotta mancsát a nyaki erszény zsinórjába, és a földre dobta.

A vadász alig látott a haragtól. – Mit művelsz? – kiáltotta, és felkapta a tarsolyt. Guenhwyvar ellene fordult? Drizzt hátrált egy lépést, és tétován a párdúc és saját maga közé emelte a kardját. Guenhwyvar nem mozdult, csak ült és nézte Drizztet.

Egy pillanat múlva nyílpuska kattanása árulta el a drownak, hogy milyen abszurd volt a feltételezése. A vessző őt találta volna el, de Guenhwyvar hirtelen felpattant és eléje vetette magát. A drow méreg hatástalan volt a mágikus macskára.

Három drow harcos jelent meg az egyik úton, és kettő a másikon. Ekkor Drizztből már elpárolgott a Brizával szembeni bosszúvágy: teljes sebességgel Guenhwyvar után vetette magát a kanyargó járatokba. A főpapnő és mágiája irányítása nélkül a közrendű harcosok még csak meg sem kísérelték, hogy a nyomába eredjenek.

Egy idő múlva Drizzték befordultak egy oldaljáratba, és megpihentek. Csendben figyeltek, hogy van-e valaki a nyomukban.

– Gyere – szólt oda Drizzt a párdúcnak, és lassan elindult. Biztos volt benne, hogy Dinin és Briza fenyegetését sikeresen elhárította.

De Guenhwyvar megint csak leült.

Drizzt fürkészőn nézett a párdúcra. – Azt mondtam, gyere – morogta. Guenhwyvar rászegezte a tekintetét, és ez a tekintet büntudattal töltötte el a vadászt. Aztán a macska felállt és lassan gazdája felé indult.

Drizzt jóváhagyólag bólintott: azt hitte, hogy a nagy macska engedelmeskedik. Megfordult és elindult, de a párdúc körözni kezdett körülötte, úgy állította meg. Egyre csak körbejárt, és lassan jellegzetes kód kezdett megjelenni körülötte.

– Mit csinálsz? – kérdezte Drizzt. Guenhwyvar nem lassított.

– Nem engedtelek el! – kiáltotta Drizzt, amikor a párdúc anyagi formája kezdett elenyészni. Vadul forgott körbe-körbe, hogy meg tudja fogni.

– Nem bocsátottalak el! – kiáltotta tehetetlen haragjában. De Guenhwyvar eltűnt.

Hosszú volt az út vissza a barlangig. Guenhwyvar utolsó képe kísérte minden lépését, a macska hatalmas szemei, ahogy a hátát nézik. Guenhwyvar ítélkezett felette, döbönt rá. Vak dűhében Drizzt majdnem megölte a saját nővérét, és ha Guenhwyvar nem avatkozik közbe, meg is tette volna.

Végül Drizzt bemászott a kis sziklafülkébe, ami hálószobájaként szolgált.

Gondolatai ide is követték. Egy dekáddal ezelőtt, amikor megölte Masoj Hun'ettet, Drizzt megfogadta, hogy soha többé nem öl drow-t. Drizzt számára ez a fogadalom alapelv volt, éppolyan szilárd, mint azok, amelyek miatt annyi mindent feladni kényszerült.

Drizzt biztosan megszegte volna ezt az esküt ma, ha nincs Guenhwyvar. Mennyivel jobb hát azoknál a sötételfeknél, akiket elhagyott?

Drizzt fölényesen győzött a testvérei ellen, és biztos volt benne, hogy továbbra is elrejtőzhet Briza elől – és mindenki más elől, akit Malice Anya utána küld. De ahogy ott feküdt egyedül az apró üregben, rádöbönt valamire, amitől mélységesen elszomorodott.

Önmaga elől nem rejtőzhet el.

4. fejezet

Menekülés a vadász elől

Drizztnek eszébe sem jutottak előző tettei, amikor az elkövetkező napokban szokásos teendőit végezte. Tudta, hogy életben fog maradni. A vadász érezte ezt. De az, hogy ennek a túlélésnek egyre nagyobb az ára, valami mély, disszonáns hűrt pendített meg Drizzt Do'Urden szívében.

A nap állandó rituáléi távol tartották a fájdalmat, de a nap végeztével Drizzt védtelenül maradt. Ott kísértett benne a találkozás a testvéreivel, olyan éles képekben, mintha estéről estére újra megtörtént volna. Drizzt állandóan rémületre és magányra ébredt, álmai szörnyetegei megtiporták. És jól tudta – ez a tudat pedig csak növelte elkeseredését –, hogy mégoly virtuóz kardforgatással sem remélheti, hogy legyőzi őket.

Attól nem félt, hogy anyja további kísérleteket tesz arra, hogy elfogja és megbüntesse, bár minden kétséget kizáróan tudta, hogy ez így lesz. Ez az ő világa, egészen más, mint Menzoberranzan kanyargó utcái, ezt egy városi drow sem érti. Itt kint a vadonban bízhatott abban, hogy legyőz bárkit, akit Malice Anya kiküld utána.

Drizztnek sikerült felmentenie magát Briza iránti büntudata alól is. Észérvekkel megmagyarázta magának, hogy a testvérei kényszerítették ki a tragikus találkozást, és Briza volt az, a varázslatával, aki a harcot kezdeményezte. Mindazonáltal Drizzt tudta, hogy rengeteg napot fog még eltölteni azzal, hogy válaszokat találjon azokra a kérdésekre, melyeket tettei vetettek föl a jellemével kapcsolatban. Csak azért vad és kegyetlen vadász, mert a körülmények erre kényszerítették? Vagy ez a vadász csak a felszínre törése annak, ami Drizzt mindvégig volt? Nem voltak könnyű kérdések ezek, de pillanatnyilag nem is álltak Drizzt gondolatainak előterében.

A találkozással kapcsolatban egyedül egy dolgot nem tudott elfelejteni Drizzt: a testvérei hangját, a kimondott szavak zenéjét, amit megértett, és amire válaszolni tudott. Emlékeiben nem a csapásokat, hanem a szavakat őrizte meg a legtisztábban. Kétségbeesetten kapaszkodott beléjük, újra és újra elismételte magában őket, és rettegett attól a naptól, amikor majd elfelejti. És lehet, hogy emlékezni fog rájuk, de hallani már nem fogja őket.

Megint egyedül lesz.

Drizzt először vette elő az ónix szobrocskát a zsebéből azóta, hogy Guenhwyvar elment tőle. Kirakta a kőre maga elé, és a falba vésett rovátkákra nézett, hogy kiszámolja, mikor hívta utoljára a párducot. Hirtelen belehasított ennek az egésznek a hiábavalósága. Hisz mikor ejtette a legutóbbi rovátkolást a falon? És különben is mi értelme van a számolásnak? És hogyan lehetne biztos a számolása helyességében még akkor is, ha minden egyes alvásideje után húz egy vonást?

– Az idő valami olyan, ami ahhoz a másik világhoz tartozik -mormogta Drizzt gyászosan. Törét a szikla felé emelte, mintegy saját kijelentése tagadásaként.

– Mit számít? – tette fel a szónoki kérdést Drizzt, és a földre hullajtotta a tört. A kőnek ütköző fém csendülésébe beleborzongott a gerince: mintha vereségének lélekharangja szólalt volna.

Nehezen lélegzett. Veríték gyöngyözött fekete homlokán, és a keze hirtelen jéghideg lett. Barlangja falai, melyek évek óta védelmezték Mélysötét állandó veszélyei ellen, most fojtogatón nehezédtek rá. Fenyegető arcokat képzelt a repedések vonalaiba, a szikla alakzataiba. Az arcok gúnyolták, kinevették, összezsugorították makacs büszkeségét.

Megfordult, hogy elmeneküljön előlük, de megbotlott egy kőben és elesett. Megütötte a térdét, és újabb lyukat szakított viharvert piwafwijába. De nem törődött sem a térdével, sem a köpenyével, amikor visszanézett a kőre, mert eszébe jutott valami, amitől teljesen összezavarodott.

Megbotlott a vadász. Több mint tíz éve először, a vadász megbotlott!

– Guenhwyvar! – kiáltotta kétségbeesetten Drizzt. – Gyere ide hozzám! Kérlek, Guenhwyvar!

Nem tudta, hogy a párdúc válaszolni fog-e. Legutóbbi, nem éppen barátságos elválásuk után Drizzt nem lehetett biztos benne, hogy fog-e még valaha mellette menni a párdúc. Drizzt a szobrocška felé araszolt. Minden kis lépés kimerítő harcnak tetszett kétségbeesése erőtlenségében.

Aztán egyszer csak megjelent a kavargó köd. A párdúc nem hagyja el a gazdáját, nem ítéli el mindörökre a drow-t, aki a barátja.

Drizzt izmai ellazultak, ahogy a köd kezdett alakot öltetni: ez a látvány segített neki elűzni a gonosz kőarcok képzelgését. Aztán már ott is volt mellette Guenhwyvar, és mancsait nyalogatta. Drizzt a párdúc hatalmas szemébe nézett, és a macska pillantásában nem látott elmarasztaló ítéletet. Egyszerűen csak Guenhwyvar volt, barátja és megmentője.

A drow maga alá húzta a lábát, odaugrott a párdúchoz, és karját szoros, kétségbeesett öleléssel fonta a macska izmos nyaka köré. Guenhwyvar közönyösen fogadta az ölelést, de csak annyira szabadította ki magát, hogy kényelmesen folytatni tudja a lábnyalogatást. Ha másvilági értelmével fel is fogta ennek a gesztusnak a jelentőségét, nem mutatta.

Drizzt elkövetkező napjait a nyugtalanság jellemezte. Szüntelenül mozgásban volt, a menedéke körüli alagutakat róta. Állandóan emlékeztette magát, hogy Malice a nyomában van. Nem hagyhatott rést a védelmén.

De a józan megfontolásokon túl, a lelke mélyén tudta, mi az igazi oka nyughatalanságának. Mondhatta volna, hogy őrzáratozik, de valójában menekült. Apró barlangja hangjai és falai elől futott. Drizzt Do'Urdenről menekült vissza a vadászhoz.

Útjai egyre nagyobb kört írtak le, így gyakran napokig is távol volt alvókamrájától. Titokban abban reménykedett, hogy találkozik valami erős ellenféllel. Kézzelfogható emlékeztetőre volt szüksége elemi szintű léte igazolására: harcra valami félelmetes rém ellen, hogy a tisztán ösztönszerű lét állapotába kerüljön.

Ehelyett egy napon szabályos rezgéseket érzelt: bányászcsákányok csapásait.

A falnak dőlve mérlegelte, mit tegyen. Tudta, hogy vezetné a hang: ugyanazokban az alagutakban járt, ahol elveszett nyája nyomában haladt, és ahol hetekkel ezelőtt a svirfnebli bányászcsapattal találkozott. Drizzt önmagának sem ismerte be, hogy nem csak a pusztá véletlen hozta vissza ide. Tudatalattija vezette vissza, hogy megint hallhassa a csákányok koppanásait, de még inkább a gnómok nevetését és beszélgetését.

Drizzt most valóban kétfelé akart szakadni. Tudta, hogy ha meglesné a bányászokat, azzal csak még jobban kínozná önmagát. Azután, hogy hallotta a hangjukat, még védtelenebb lenne a magány gyötrelmeivel szemben. A gnómok visszatérnek a városukba, ő pedig ott marad üres lélekkel, egyedül.

De hallotta a csapásokat, melyek megremegtették a sziklát, és ez a hívás túl erős volt ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyhassa. Józan esze viaskodott a sürgetéssel, ami a hang felé hívta, de a döntése már készen volt, amikor belépett erre a területre. Megszidta magát ostobasága miatt, és tagadólag megrázta a fejét. De tudatos érvelése ellenére a lábai csak vitték tovább a csákányok koppanásai felé. A vadász éber ösztönei még akkor is tiltakoztak az ellen, hogy a svirfnebli közelében maradjon, amikor már egy magas párkányról nézte a gnómok csapatát. De Drizzt nem ment el. Amennyire meg tudta ítélni, napokig ott maradt a bányászok közelében, a fülét hegyezve minden szavukra, figyelve munkájukat, játékukat.

Mikor elérkezett az elkerülhetetlen nap, amikor a bányászok kezdték megrakni talicskáikat, Drizzt rádöbbsent ostobasága teljes mélységeire. Gyenge volt, amikor idejött a gnómkokat nézni: megtagadta léte brutális valóságát. Most pedig vissza kell mennie sötét, pusztá fülkéjébe, hogy csak még magányosabb legyen az elmúlt napok emlékeitől.

A kocsik kigördültek a látóteréből a svirfnebli városa felé. Drizzt megtette az első néhány lépést vissza a menedéke felé, a mohás barlangba a csörgedező patakkal és a mikonidák gombaligetével.

Életének hátralévő évszázadaiban Drizzt Do'Urden soha többet nem fogja látni ezt a helyet.

Később már nem tudott visszaemlékezni, mikor fordult vissza: nem volt ez tudatos döntés. Valami vonzotta – talán az érccel megrakott csillék csörgése –, de csak amikor meghallotta Blingdenstone hatalmas kapujának csapódását, csak akkor döbbsent rá, mit akart csinálni,

– Guenhwyvar – suttogta Drizzt a szobrocskának, és összerezsent saját hangjának erejétől. De a széles lépcsőn álló svirfnebli örök saját beszélgetésükben voltak elmerülve, és Drizzt biztonságban volt.

A szürke köd kavargni kezdett a kis figura körül, és a párdúc megjelent gazdája hívására. Guenhwyvar fülei

lelapultak: a párduc nyugtalanul körbeszimatolt az ismeretlen helyen.

Drizzt mély lélegzetet vett, és a következő szavakat kényszerítette ki magából: – El akartam búcsúzni tőled, barátom – suttogta. Guenhwyvar felnézett rá. A macska izzó sárga szemének pupillája kitágult, aztán megint összeszűkül, ahogy Guenhwyvar szemügre vette barátját.

– Arra az esetre, ha... – folytatta Drizzt. – Nem tudok tovább itt kint élni, Guenhwyvar. Attól félek, hogy elvesztek mindent, ami értelmet ad az életnek. Attól félek, hogy elveszítem saját magamat. –A válla fölött visszanézett Blingdenstone felkúszó lépcsőjére. – Ez pedig még az életemnél is drágább nekem. Te meg tudod ezt érteni, Guenhwyvar? Nekem több kell az egyszerű életben maradásnál. Nekem nem elég egy olyan élet, amit csak annak a teremtménynek a vad ösztönei határoznak meg, amivé lettem.

Drizzt visszaroskadt a járat kőfala mellé. Szavai oly logikusan és egyszerűen hangzottak, pedig tudta, hogy az a lépés a gnómváros kapujának lépcsőire nehéz próbája lesz bátorságának és meggyőződésének. Még emlékezett arra a napra, amikor ott állt azon a párkányon Blingdenstone roppant kapui előtt. Akkor bármennyire is akarta, képtelen volt követni befelé is a gnómokat. Bénultság lett úrrá rajta, amikor arra gondolt, hogy berohan a nyitott kapun a gnómok városába.

– Ritkán szoktál ítélni fölöttem, barátom – mondta Drizzt a párducnak. – De akkor mindig helyesen ítélsz. Érted, Guenhwyvar? A következő pillanatokban mi örökre elveszünk egymás számára. Megérted, miért kell ezt tennem?

Guenhwyvar odaballagott Drizzt mellé, és nagy macskafejét a drow bordái közé fúrta.

– Barátom – suttogta Drizzt a párduc fülébe. – Most menj, mielőtt elhagyna a bátorságom. Menj vissza az otthonodba, és reménykedj benne, hogy még találkozunk.

A párduc engedelmesen megfordult, és a szobrocskához ment. Most mintha a szokásosnál gyorsabb lett volna az átmenet, aztán nem maradt más, csak a kis figura. Drizzt felvette és végigtapogatta. Újra fontolóra vette a rá váró veszélyeket. Aztán ugyanannak a tudat alatti erőnek a biztatására, ami idáig hozta, Drizzt a lépcsőhöz sietett és elindult felfelé. Fölötte abbamaradt a gnómok beszélgetése: az örök nyilván megérezte, hogy valaki vagy valami közeledik.

De ettől még nem volt kisebb a megdöbbenésük, amikor látták, hogy egy sötételf tűnik fel a lépcső tetején, a városuk kapuja előtt.

Drizzt keresztezte a karját a mellkasa előtt, azzal a védtelen gesztussal, amit a sötételfek a béke jeleként használtak. Drizzt csak remélhette, hogy a svirfneblis ismerik ezt a mozdulatot, mert az örök már a pusztában megjelenésétől is felbolydultak. Vadul rohagálni kezdtek, egyesek a kapu védelmezésére futottak, mások Drizztet vették fegyverük hegyének gyűrűjébe, míg a többiek leszaladtak a lépcsőn, hogy megnézzék, mások is követik-e a sötételfet.

Az egyik svirfnebli, az őrcsapat vezére, láthatólag magyarázatot akart: mindenféle kérdéseket kiabált Drizztnek. A drow tehetetlenül megvonta a vállát, mire az őt sakkban tartó gnómok ijedten szökkentek hátrébb ártalmatlan mozdulattal.

A svirfnebli megint mondott valamit, most hangosabban, és vaslándzsájának rendkívül hegyes végével foglya felé bökődött. Drizzt egy szót sem értett az ismeretlen nyelvből, persze válaszolni sem tudott. A drow lassan és jól követhető mozdulattal az övcsatja felé nyúlt. A gnóm vezér szorítása megfeszült a lándzsa szárán, úgy figyelte éberan a sötételf minden mozdulatát.

Drizzt csuklómozdulatra az öv kioldódott és a szabályak hangosan csattanva tokostul hulltak a földre.

A svirfneblis egyszerre ugrottak hátra, de aztán villámgyorsan újra köréje csoportosultak. Vezetőjük egyetlen parancsszavára két ór leeresztette fegyverét, és teljes, bár nem mindig kíméletes motozásnak vetették alá a behatolót. Drizzt összerendezte, amikor megtalálták a csizmájában tartott tört. Ostoba volt, hogy elfeledkezett a fegyverről, és nem mutatta meg mindjárt az elején.

Aztán egy pillanattal később, amikor az egyik gnóm benyúlt Drizzt piwafwíjának legmélyebb zsebébe, és kihúzta az ónix szobrocskát, Drizzt még jobban összerendezte.

Önkéntelenül a párduc után nyúlt, arcán könyörgő kifejezéssel.

Igyekezete jutalmául egy lándzsa tompábbik végét kapta a hátába. A mélységi gnóm nem volt gonosz fajta, a sötételfeket azonban nem kimondottan szerették. A svirfneblis számolatlan évszázadok óta éltek meg a Mélysötéten, kevés szövetségessel és annál több ellenséggel, a sötételfeket pedig még ez utóbbiak közt is az első helyre tették. Blingdenstone ősi városának megalapítása óta a vadonban elhullt számtalan svirfnebli zöme drow fegyverektől esett el.

Most pedig, teljesen érthetetlen módon, ezek közül a sötételfek közül az egyik egyenesen odamegy a kapujuk elé és önként eldobja a fegyverét.

A mélységi gnómok szorosan összekötözték Drizzt kezét a háta mögött, négy ór pedig rászegezte a fegyverét, készen arra, hogy a legkisebb fenyegető mozdulatra belédöfjék. A többi ór is visszatért a lépcsőn a kutatásból, és

jelentették, hogy nincs több drow a környéken. De az őrzető továbbra is gyanakodott, és őrszemeket állított a stratégiai helyekre, aztán intett a kapunál álló két gnómnak.

A roppant kapuszárnyak szétnyíltak, és Drizztet bevezették. Abban a félelmetes és izgalmas pillanatban csak remélhette, hogy a vadászt kint hagyta Mélysötét vadonjában.

5. fejezet

Istentelen szövetséges

Dininnek nem volt sürgős haragos anyja elé kerülni, így hát lassan ballagott a kápolna előcsarnoka felé. Malice Anya hívatta, ő pedig nem utasíthatta vissza a hívást. Viernát és Mayát is ott találta a díszes ajtó mögött, hasonló várakozásban.

“Miről van szó?” – kérdezte Dinin a nővéreit a néma kóddal.

“Malice Anya Brizával és Shi'naynéval volt egész nap” – mutatta Vierna.

“Újabb expedíciót szervez Drizzt után” -jelezte vissza kedvetlenül Dinin. Nem tetszett neki a gondolat, hogy egy ilyen tervben biztosan szerepel ő is.

A két nővér figyelmét nem kerülte el öccsük kelletlen fintora. *“Hát tényleg olyan rettenetes volt?”* – kérdezte Maya. – Briza nemigen mesélt.

“Megcsonkított ujjai és a levágott fejű korbácsa azért elárul egyet-mást” – vetette közbe Vierna, száraz mosollyal kísérve kézmozdulatait. Vierna a többi Do'Urden testvérhez hasonlóan szintén nem nagyon szívelte legidősebb nővérét.

De Dinin arcán nem jelent meg helyeslő mosoly, mert eszébe jutott a saját találkozása Drizztel. *“Te is tanúja voltál öcsénk ügyességének, amikor még velünk élt”* – válaszolta ujjjaival. *“Képességei pedig csak fejlődtek ott kint.”*

“Mégis milyen volt?” – kérdezte Vierna. Láthatólag érdeklődött Drizzt túlélési képességei iránt. Amióta az őrző visszatért a hírrel, hogy Drizzt él, titokban azt remélte, hogy újra látni fogja kisebbik öccsét. Ugyanaz volt az apjuk, legalábbis állítólag, és Vierna a kelleténél több vonzalommal viseltetett Drizzt iránt, legalábbis Malice érzéseinek tükrében.

Dinin észrevette nővére izalmát, aztán eszébe jutott Drizzttől elszenvedett megaláztatása. Helytelenítő pillantást vetett Viernára. *“Ne félj, drága nővérem”* – táncoltak Dinin kezei. *“Ha Malice most téged küld ki a vadonba, mindent láthatsz Drizztből, amit látni akarsz, sőt, még többet is!”* – A mondat végén mintegy hangsúlyozásképp összeütötte a kezét, és a két nő között az előcsarnok ajtajához lépett.

– Az öcsétek elfelejtette, hogy kell kopogni – mondta Malice Anya Brizának és Shi'naynénak, akik mellette álltak.

Rizzen, aki a trón előtt térdepelt, a válla fölött hátranézett Dininre.

– Nem adtam engedélyt rá, hogy felnézz! – rivallt rá Malice. Öklével a trón karfájára csapott, mire Rizzen hasra vágódott ijedtében. Malice következő szavai mágia súlyát hordozták.

– Kússz! – parancsolta, mire Rizzen a lábához kúszott. Malice a kezét nyújtotta feléje, és közben végig Dininre nézett. Az idősebbik fiú nem értette félre a célzást.

– Csókolj! – utasította Rizzent, mire az csókokkal kezdte elhalmozni a kinyújtott kezét. – Fel! – adta ki a harmadik parancsot.

Rizzen még félig sem emelkedett föl, mikor a nagyasszony egyenesen képen vágta. Rongycsomóként roskadt a padlóra.

– Ha megmozdulsz, megöllek – ígérte Malice, és Rizzen valóban tökéletesen mozdulatlanul feküdt. Egy csöppet sem kételkedett úrnője szavaiban.

Dinin tudta, hogy a bemutató inkább neki, mint Rizzennek szól. Malice még mindig őt nézte rezzenéstelen tekintettel.

– Cserben hagytál – mondta hosszú hallgatás után a nagyasszony. Dinin vita nélkül fogadta a megállapítást. Még levegőt sem mert venni, amíg Malice hirtelen Briza felé nem fordult.

– És te is! – rikoltotta anyjuk. – Hat kiképzett drow harcos volt melletted, és te, a főpapnő, képtelen voltál

Drizztet elhozni nekem.

Briza hol behajlított, hol kiegyenesítette ujjait, amelyeket Malice varázslattal illesztett vissza a kezére.

– Hét egy ellen – káromta Malice –, ti pedig futva menekültetek vissza mindenféle mesékkel!

– Én elkapom őt, Nagyasszonyanya – ígérte Maya, és leült Shi'nayne mellé. Malice várakozóan Viernára nézett, de második lányának sehogyan sem akarózott ilyen nagyszabású kijelentést tennie.

– Bátran beszélj – mondta Dinin Mayának. Malice hitetlenkedő grimasza azonban rádöbbsentette, hogy neki itt most nincs szava.

De Briza azonnal kiegészítette Dinin gondolatát. – Túl bátran is – morogta. Malice feddően pillantott rá, de Briza a Pókkirálynő kegyelt főpapnője volt: joga volt arra, hogy felszólaljon. – Semmit sem tudsz a kisebbik öcsénkről – folytatta legalább annyira Malice-nak, mint Mayának.

– Ő csak egy hím – vágott vissza Maya. – Én majd...

– Téged majd jól levágnak! – rikoltotta Briza. – Tartsd meg magadnak az ostobaságaidat és üres ígéreteidet, legfiatalabb lány. Kint az alagutakban Drizzt könnyedén végezne veled.

Malice figyelmesen hallgatott minden szót. Már számtalanszor hallotta Briza beszámolóját a találkozásról, és ismerte annyira legnagyobbik lánya bátorságát és erejét, hogy tudja: Briza igazat beszél.

Maya visszavonult: nem akart tengelyt akasztani nővérével.

– Le tudnád győzni – kérdezte Malice Brizát – most, hogy már tudod, mire számíthatsz?

Válaszul Briza megint megmozgatta sérült kezét. Több hétnek kell eltelnie, mire újra teljes értékűen használni tudja visszaforrasztott ujjait.

– És te? – kérdezte Malice Dinint, mert megértette Briza ki nem mondott válaszát.

Dinin izegni-mozogni kezdett: nem tudta, hogyan kéne válaszolnia hirtelen haragú anyjának. Az igazság esetleg szembefordítja Malice-szal, egy hazugság viszont bizonyosan visszadobja az alagutakba, az öccse prédájául.

– Beszélj őszintén! – dörögte Malice. – Kimész még egyszer Drizzt ellen, hogy visszanyerd a kegyeimet?

– Én... – hebegte Dinin, aztán félve lehorgasztotta a fejét. Rájött, hogy Malice vizsgálóvarázslatnak vetette alá válaszát. Tudná, ha hazudni próbálna neki. – Nem – mondta tompán. – Még ha ezzel elvesztem a jóindulatodat, akkor sem megyek megint Drizzt után, Malice Anya.

Maya és Vierna – de még Shi'nayne is – megdöbbsent ezen az őszinte válaszon, hisz az ő fogalmaik szerint semmi sem lehetett rosszabb a nagyasszony haragjánál. De Briza helyeslőleg bólintott, hiszen ő is többet látott Drizztből, mint amennyit látni akart. Malice figyelmét nem kerülte el lánya mozdulatának jelentősége.

– Bocsánatodat kérem, Nagyasszonyanya – folytatta Dinin, elkeseredetten próbálkozva a felborzolt kedélyek lecsillapításával. – Én láttam Drizztet harcolni. Könnyedén a földre vitt engem – nem hittem volna, hogy erre valaha is képes lesz bármelyik ellenfelem is. Szabályosan legyőzte Brizát is, pedig őt én még sosem láttam veszteni! Nem kívánok újra az öcsém nyomába eredni, mert attól félek, hogy az eredmény csak még jobban feldühítene téged és még több bajt hozna a Do'Urden *Házra*.

– Félsz? – kérdezte ravaszul Malice.

Dinin bólintott. – És azt is tudom, hogy csak újabb csalódást okoznék neked. Nagyasszonyanyám. Azokban az alagutakban, amiket most otthonának nevez, Drizzt sokkal erősebb nálam. Reményem sincs arra, hogy fölébe kerekedjek.

– Elfogadhatatlan ez a gyávaság egy hímnél – mondta Malice fagyosan. Dinin, visszavágási lehetősége nem lévén, belenyugvással viselte a sértést.

– De te Lloth főpapnője vagy! – ingerelte Malice Brizát. – Egy csavargó hím nem foghat ki a Pókkirálynőtől kapott hatalmadon!

– Hallhattad Dinin szavait, Nagyasszonyanyám – tért ki a válasz elől Briza.

– Lloth veled van! – rivallt rá Shi'nayne.

– De Drizzt kívül esik a Pókkirálynő körén – vakkantotta vissza Briza. – Attól tartok, hogy Dinin igazat beszélt – mindnyájunkkal kapcsolatban. Ott kint nem kaphatjuk el Drizztet. A Mélysötét vadonja az ő birodalma, ahol mi csak idegenek vagyunk.

– Akkor hát mit tegyünk? – morogta Maya.

Malice hátradőlt trónszékén és hegyes állát a tenyerébe támasztotta. Fenyegetés súlyával bírta vallomásra fiát, Dinin mégis azt mondta, hogy nem szívesen menne Drizzt után. Briza pedig, aki nagyra törő és erős, azonkívül a Do'Urden Házból egyedül élvezte a Pókkirálynő kegyeit, megcsönkített korbáccsal és ujjakkal jött haza.

– Talán Jarlaxle és a bandája? – vetette fel az ötletet Vierna, látva anyja töprengését. – A Bregan D'aerthe már évek óta jó szolgálatot tesz nekünk.

– A zsoldosvezér nem fog belemenni – felelte Malice. Már évekkal ezelőtt megpróbálta felbérelni a banditát erre a feladatra. – A Bregan D'aerthe minden tagja Jarlaxle döntését követi, őt pedig még a mi összes kincsünk sem csábítja el. Gyanítom, hogy Jarlaxle Baenre Anya szigorú utasításai szerint jár el. Drizzt a mi gondunk, és a

Pókkirálynő úgy akarja, hogy mi magunk oldjuk meg ezt a feladatot.

– Ha azt parancsolod, hogy menjek, megteszem – mentette a menteni valót Dinin. – Csak attól félek, hogy csalódást fogok okozni neked, Nagyasszonyanyám. Nem félek Drizzt pengéitől, vagy akár a haláltól sem, ha ezzel téged szolgálalak. – Dinin helyesen értelmezte anyja sötét hangulatát, és tudta, hogy Malice nem szándékozik visszaküldeni őt Drizzt után. De úgy gondolta, bölcsen teszi, ha kimutatja hűségét most, amikor semmi tétje nincs.

– Köszönöm neked, fiam – ragyogott rá Malice. Dinin alig tudta visszafojtani kuncogását, amikor látta, hogy mind a három nővére rámered. – Most pedig hagyj minket magunkra – folytatta Malice Anya leereszkedően, megfosztva Dinint diadalától. – Olyan dolgunk van, ami nem tartozik hímre.

Dinin mélyen maghajolt, és az ajtó felé indult. Nővérei elégedetten látták, hogy Malice milyen könnyedén vette ki a ruganyos gögöt lépteiből.

– Emlékezni fogok a szavaidra – mondta Malice szárazon, kiélvezve az erőfitogtatást és a néma tapsot. Dinin megtorpant, keze a kilincsen. – Egy napon majd megkapod a lehetőséget, amikor bizonyosságot tehetsz hűségedről. Mind az öt papnő nevetésben tört ki, ahogy Dinin kibotorkált a tereméből.

A padlón fekvő Rikken közben meglehetősen veszélyes probléma előtt találta magát. Malice azzal küldte el fiát, hogy hímek nem maradhatnak a teremben. Neki mégsem adott engedélyt arra, hogy megmozduljon. Kezével, lábával megtámaszkodott a földön, hogy szükség esetén azonnal felpattanhasson.

– Te még mindig itt vagy? – rivallt rá Malice. Rikken az ajtó felé iszkolt.

– Megállj! – kiáltott rá Malice, megint csak varázsos telítésű hangon.

Rikken azon nyomban megtorpant, minden jobb belátása ellenére. Képtelen volt ellenállni Malice Anya mágiájának.

– Nem adtam engedélyt rá, hogy megmozdulj! – sívította mögötte Malice.

– De hát... – kezdett tiltakozni Rikken.

– Fogjátok meg! – parancsolta Malice két fiatalabbik lányának, mire Maya és Vierna odamentek és keményen megragadták Rikkent.

– Vessétek a pincebörtönbe – utasította őket Malice. – Tartsátok életben. Később még szükségünk lesz rá.

Vierna és Maya kivonszolták a minden ízében remegő hímet az előcsarnokból. Rikken a legkisebb ellenállást sem merte megkockáztatni.

– Neked már van valami terved – mondta Shi'wayne Malice-nak. Mint SiNafay, a Hun'ett Ház Nagyasszonyanyája, és mint a legújabb Do'Urden, már megtanulta, hogy minden tett mögött valami hátsó szándékot lásson. Jól ismerte egy nagyasszonyanya kötelességeit, és tökéletesen megértette, hogy Malice kirohanása Rikken ellen -aki valójában semmi rosszat nem követett el – inkább hideg fejjel kitervelt akció volt, mint valódi harag.

– Egyetértek a véleményeddel – mondta Malice Brizának. – Drizzt túlnőtt rajtunk.

– Maga Baenre Anya mondta, hogy nem vallhatunk kudarcot -emlékeztette az anyját Briza. – Mindenáron meg kell szilárdítanunk helyzetet a kormányzótanácsban.

– Nem vallunk kudarcot – mondta Shi'wayne Brizának, de közben fél szemmel Malice-t figyelte. Malice arcára megint komor kifejezés telepedett, ahogy Shi'wayne folytatta. – A Do'Urden Ház elleni harc tíz éve alatt – mondta – kiismertem Malice Anya módszereit. Anyátok módot fog találni rá, hogy elkapja Drizztet. – Elhallgatott, mert látta Malice egyre szélesebb mosolyát. – Vagy talán már meg is találta?

– Majd kiderül – dorombolta Malice. Hízelt neki korábbi ellenlábasa elismerése. – Kiderül.

A Do'Urden Ház több mint kétszáz közrendűje nyüzsgött a nagy kápolnában, izgatottan pletykálva a közelgő eseményeket. Közrendűeket ritkán eresztettek be erre a szent helyre: csak Lloth nagy

ünnepein, vagy csata előtti közös imák alkalmával. Most pedig semmiféle háború nem állt küszöbön, és ez a nap sem volt ünnep a drow naptárban.

Dinin Do'Urden is aggodalmasan és izgatottan járkált a tömegben, és leültette a drow-kat a központi emelvény köré helyezett széksorokba. Mivel csak hím volt, nem vehetett részt az oltárnál folyó szertartásban, és Malice Anya a terveiből sem árult el neki semmit. De azokból az utasításokból, amiket kapott, Dinin mégis tudta, hogy ennek a napnak a fejleményei létfontosságúak lesznek a családja jövőjét illetően. Ő volt a kórusvezető: állandóan mozognia kellett a gyülekezetben, hogy vezesse a közrendűeket a Pókkirálynőhöz mondott versekben.

Dinin már többször ellátta ezt a feladatot, most Malice Anya mégis figyelmeztette, hogy az élete forog kockán, ha csak egy helytelen hang is megszólal. És volt még valami, ami zavarta a Do'Urden Ház legidősebb fiát. Kápolnai feladatai ellátása közben általában vele volt a Ház másik hím nemese, Malice jelenlegi párja. Rikken azonban eltűnt azóta a nap óta, amikor a család utoljára összegyűlt az előcsarnokban. Dinin gyanította, hogy Rikken apai pályafutása hamarosan csattanós véget ér. Nem volt titok, hogy Malice Anya eddigi házastársait is Llothnak adta.

Amikor minden közrendű elfoglalta a helyét, mágiikus vörös fények izzottak fel lágyan a teremben. A világosság

lassan erősödött, hogy az összegyűlt sötételfek kényelmesen át tudják váltani kettős látóképességű szemüket a vörösön túli tartományból a fény birodalmára.

Homályos ködök gomolyogtak elő a székek alól, elborították a padlót és kunkorodva emelkedtek fel. Dinin mély zümmögést diktált az egybegyűlteknél: Malice Anyát hívták.

Malice a kupolás mennyezet alatt jelent meg kitárt karral. Pókdíszes fekete köpenye mágikus fuvallatban lebegett körülötte. Lassan ereszkedett lefelé, teljes fordulatokat téve maga körül, hogy lássa a gyülekezetet – és hogy ők is lássák azt a csodát, ami az ő nagyasszonyanyjuk.

Amikor Malice a központi emelvényre ereszkedett, Briza és Shi'nayne jelent meg a mennyezet alatt, és hasonló módon lebegtek lefelé. Földet értek és elfoglalták helyüket: Briza a lepellel borított láda mellett a pókalakú áldozati asztalnál, Shi'nayne pedig Malice Anya mögött.

Malice összeütötte a tenyerét, mire a zümmögés abbamaradt, mintha elvágták volna. Az emelvény mentén nyolc láng lobbant fel réztáljában. A vörös, ködhomályos környezetben fényük kevésbé volt fájdalmas az érzékeny drow szemeknek.

– Lépjetek be, leányaim! – kiáltotta Malice, mire minden szem a kápolna bejárati ajtaja felé fordult. Vierna és Maya lépett be a rogyadozó és szemmel láthatóan elkábított Rizzennel, akit együttes erővel támogattak. Mögöttük egy láda úszott a levegőben.

Ezt a jelenetet Dinin is furcsának találta. Az elképzelhető, hogy Rizzent fel akarják áldozni, gondolta, de olyasmiről még sosem hallott, hogy a koporsót is bevették volna a szertartásra.

A fiatalabb Do'Urden lányok az emelvényhez mentek és fürgén az áldozati asztalra szíjazták Rizzent. Shi'nayne elfogta a lebegő ládát, és Briza oldala mellé irányította.

– Hívjátok a komornát! – kiáltott fel Malice, mire Dinin haladéktalanul kicsalta a tömegből a kívánt kántálást. A réztálakban lobogó láng magasra csapott, Malice és a főpapnők pedig mágikusan felerősített hangon kiáltották el a hívó szavakat a sokaság mormolása felett. Egyszer csak szél támadt fel a semmiből, vagy legalábbis úgy tűnt, és vad táncba hajszolta a kavargó ködöket.

A lángok felszakadtak a tányérokról és a főpapnők feje fölé nyilalltak, majd vad lobogásban egyesültek a levegőben. A tűztálak még egy utolsót, közöset lobbantak, aztán halvány izzásba csillapodtak, miután elszabadult lángjaik tűzgömb alakjában kilövellve egyetlen roppant lángoszlopba egyesültek a levegőben.

A közrendűeknek majdnem elállt a lélegzetük a döbbenettől, de rendületlenül folytatták a kántálást, ahogy az oszlopon végigvillózott a spektrum összes színe, míg úgy le nem hűlt, hogy a lángok már nem voltak többé. Helyükön egy csápos lény lebegett. Magasabb volt, mint egy sötételf, és megnyúlt, elfolyó vonásaival félig leégett gyertyára hasonlított. Mindenki felismerte a jelenést, bár kevesen látták ezelőtt a maga valóságában, inkább csak a papi könyvek illusztrációjaként. Minden jelenlevő felfogta ebben a pillanatban az alkalom jelentőségét, mert egyetlen drow sem érthette félre egy yochlol – Lloth komornája – megjelenésének fontosságát.

– Üdvözöllek, komorna – köszöntötte Malice hangosan. – Jelenléted áldás Daermon N'a'shezbaernonra.

A yochlol egy ideig az egybegyűlteket szemlélte: meg volt lepve, hogy a Do'Urden Ház hívta. Malice Anya, aki nem volt Lloth kegyeiben.

Csak a főpapnők érzékelték a telepátikus kérdést. *Miért merésztetek hívni engem?*

– Hogy helyrehozzuk, amit elrontottunk! – kiáltotta Malice fennhangon, bevonva az egész gyülekezetet a pillanat feszültségébe. – Hogy visszanyerjük Úrnód kegyét, azt a kegyet, ami létünk egyetlen célja! – Malice jelentőségeltjesen Dinire nézett, mire az elkezdte a megfelelő dalt, a Pókkirálynő legzengőbb dicséretét.

Elégedettségemre szolgál a bemutatód, Malice Anya, érkeztek a yochlol gondolatai, ezúttal csak Malice-nak. De tudod, hogy ez a gyűlés semmiféle segítségére nem lesz veszedelmedben!

Ez csak a kezdet, felelte Malice mentálisan. Tudta, hogy a komorna minden egyes gondolatában olvas. Ez a tudat bizalommal töltötte el, mert bízott benne, hogy így kiviláglik majd őszinte vágya Lloth kegyeinek elnyerésére.

Legkisebb fiam a Pókkirálynő ellen cselekedett. Lakolnia kell tetteiért.

A többi főpapnők, akik nem vehettek részt a telepátikus társalgásban, bekapcsolódtak a dicsőítő énekbe.

Drizzt Do'Urden még él, emlékeztette Malice-t a yochlol, és nem áll a te fennhatóságod alatt.

Ezen hamarosan segíteni fogunk, ígérte Malice.

Mit kívánsz tőlem?

– *Zin-carla* – kiáltott fel Malice fennhangon.

A yochlol hátrébb hullámozott: egy pillanatra meghökkentette a kívánság vakmerősége. De Malice szilárdan tartotta magát: eltökélte, hogy terve nem vallhat kudarcot. Körülötte a többi papnő lélegzetvisszafojtva figyelt. Tudták, hogy most mindnyájuk diadala vagy katasztrófája fog eldőlni.

Ez a létező legnagyobb ajándék, érkeztek a yochlol gondolatai, amit még a Pókkirálynő kegyeltjei is ritkán kapnak meg. Éppen te, aki nem szolgáltál Lloth meglegedésére, éppen te merészsél Zin-carlát kérni?

Most ez a helyes, felelte Malice. Aztán hangosan kiáltott fel, mert szüksége volt a család támogatására: – Hadd

tanulja meg a legkisebb fiam, milyen ostobán cselekszik, és milyen hatalmas ellenfeleket szabadított magára. Hadd tapasztalja meg Lloth dicsőségének megnyilvánulását, hogy térdre hullva esedezzen bocsánatért! – Aztán visszaváltott a néma beszédre. *Csak akkor hatoljon szívébe a haragszellem kardja!*

A yochlol szemei kiüresedtek. A teremtmény visszahúzódott magába, hogy utasítást kérjen otthoni létsíkjáról. Több perc – Malice és a házanépe számára végtelen, kínos perc – telt el, mielőtt a yochlol visszatért. *Megvan a holttest?*

Malice jelt adott Mayának és Viernának: a két nő odasietett a ládához, és leemelték a kőfedelelet. Dinin csak ekkor értette meg, hogy a ládát nem Rizzennek hozták, hiszen már volt benne valaki. Egy mágikus erővel mozgatott test mászott elő belőle, és Malice mellé botorkált. Csúnyán oszladozott, és arca nagy része is elrothadt, Dinin és a jelenlévők zöme azonban így is felismerte: Zaknafein Do'Urden volt, a legendás fegyvermester.

Zin-carla kell? kérdezte a yochlol, *hogy a fegyvermester, akit a Pókkirálynőnek adtál, kijavítsa legkisebb fiad hibáját?*

Valóban így van, felelte Malice. Érezte, hogy a yochlol elégedett, ahogy várta. Zaknafein, Drizzt tanítója annak idején nagyban hozzájárult azoknak az istenkáromló gondolatoknak a kialakulásához.

amelyek tönkretették Drizztet. Lloth, a káros királynője biztosan örömet leli majd a kegyetlen iróniában, hogy ugyanez a Zaknafein legyen Drizzt hóhéra is.

A Zin-carla nagy áldozatot követel, hangzott a yochlol parancsa. A lény lenézett a pókformájú asztalra, ahol Rikken feküdt kába öntudatlanságban. A yochlol mintha elfintorodott volna, ha ugyan az ilyen teremtmények tudnak fintorogni, a szálnalmas áldozat láttán. Aztán visszafordult Malice Anyához, és kiolvasta a gondolatait.

Folytasd, parancsolta a yochlol, hirtelen támadt érdeklődéssel.

Malice felemelte a karját: jelt adott egy újabb, Lloth-nak szóló dalra. Intett Shi'naynének, aki odament a letakart ládikához Briza mellett, és elővette az áldozati tört, a Do'Urden Ház legbecsesebb tulajdonát. Briza összerázkódott, amikor meglátta legújabb "nővére" kezében a póktest-markolatú, nyolc pókláb-élű szent tárgyát. Évszázadokon keresztül Briza feladata volt, hogy a tört a Pókkirálynőnek szánt ajándék szívébe mártsa.

Shi'nayne önelégülten a legidősebb lányra mosolygott, ahogy elment mellette: érzékelte Briza dühét. Odament Malice mellé az asztalhoz, és a szerencsétlen Rikken szíve fölé tartotta a tört.

De Malice megfogta a kezét: – Ezt nekem kell csinálnom – magyarázta Shi'nayne nagy csalódására. Shi'nayne hátranézett a válla fölött, és látta, hogy Briza tizszeresen visszaadja önelégült pillantását.

Malice várt, amíg a dal véget ért. A gyülekezet tökéletes csendben maradt, amikor Malice egyedül kezdett bele a megfelelő szövegbe. – *Takken bres dui bres* – kezdte, és ujjai a gyilkos szerszám köré fonódtak.

Hamarosan elért a kántálásnak majdnem a végére, és a tört felemelkedett. Az egész háznép feszülten lesett, várta a elragadtatás pillanatát, a vad áldozatot a romlott Pókkirálynőnek.

A tört lecsapott, de Malice hirtelen félrerántotta, és Shi'nayne szívébe szúrta: SiNafay Hun'ettébe, leggyűlöltebb riválisába.

– Ne! – nyögte SiNafay, de már késő volt. Nyolc pókláb-penge mart a szívébe. SiNafay szólni próbált, hogy gyógyító varázst mondjon magára, vagy megátkozta Malice-t, de csak vér bugyogott fel a szájából. Utolsó leheletét kiadva Rikkenre esett.

Az egész háznéből örvendező sikolyok, kiáltások szakadtak fel, amikor Malice kirántotta a tört SiNafay alól, a szívével együtt.

– Ravasz! – kiáltotta Briza a kavarodásban, mert még ő sem tudott anyja tervéről. Briza újra a Do'Urden Ház rangidős leánya lett. Visszakapta sóvárgott pozícióját.

Ravasz, visszhangozta a yochlol Malice agyában. *Tudd meg, hogy elégedettek vagyunk!*

A sötét jelenet háttérében a megmozgatott holttest ernyedten a padlóra roskadt. Malice a komornára tekintett, és rögtön mindent

értett. – Tegyétek Zaknafeint az asztalra! Gyorsan! – utasította fiatalabb lányait. Amazok durván lesöpörték Rizzent és SiNafayt az asztalról, és Zaknafein testét fektették a helyükre.

Briza is tevékenykedni kezdett: gondosan sorba állította azokat a kenőcsös tégelyeket, amelyeket erre a pillanatra készítettek elő kínos precizitással. Malice Anya az egész város legjobb varázsír-keverőjének hírében állott: most majd próbára tétetnek képességei.

Malice a yochlola nézett. – *Zin-carla?* – kérdezte hangosan.

Nem nyerted vissza Lloth jóindulatát!, jött a telepátikus válasz olyan erővel, hogy Malice térdre esett. A fejéhez kapott, hogy csökkentse a feszítő érzést.

Aztán a fájdalom lassan elenyészett. *De ma kedvére tettél a Pókkirálynőnek, Malice Do'Urden,* folytatta a yochlol. *Szentségtörő fiad elleni terveid pedig megfelelőek. Megkapod a Zin-carlát, de tudd, hogy ez az utolsó esélyed, Malice Do'Urden! Legretentőbb félelmeid is messze elmaradnak majd a valóságtól, ha kudarcot vallasz!*

A yochlol egy robajló tűzgömbbel tűnt el, ami megremegtette az egész kápolnát. Az egybegyűltek izgalma csak

még magasabbra hágott a gonosz istenség pusztá ereje láttán, és Dinin újabb dicsőítő éneket vezényelt.

Tíz hét!, jött a komorna utolsó kiáltása olyan erővel, hogy az alantasabb drow-k befogták a fülüket, és a földre kuporodtak.

Tehát tíz hétig, a Narbondel – Menzoberranzan napi időmérőjének – hetven ciklusán keresztül az egész Do'Urden Ház ott gyülekezett a kápolnában. Dinin és Rizzen a Pókkirálynőnek szóló dalokra vezényelte a közrendűeket, míg Malice és lányai Zaknafein testén munkálkodtak mágikus kenőcsökkel és erős varázslatokkal.

A holttest-mozgatás egyszerű varázslat volt egy főpapnő számára, de a Zin-carla ennél sokkal bonyolultabb dolgot jelentett. A harag-szellem, ahogyan az eredményül kapott élőhalottat nevezték, olyan zombi volt, mely rendelkezett előző élete képességeivel, és a Lloth által kijelölt nagyasszonyanya irányítása alatt állt. Ez volt Lloth legértékesebb ajándéka, melyet ritkán kértek és még ritkábban kaptak meg, mert a Zin-carla – a lélek visszaküldése a testbe – kockázatos tett volt. Csak a bűvölő papnő pusztá akarateréje akadályozta meg, hogy az élőhalott kíváncsi tulajdonságai összekeveredjenek a szükségtelen emlékekkel és érzelmekkel. A tudat és az irányítás határvonala nagyon vékony volt. még a főpapnőktől megkívánt mentális fegyelem mellett is. Amellett Lloth a Zin-carlát csak bizonyos konkrét célok eléréséhez adta meg, és ha valaki lebillent a fegyelem vékony vonaláról, az elkerülhetetlenül kudarcot vallott.

Lloth pedig nem könyörült a veszteseken.

6. fejezet

Blingdenstone

Blingdenstone semmire sem hasonlított, amit Drizzt ismert. Amikor a svirfnebli örök bekísérték a hatalmas vasalt kőajtón, olyasféle látványra számított, mint Menzoberranzan, csak kisebb méretekben. Elképzelései ennél messzebb nem is járhattak volna a valóságtól.

Míg Menzoberranzan egyetlen nagy barlangot foglalt el, addig Blingdenstone több kicsi, alagutakkal összekötött üregből állt. A város legnagyobb barlangterme közvetlenül a kapu mögött volt, Drizzt ezt látta először. Itt tanyázott a városi őrség, magát az üreget is kizárólag a védelem céljainak megfelelően alakították ki. Tucatnyi rámpa és vagy kétszer annyi sima lépcső indult fölfelé, lefelé, így a támadó lehetett mindössze tízlábnyira a védőktől, mégis több szintet mászhatott föl vagy le, amíg elég közel került hozzájuk, hogy lesújthasson. Alacsonyan rakott kőfalak rajzolták ki az utakat, a magasabb és vastagabb falakat körülfonva, melyek kínosan hosszú ideig tarthatták fel a behatoló sereget a kamra védtelen részeiben. Svirfnebli tucatjai rohantak elő őrhelyükről, hogy lássák, igaz-e a suttogás a foglyul ejtett sötételfről. A magasból mindenünnen vizsla tekintetek kísérték Drizztet, aki nem tudta eldönteni, hogy ezek a pillantások kíváncsiak, vagy haragosak. A gnómok nyilván mindkét esetben felkészülten várnak bármit, amit esetleg megkísérelhetne: mindegyiknél tör vagy nehéz nyílpuska volt, dobásra készen illetve felhúzza.

A svirfnebliek további gnóm örök között keresztülvették Drizztet a termen, legalább annyi lépcsőn felfelé, mint lefelé, mindig a kijelölt úton maradván. Az út elkanyarodott és lejteni kezdett, gyakran önmagába ágazott vissza, és Drizzt csak úgy tudta megőrizni a tájékozódóképességét, hogy a mennyezetet figyelte, ami még a legalsó pontokról is látható volt. A drow magában elégedetten somolygott, de nem merte kimutatni derűtségét, amikor eszébe jutott, hogy még ha nem lennének is itt a gnóm harcosok, egy támadó seregnek akkor is több órájába telne, míg ezen az egyetlen termen átvergődne.

Egy alacsony és szűk folyosó végén, ahol a gnómoknak egyes oszlopba kellett fejlődniük, Drizztnek pedig össze kellett görnyednie: beléptek magába a városba. Ez az üreg szélesebb volt, de rövidebb, mint az első, és ennek is szintjei voltak, bár nem annyi, mint az előzőnek. Tucatnyi alagútbejárat sorakozott minden oldalon, és sok helyen tüzek égtek: ez a Mélysötéten ritka látvány volt, hisz tüzelőanyagot nehezen lehetett találni. Mélysötéti fogalmak szerint Blingdenstone világos és meleg volt.

Drizzt kényes helyzete ellenére jól érezte magát, ahogy a körülötte napi teendőiket végző svirfnebliket figyelte. Kíváncsi tekintetek pillantottak rá, de nem időztek el rajta, mert Blingdenstone mélységi gnómjai túl elfoglaltak voltak ahhoz, hogy megálljanak és bámuljanak.

Drizztet ismét világosan kijelölt utakon vezették tovább. Ezek az utak itt a városon belül nem voltak olyan kanyargósak és áttekinthetetlenek, mint az első barlangban. Itt az utak egyenesen és simán futottak, és láthatólag mind ugyanahhoz a nagy, központi kőépülethez vezettek.

A Drizztet kísérő csapat vezetője két csákányos őrral együtt előresietett, ehhez az épülethez. Az egyik őr bement, míg a másik tartotta az ajtót az őráratnak és a fogolynak. A városba érkezésük óta először siettek: gyorsan végigterelték a drowt egy sor kanyargó folyosón egy kör alakú kamrába, ami alig nyolc láb átmérőjű volt, és kényelmetlenül alacsony mennyezettel bírt. Egy közséken kívül semmi nem volt benne. Ahogy ide leültették, Drizzt azonnal rájött a rendeltetésére. Vasbéklyók voltak a székbe építve, és Drizzt a hajlatainál fogva leszíjazták. A svirfnebliek nem voltak kíméletesek, de amikor Drizzt összerándult, mert túl szorosra húzták a láncot a dereka körül, az egyik gnóm gyorsan engedett rajta, és erősen, de nem fájdalmasan rögzítette újra.

Aztán magára hagyták a sötét és üres szobában. Az ajtó végleges tompasággal csapódott be utánuk, és Drizzt már semmilyen kívülről jövő hangot nem hallott.

Múltak az órák.

Az elf megmozgatta az izmait, laza helyet keresett a béklyón. Az egyik kezét rángatta és tekergette. Csak a húsába vágó vas kemény fájdalomba ébresztette rá, mit is csinál. Újra visszatért a vadászhoz, aki a túlélésért cselekszik, és csak a szabadulás a célja.

– Nem! – kiáltotta Drizzt. Minden izmát megfeszítette, így kényszerítve őket tudatos irányítása alá. Hát ennyire teret nyert már benne a vadász? Drizzt a saját akaratából jött ide, és mindeddig a találkozás jobban zajlott, mint várta. Ez nem a kétségbeesett tettek ideje volt, de nem lehet-e elég erős a vadász ahhoz, hogy felülkerekedjen Drizzt józan döntésén?

Nem maradt ideje rá, hogy ezekre a kérdésekre feleljen, mert egy pillanat múlva a kőajtó kicsapódott és hét – az arcukat borító ráncok sűrűségéből ítélve – idősebb svirfnebli lépett be, és állta körül a széket. Drizzt felismerte a megjelent csoport fontosságát, mert míg az őrk bőrruháin csak néhány mithrilkarika ékeskedett, addig ezeknek a gnómoknak az egész köpenyük a nemes anyagból készült. Járkáltak, alaposan szemügyre vették Drizztet, és mindenfélét beszéltek egymás közt érthetetlen nyelvükön.

Az egyik svirfnebli kézbe vette a drow Házának jelvényét, amit a nyaki tarsolyából vettek ki, és megkérdezte: – Menzoberranzan?

Drizzt bólintott, már amennyire vas bilincsgallérja engedte. Nagyon szeretett volna valamiképpen beszélni fogva tartóival. De a gnómoknak más volt a szándékuk. Visszatértek saját – és ha lehet, még izgatottabb – társalgásukhoz.

Ez percekig így ment, és Drizzt a hangjuk hajlításaiból érezte, hogy némelyik svirfnebli nincs éppen elragadtatva attól, hogy foglyuk egy sötét, legközelebbi és leggyűlöltebb ellenségeik városából. Drizzt már szinte azt várta, mikor ugrik neki valamelyik, és vágja el a torkát.

Persze semmi ilyesmi nem történt: a mélységi gnómok nem voltak sem meggondolatlan, sem kegyetlen népek. A csoport egyik tagja otthagya a többieket, és egyenesen szembenézett Drizzttel. Akadozva, de kétségtelenül drow nyelven megkérdezte: – A kövekre, te sötét, miért jöttél ide?

Drizzt nem tudta, mit válaszoljon erre az egyszerű kérdésre. Hogyan is foghatna hozzá, hogy elmesélje a Mélysötétben töltött magányos éveit? Vagy azt a döntését, hogy otthagya gonosz népét, és a saját elvei szerint él?

– Barát – felelte egyszerűen, aztán feszengve mozgolódni kezdett. Hirtelen abszurdnak és oda nem illőnek látta a választ.

De a svirfnebliek szemmel láthatóan másként vélekedtek. A gnóm szőrtelen állát vakargatta, úgy fontolgatta a választ. – Te... jöttél Menzoberranzanból ide be hozzánk? – kérdezte. Karvalyorra minden szóra ráncokba gyűrődött.

– Igen – felelte Drizzt növekvő bizalommal.

A gnóm félrebillent fejét, várta, hogy a drow bővebben kifejtse a kérdést.

– Sok évvel ezelőtt hagytam el Menzoberranzant – próbálkozott a magyarázattal Drizzt. Tekintete a múltba révedt, amikor eszébe jutott az élet, amit maga mögött hagyott. – Sosem volt az otthonom.

– Ah, te hazudsz, sötét! – sipította a svirfnebli, és felemelte a Do'Urden Ház jelvényét: nem értette Drizzt szavainak átvitt értelmét.

– Sok évig éltem a drow-k városában felelte gyorsan. – Drizzt Do'Urden vagyok, egykor a Do'Urden Ház második fia. – A jelvényre nézett, és próbált tovább magyarázni. – Daermon N'a'shezbaernon.

A mélységi gnóm a társaihoz fordult, akik azonnal beszélgetni kezdtek. Az egyik izgatottan bólintott, láthatóan felismerte a drow ház ősi nevét. Ez meglepte Drizztet.

A gnóm, aki kérdezgette Drizztet, ujjával ráncos ajkát kezdte simogatni, és kellemetlen ciccegő hangokat hallatva a következő kérdéseken elmélkedett. – Mi amennyire tudjuk, a Do'Urden Ház él -jegyezte meg mintegy mellékesen, és figyelte Drizzt reakcióját. Amikor Drizzt nem válaszolt azonnal, a mélységi gnóm vádlón szólt: -Te nem vagy magányos száműzött!

Honnan tudhatta ezt a svirfnebli?, tűnődött Drizzt. – Én a magam akaratából vagyok vándor... – kezdte magyarázni.

– Ah, sötét! – felelte a gnóm, ismét nyugodtan. – Magad akaratából vagy itt, ennyit tudok elhinni. De vándor? A kövekre, sötét!... – a gnóm arca hirtelen félelmetessé torzult – ...te vagy kém! – Aztán egyik pillanatról a másikra

megint lehiggadt, és kényelmes testhelyzetbe állt.

Drizzt alaposan megnézte. Vajon ez a svirfnebli csak azért váltogatja ilyen gyorsan a hangulatait, hogy elbizonytalanítsa a foglyot? Vagy ez a kiszámíthatatlanság általában jellemző a fajra? Drizzt ezen elkinlódott egy darabig: igyekezett észébe idézni előző találkozását a gnómkkal. De ekkor kikérdezője belenyúlt az egyik hihetetlenül mély zsebébe, és elővett egy ismerős kis figurát.

– Mondd meg igazságot, sötételf, és sok bajtól szabadulsz meg. Mi ez? – kérdezte halkan a gnóm.

Drizzt megint érezte, hogy összerándulnak az izmai. A vadász hívni akarta Guenhwyvart, hogy a párduc szét tudjon csapni ezek közt a ráncos öreg svirfnebliek között. Az egyiknél tán ott van Drizzt láncainak kulcsa... és akkor szabad lenne...

Drizzt kirázta a fejéből ezeket a gondolatokat, és elűzte elméjéből a vadászt. Tudta, mennyire szorult helyzetben van, egészen attól a perctől fogva tudta, amikor elhatározta, hogy bemegy Blingdenstone-ba. Ha a svirfnebliek valóban kémnek hiszik, akkor biztosan kivégzik. De még ha nem is biztosak ebben, merik majd vajon életben hagyni?

– Örültség volt ide jönni – suttogta magában Drizzt, amikor átlátta a dilemmát, amit saját magának és a gnómnak okozott. A vadász igyekezett visszatérni gondolataiba. Egyetlen szavára megjelenne a párduc.

– Nem! – kiáltotta Drizzt immáron másodszor, eltolva magától ezt a sötétebbik oldalt. A mélységi gnómk hátraszökkentek: attól féltek, hogy a drow varázsolni akar. Egy tör repült Drizzt mellkasának, és becsapódásakor gázfelhőt lövellt ki.

Drizzt elkábult, ahogy a gáz átjárta orrjárait. Hallotta a körülötte mozgolódó svirfnebliket, akik a sorsáról döntöttek furcsa

nyelvükön. Az egyik alakot látta is, ahogy odamegy hozzá, megfogja az ujjait, és esetleges mágikus komponens keres a kezében.

Amikor Drizzt gondolkodása és látása végre kitisztult, minden úgy volt, mint előtte. Az ónix figura a szeme elé emelkedett. – Mi ez? – kérdezte ugyanaz a gnóm, ezúttal kissé nyomatékosabban.

– Társ – suttogta Drizzt. – Az egyetlen barátom. – Drizzt keményen gondolkodott, hogy most mit tegyen. Egyáltalán nem hibáztatta volna a svirfnebliket azért, ha megölik, Guenhwyvárnak pedig többnek kell lennie, mint szobrocskának valami gyanútlan gnóm kabátjának zsebében.

– Guenhwyvar a neve – magyarázta Drizzt. – Hívjátok a párducot, és jönni fog. Szövetséges és barát. Vigyázzatok rá, mert nagyon értékes és roppant erős.

A svirfnebliek kíváncsian és aggodalmasan néztek hol a figurára, hol Drizztre. A gnóm odaadta a szobrot egyik társának, és kiküldte vele együtt a szobából, mert nem bízott a drow-ban. Ha a drow igazat beszélt, és ebben a gnóm nem kételkedett, akkor Drizzt éppen most árulta el egy nagyon értékes varázstárgy titkát. És ami még megdöbbentőbb: ha Drizzt igazat szólt, akkor ezzel megfosztotta magát egyetlen menekülési lehetőségétől. Ez a svirfnebli már majdnem két évszázadot ért meg, és jobban ismerte a sötételfek szokásait, mint a társai. Amikor a sötételfek kiszámíthatatlanul viselkedtek, mint ez is itt, a svirfnebliek megzavarodtak. A sötételfeknek megérdemelten volt kegyetlen és gonosz hírük, és ha egy magányos drow beleillik ebbe a képbe, akkor hatásosan és kíméletlenül el lehet bánni vele. De mit csináljanak egy olyan drow-val, aki szokatlan erkölcsösségről tett bizonyosságot?

A svirfnebliek visszatértek magánbeszélgetésükhöz, Drizztre ügyet sem vetettek. Aztán elmentek, kivéve azt az egyet, amelyik beszélt a drow nyelvet.

– Mit fogtok tenni? – kérdezte Drizzt.

– Az ítélet egyedül a királyé – felelte a gnóm józanul. – Talán sok napig fog tartani, amíg dönt a sorsodról a tanácsadói megfigyelései alapján, akiket itt láttál. – A gnóm mélyen meghajolt, aztán Drizzt szemébe nézve vészjóslóan mondta: – Azt gyanítom, sötételf, ki fognak végezni.

Drizzt bólintott: belenyugodott a logikába, ami a halálát kívánta.

– Pedig én azt hiszem, te más vagy, sötételf – folytatta a gnóm. – Azt is gyanítom, hogy én kíméletes kivégzési módot fogok javasolni. – Tömör vállait megvonva a svirfnebli megfordult és az ajtó felé indult.

A mélységi gnóm szavai ismerős hűrt pendítettek meg Drizzt-ben. Egy másik svirfnebli is mondott már neki ilyesmit, mellbevágóan hasonló szavakkal, évekkal ezelőtt.

– Várj – kiáltott utána Drizzt. A svirfnebli megállt és visszafordult, Drizzt pedig az emlékezetében kutatva igyekezett visszaidézni annak a gnómnak a nevét, akit akkor régen megmentett.

– Mi az? – kérdezte a svirfnebli türelmetlenül.

– Volt egy gnóm – motyogta Drizzt. – A ti városotokból, azt hiszem. Igen, biztosan innen.

– Ismersz valakit a népemből, sötételf – kérdezte a svirfnebli, és visszament a székhez. – Mondd a nevét.

– Nem tudom – felelte Drizzt. – Évekkel, talán már egy dekáddal ezelőtt tagja voltam egy vadászcsapatnak.

Harcba keveredtünk egy csapat svirfneblivel, akik beléptek a területünkre. – Összerezcent a gnóm homlokráncolására, de folytatta, mert tudta, hogy az az egyetlen túlélő tanú az egyetlen reménysége. – Azt hiszem,

csak egy gnóm maradt életben, és visszatért Blingdenstone-ba.

– Mi volt a neve ennek a túlélőnek? – kérdezte mérgesen a svirfnebli. Karját keresztbe fonta, és nehéz csizmájával dobantott a padlón.

– Nem emlékszem – ismerte be Drizzt.

– Ezt most miért mondd el nekem? – morogta a svirfnebli. – Pedig már kezdtem azt hinni, hogy te más vagy, mint...

– Elvesztette a kezét a csatában – folytatta Drizzt makacsul. – Kérlek! Biztosan tudsz róla.

– Belwar? – felelte a gnóm hirtelen. A név újabb emlékeket kavart föl Drizztben.

– Belwar Dissengulp – hadarta Drizzt. – Akkor hát é! Talán emlékszik...

– Sosem fogja elfelejteni azt a rettenetes napot, sötétel! – szúrta a foga közt a svirfnebli, félreérthetetlen dühvel.

– Blingdenstone-ban senki nem fog soha elfeledkezni arról a napról!

– Hozzátok ide. Hozzátok ide Belwar Dissengulpot – könyörgött Drizzt.

A mélységi gnóm kihátrált a szobából, és a fejét csóválta újabb meglepetésében.

A kőajtó becsapódott, Drizzt pedig magára maradt, hogy halandóságán elmélkedjék és elhessentse a reményeket, amikben nem mert hinni.

– Azt hitted, hagyom, hogy elmenj tőlem? – mondta Malice Rizzennek, amikor Dinin belépett az előcsarnokba. – Ez csak csel volt, hogy elaltassam SiNafay Hun'ett gyanakvását.

– Köszönöm, Nagyasszonyanya – felelte Rizen őszinte megkönnyebbüléssel. Minden lépésnél hajlongva hátrált el Malice trónjától.

Malice végignézett összegyűlt családján. – A verejtékes munka hetei véget értek – jelentette be. – A Zin-carla készen áll!

Dinin várakozóan tekergette a kezét. Csak a család nőtagjai látták munkájuk kész eredményét. Malice jelére Vierna egy függönyhöz lépett a terem oldalában, és elhúzta. Ott állt Zaknafein, a fegyvermester, immáron nem oszladozó holttestként, hanem életszerű elevenségben.

Dinin visszazökkent a sarkára, amikor a fegyvermester előlépett, hogy Malice Anya elé álljon.

– Jó kiállítású vagy, mint mindig, drága Zaknafeinem – dorombolta Malice a harag-szellemnek. Az élőhalott nem válaszolt.

– És sokkal engedelmesebb – tette hozzá Briza, mire a nők felkacagtak.

– Ez... ő... fog Drizzt után menni? – kockáztatta meg Dinin, bár tudta, hogy ő itt most nem beszélhet. De Malice és a többiek túlságosan el voltak foglalva Zaknafeinnel ahhoz, hogy megbüntessék az idősebb fiú túlkapását.

– Zaknafein fogja végrehajtani a büntetést, amit öcséd oly alaposan kiérdemelt – mondta Malice szikrázó szemmel.

– De várjatok csak – folytatta Malice szinte szemérmesen, és a harag-szellemről Rizzentre nézett. – Ő túl jókölsejű ahhoz, hogy félelmet ébresszen engedetlen fiamban. – A többiek zavartan néztek össze: vajon Malice kárpótolni akarja Rizzent *azért*, amin keresztülment?

– Gyere, férjem – hívta Malice Rizzent. – Fogd a kardod és jelöld meg riválisod arcát. Te élvezni fogod, Drizztben pedig iszonyatot kelt, amikor régi mentorára néz majd!

Rizen először téován mozdult, aztán egyre növekvő önbizalommal közeledett a harag-szellemhez. Zaknafein tökéletesen mozdulatlanul állt, még csak nem is lélegzett vagy pislogott, mintha nem is érzékelne a környezetét. Rizen megfogta a karját, és még egyszer utoljára Malice-ra nézett megerősítésért.

Malice beleegyezően bólintott. Rizen gonosz vigyorral előhúzta kardját, és Zaknafein arcára sújtott. De nem érhetette el a célját.

Gyorsabban, mintsem a többiek követni tudták volna, a harag-szellem mozgásba lendült. Két kard röppent fel, és tökéletes pontossággal csapott le, majd keresztetett. Rizen kezéből elszállt a kardja, és mielőtt a Do'Urden Ház apája akár csak megszólalhatott volna, Zaknafein egyik kardja átvágta a torkát, a másik pedig a szívébe döfött.

Rizen már estében halott volt, de a harag-szellem még nem végzett. Fegyverei tovább folytatták munkájukat, vadul döfködve és vagdosva Rizzent, míg Malice meg nem elégette a bemutatót, és le nem állította.

– Már úgyis untam – magyarázta Malice gyermekei hitetlenkedő tekintetére. – Már kiválasztottam a következő apát a közrendűek közül.

De nem Rizen halála volt az, ami Malice gyermekeinek döbbs pillantását okozta: ők mit sem törődtek anyjuk társaival, az apaszerep amúgy is csak időleges pozíció volt. A harag-szellem gyorsasága és ügyessége volt az, amitől elállt a lélegzetük.

– Épp olyan jó, mint életében volt – jegyezte meg Dinin.

– Jobb! – felelte büszkén Malice. – Zaknafeinben megmaradt minden, ami a harcos volt, és most ráadásul csak a

küzdelemmel foglalkozik. Semmi sem vonja el feladatától. Nézzetek rá, gyermekeim. Zin-carla, Lloth ajándéka – Dininre nézett, és gonoszul elmosolyodott.

– Én nem megyek a közelébe – zihálta Dinin, mert azt hitte, hogy ördögi anyja újabb viadalt akar.

Malice a szemébe nevetett. – Ne félj, nagyobbik fiú. Nincs okom rá, hogy bántsalak.

Dinint nem nagyon nyugtatták meg ezek a szavak. Malice-nak nem volt szüksége indokra: ezt Rizzen szétszabdalt teste nagyon is jól mutatta.

– Te fogod kivezetni a harag-szellemet – utasította Malice.

– Ki? – kérdezte Dinin tétován.

– Oda, ahol találkoztatok az öcséddel – közölte Malice.

– És ott is kell maradnom mellette? – lehelte Dinin.

– Vezesd oda és hagyd ott – felelte Malice. – Zaknafein ismeri a zsákmányát. Át van itatva olyan varázslatokkal, amelyek segíteni fogják a vadászatát.

Briza a szélen mintha aggodalmaskodott volna.

– Mi az? – kérdezte tőle Malice, látva szemöldökráncolását.

– Én nem vitatom a harag-szellem erejét, sem a mágiát, amit rátettél – kezdte Briza óvatosan, mert tudta, hogy Malice nem tűrne ellentmondást ebben a fontos kérdésben.

– Még mindig tartasz az öcsédtől? – kérdezte Malice. Briza nem tudta, hogyan válaszoljon.

– Csillapodjanak félelmeid, bármily indokoltak is legyenek -mondta Malice nyugodtan. – És nektek is. Zaknafein a királynőnk ajándéka. A Mélysötéten semmi sem állíthatja meg őt! – Az élőhalott szörnyetegre nézett. – Ugye nem okozol csalódást nekem, fegyvermesterem?

Zaknafein közönyösen állt, véres kardjai már tokjukban pihentek, kezei az oldala mellett, tekintete rezzenetlen. Mintha szobor lenne. Nem lélegzett. Nem élt.

De ha valaki mozdulatlanak is gondolta volna, elég volt csak a lába elé pillantania, a véres, megcsönkített halomra, ami valaha Rizzen volt.

2. RÉSZ

BELWAR

Barátság: ez a szó más és más jelentésre tett szert a különböző fajoknál és kultúráknál, mind Mélysötéten, mind a Jelszínen. Menzoberranzanban a barátság általában kölcsönös érdekből születik. Míg mindkét félnek előnyös a közösködés, addig biztonságos. De a hűség nem jellemzője a drow életnek, és ahogy az egyik barát úgy véli, hogy a másik nélkül jobban jár, akkor a közösség – és nagy valószínűséggel a másik élete is – gyors véget ér.

Én már szereztem életemben barátokat, és gyanítom, hogy ha ezer évig élek, ez akkor is így marad. De ezen nincs mit siránkozni, mert azok, akik engem barátjuknak neveztek, nagyszerű jellemeik voltak, és gazdagabbá tették életemet, értéket adtak neki. Először is ott volt Zaknafein, apám és mentorom, aki megmutatta nekem, hogy nem vagyok egyedül, és nem teszem rosszul, ha ragaszkodom hitemhez. Zaknafein megmentett engem, nemcsak a haláltól, de a népemet nyomorgató kaotikus, gonosz és fanatikus vallástól is.

Dacára mindennek, elveszítettnek éreztem magam, amikor egy kéz nélküli gnóm lépett be az életembe, egy svirfnebli, akit a biztos haláltól mentettem meg sok évvel azelőtt, Dinin könyörtelen pengéje árnyékában. De tettem elnyerte jutalmát, mert amikor újra találkoztam a svirfneblivel, ezúttal az ő népe között, megöltek volna – és én még örültem is volna a halálnak –, ha nincs Belwar Dissengulp.

Az az idő, amit Blindingstone-ban, a mélységi gnómok városában töltöttem, csak rövid epizód volt éveim hosszú sorában, de jól emlékszem Belwarra és a népére, és mindig is emlékezni Jogok.

Az övék volt az első olyan általam megismert társadalom, ami a közösség erejére épült, nem az önző egyénieskedés üldözési mániájára. A mélységi gnómok együttes erővel maradnak életben az ellenséges Mélysötét veszélyei közepette, együtt gürcölnek bányáikban, és együtt játsszák játékaikat, melyek alig különböznek gazdag életük más vonásaitól.

De annál nagyobbak az örömeik is, amin osztozhatnak.

Drizzt Do'Urden

7. fejezet

A Fúrás Nagyrabecsült Felügyelője

– Köszönjük, hogy eljöttél, Fúrások Nagyrabecsült Felügyelője -köszöntötte Belwart az egyik gnóm a drow foglyot rejtő kis szoba előtti sokaságból. A svirfnebli vének egész csoportja mélyen meghajolt a vendég érkezétére.

Belwar Dissengulp beleborzongott a tiszteletteljes üdvözlésbe. Még mindig nem tudta megszokni azt a megbecsülést, amivel népe elhalmozta a több mint tíz év előtti rettenetes nap óta, amikor a sötételfek lecsaptak bányászcsapatára Blingdenstone-tól keletre, közel Menzoberranzanhoz. Iszonyatosan megcsonkítva és a vérvesztéstől félholtan támolgott vissza Blingdenstone-ba, az expedíció egyetlen túlélőjeként.

Az összegyűlt svirfnebliek utat nyitottak Belwarnak, hogy lássa a szobát és a drow-t. A székbe béklyózott foglyok számára a szoba egyetlen tömör, jellegtelen köfelület volt, egyetlen nyílással: a nehéz, vasalt ajtóval. Most egyetlen drow volt a hang- és látványillúzió alkotta kamrában, hogy svirfnebli fogva tartói zavartalanul figyelhessék. Belwar hosszan tanulmányozta Drizztet. – Drow – mondta Belwar zengő hangján, kissé zavartan. Még mindig nem értette teljesen, miért hívták ide. – Olyan, mint az összes többi drow.

– A fogoly azt állítja, hogy találkozott veled kint a Mélysötéten -mondta az egyik vénséges vén svirfnebli. Hangja szinte csak suttogás volt, és tekintetét a padlóra sütötte, ahogy folytatta a gondolatot: – A nagy veszteség napján.

Belwar megint megborzongott annak a napnak az említésére. Hányszor kell még újra átélnie?

– Meglehet – mondta Belwar közönyös vállrándítással. – Én nemigen tudom megkülönböztetni egymástól a sötételfeket, és ami azt illeti, nem is nagyon akarom.

– Ami igaz az igaz – mondta a másik. – Mind egyformák.

Amíg a gnóm beszélt, Drizzt oldalt fordította az arcát, és szembenézett velük, bár a kő illúziója mögé nem láthatott, és nem is hallhatott semmit.

– Talán emlékszel a nevére, fúrásfelügyelő – segített egy másik svirfnebli. De aztán elhallgatott, mert észrevette, hogy Belwar hirtelen érdeklődve fordul a drow felé.

A kerek kamrában nem volt fény, ilyen körülmények között pedig a vörösön túli tartományban látó lények szeme fényesen ragyog. Ezek a szemek normális körülmények között csak vörös fénypontoknak látszottak, Drizzt Do'Urden esetében azonban más volt a helyzet. Ennek a drow-nak a szeme még a vörösön túli spektrumban is bíborszínű volt.

És Belwar emlékezett ezekre a szemekre.

– *Magga cammara* – lehelte Belwar. – Drizzt – motyogta válaszul a másik gnómnak.

– Akkor hát ismered! – kiáltott fel egyszerre több gnóm is. Belwar felemelte kéz nélküli karcsonkjait, melyek közül az egyik

most mithril csákányfejben végződött, a másik kalapácsban. – Ez a drow, ez a Drizzt – hebegte, ahogy próbálta elmagyarázni a helyzetet. – Miatta vagyok ilyen!

Egyesek imákat kezdtek mormolni az elkárhozott drow-ért, mert azt hitték, hogy a fúrásfelügyelő feldühödik ezen az emléken.

– Akkor érvénybe lép Schnicktick király döntése – mondta egyikük.

– Azonnal ki kell végezni a drow-t.

– De hát ő, ez a Drizzt mentette meg az életemet – szólt közbe Belwar hangosan. A többiek felé fordultak: nem akartak hinni a fülüknek.

– Nem Drizzt döntött úgy, hogy megcsonkítsanak – folytatta Belwar. – Ő azt javasolta, hogy engedjenek vissza engem Blingdenstone-ba. “Hogy hírt vigyen a vereségről”, ezt mondta ez a Drizzt, de én már akkor is tudtam, hogy ezt csak gonosz fajtája félrevezetésére mondja. Tudom, hogy igazából más volt a szavai mögött: könyörület!

Egy órával később egyetlen svirfnebli tanácsos – az, aki eddig is beszélt Drizztal – lépett be a fogolyhoz. – A

király a kivégzés mellett döntött – mondta a gnóm sötéten, miközben odament a székhöz.

– Megértem – felelte Drizzt a tőle telhető legnagyobb nyugalommal. – Nem fogok ellenszegülni az ítéletnek. – Aztán szemügyre vette láncait. – Nem mintha ellene tudnék.

A svirfnebli megállt, és szemügyre vette a furcsa foglyot: nem kételkedett Drizzt őszinteségében. Mielőtt folytathatta volna, hogy elmondja az új fejleményeket, Drizzt befejezte a gondolatát.

– Csak egy dolgot kérek – mondta. A svirfnebli hagyta beszélni, mert kíváncsi volt a különös drow észjárására.

– A párdúc – folytatta Drizzt. – Meglátjátok, hogy Guenhwyvar nagyon hasznos segítőtárs, és igazi barát. Ha én már nem leszek, gondoskodjatok róla, hogy jó gazdája legyen – talán Belwar Dissengulp. Ígérd ezt meg nekem, kérlek, jó gnóm!

A svirfnebli megrázta tar fejét. Nem Drizzt kérését tagadta meg, hanem egyszerűen csak nem hitt a fülének. – A király, bármilyen kegyes is, nem kockáztathatta meg, hogy életben hagy – mondta komoran. *Aztán* széles mosollyal hozzátette: – De megváltozott a helyzet!

Drizzt félrehajtotta a fejét: még nem akart reménykedni.

– A fűrásfelügyelő emlékszik rád, sötételf – jelentette ki a gnóm. – A Nagyrabecsült Belwar Dissengulp fűrásfelügyelő felszólalt az érdekedben és vállalja a felelősséget azért, hogy életben hagyjunk!

– Akkor hát... nem kell meghalnom?

– Nem, hacsak te magad nem idézed a fejedre a halált.

Drizzt alig tudta kimondani: – És élhetek itt, köztetek? Blingdenstone-ban?

– Ezt még majd eldöntjük – felelte a svirfnebli. – Belwar Dissengulp a pártodat fogta, ez pedig nagy dolog. Vele fogsz élni. Hogy aztán ez így marad, vagy sem... – Függőben hagyta a mondatot, és vállat vont.

Szabadon bocsátását követően a Blingdenstone barlangjaiban folytatott séta igazi reményteli élmény volt a drow-nak. Drizzt a gnómváros minden elemét Menzoberranzannal szembeállítva látta. A sötételfek művészien, tagadhatatlanul gyönyörűen alakították át barlangjukat. A gnómok városa ugyanilyen szép volt, de alakzatai megtartották a kő természetes lényegét. Amíg a drow-k a magukénak tekintették a barlangot, és a saját ízlésükre faragták át, addig a svirfnebliek alkalmazkodtak az üregrendszer adott tulajdonságaihoz. Menzoberranzan barlangja hatalmas volt, a mennyezetét már látni sem lehetett, ezt a méretet Blingdenstone meg sem közelítette. A drow város különálló családi kastélyokból állt, melyek mind házak és erődök is voltak egyben. A gnómok városa egyetlen nagy otthon volt, mintha a roppant kőkapuk mögötti egész rendszer összefüggő struktúra lenne, közös menedék Mélysötét állandó veszélyei ellen.

A svirfnebli település körvonalai is mások voltak. Az apró nép vonásaihoz hasonlóan a tornyok és kiemelkedések is simák, lekerekítettek voltak, kecses ívekkel. Menzoberranzan ezzel ellentétben szögletes volt, hegyes, mint a cseppkövek vége, sikátorok és kiugró erkélyek városa. Drizzt a két várost szinte a két fajta megtestesülésének látta, élesnek illetve simának, mint lakosaik arcvonásait – és a szívüket.

A külső kamrák egyikében, egy távoli sarokban meghúzódva állt Belwar lakása, egy apró kőépület egy még kisebb barlang nyílása körül. A nyitott elejű svirfnebli házakkal szemben Belwar házának ajtaja volt.

A Drizztet kísérő egyik ör buzogánya nyelével megkopogtatta az ajtót. – Üdvözlét, Fűrások Nagyrabecsült Felügyelője! – kiáltotta. -Schnicktick király parancsára idehoztuk a drow-t!

Drizzt figyelmét nem kerülte el az ör tiszteletteljes hangja. Azon a rég elmúlt napon nagyon aggódott Belwarért, és nem tudta, hogy vajon a csonkítás, amit Dinin elkövetett, nem kegyetlenebb büntetés-e, mintha egyszerűen megölnék. A nyomorékoknak nem sok esélyük volt a vad Mélysötéten.

A köajtó kitárult, és Belwar üdvözölte a vendégeket. Tekintete azonnal összekapcsolódott Drizztével, azzal a tíz év előtti pillantással, amikor utoljára találkoztak.

Drizzt komorságot látott a fűrásfelügyelő szemében, *de az a* kemény büszkeség, ha megfogyva is, megmaradt benne. A drow nem akart a svirfnebli csonkaságára nézni: túl sok rossz emléke fűződött ehhez a régi esethez. Tekintete mégis önkéntelenül lesiklott Belwar hordószerű törzsén a karja végéig.

Drizzt elfeledkezett félelméről, és lenyűgözve bámulta Belwar "kezeit". Jobb oldalon, mesteri módon a karcsónkhoz erősítve egy mithrilből készült kalapácsfej ékeskedett finom, mesebeli rúnákkal és vésett ábrákkal, melyek közül Drizzt csak a földementált ismerte fel.

De Belwar bal karfüggeléke sem volt kevésbé látványos. Itt a mélységi gnóm kétfejű csákányt hordozott, ugyancsak mithrilből, rúnákkal és faragásokkal díszítve: a legfeltűnőbb egy repülő sárkány képe volt a szerszám szélesebbik végén. Drizzt mágiát érzett Belwar kezén, és rájött, hogy kézművesek és varázstudók közös munkája hozta létre ezeket a szerszámokat.

– Nagyon hasznos – jegyezte meg Belwar, miután hagyta, hogy Drizzt néhány pillanatig tanulmányozza a kezeit.

– Gyönyörű – suttozta Drizzt, és most nem csak a kalapácsra és a csákányra gondolt. A kezek is csodálatosak voltak, de készítésük háttere még inkább annak tűnt Drizzt számára. Ha egy sötételf, főleg egy him, ilyen megcsonkított állapotban küszört volna vissza Menzoberranzanba, kitaszították volna még a családból is, hogy

szerencsétlen, magányos számkivettként tengesse életét, amíg egy rabszolga vagy egy másik drow véget nem vet szenvedésének. A drow kultúrában nem volt helye a nyilvánvaló gyengeségnek. Itt pedig a svirfnebliek szemmel láthatólag befogadták Belwart, és tőlük telhetően gondoskodtak róla.

Drizzt udvariasan a fűrészfelügyelő arcára emelte tekintetét. -Emlékeztél rám – mondta. – Attól félttem...

– Később majd beszélünk, Drizzt Do'Urden – szakította félbe Belwar. Majd a Drizzt számára érthetetlen svirfnebli nyelven azt mondta az öröknek: – Ha elvégeztétek a dolgokat, menjetek.

– Parancsodra, Fűrészek Nagyrabecsült Felügyelője – felelte az egyik ör. Drizzt észrevette, hogy Belwar egy kissé összerezzen erre a cikornyás megszólításra. – A király kíséretként és őrszemként küldött minket ide, hogy melletted maradjunk, amíg ennek a drow-nak az igazi kiléte kiderül.

– Akkor hát menjetek – mondta Belwar, zengő hangjában némi ingerültséggel. Egyenesen Drizztre nézve folytatta: – Én már tudom róla az igazat. Nem vagyok veszélyben.

– Már megbocsáss. Nagyrabecsült...

– Megbocsátok – felelte Belwar kurtán, mert látta, hogy az ör vitatkozni akar vele. – Menjetek el. Én fogtam a pártját. Én viselem a gondját, és egyáltalán nem tartok tőle.

A svirfnebli örök mélyen meghajoltak, és lassan eloldalogtak. Belwar bevezette Drizztet az ajtón, aztán visszafordította, hogy ravaszul tudtára adja: az örök megfigyelő pozícióban a közeli házak mögött maradtak elrejtőzve. – Túlságosan aggódnak az egészségem miatt – jegyezte meg szárazon, a drow-k nyelvén.

– Hálásnak kéne lenned, hogy így törődnek veled – felelte Drizzt.

– Nem vagyok hálátlan! – vágott vissza Belwar haragosan vörös arccal.

Drizzt kihallotta az igazságot ezekből a szavakból. Belwar nem hálátlan, ez igaz, de nem hiszi, hogy rászolgált erre a nagy figyelemre. De Drizzt magában tartotta ezt a megfigyelését, mert nem akarta még nagyobb zavarba hozni a büszke svirfneblit.

Belwar háza egyszerűen volt berendezve, egyetlen asztallal és székekkel, fazekakkal és köcsögökkel megrakott polcokkal, és egy főzőrácsos tűzhellyel. A hátsó szobában, a barlangüregben, ahová durván faragott ajtó vezetett, volt a gnóm hálószobája, melyben csak egy faltól-falig függőágy volt. Egy másik, Drizzt számára frissen beszerzett függőágy a padlón hevert kusza halomban, a hátsó falon pedig egy mithril-gyűrűs bőrmellény lógott, alatta zsákokkal és tarsolyokkal.

– Majd a külső szobában feszítjük ki – mondta Belwar, kalapácsos kezével a függőágyra mutatva. Drizzt már indult volna érte, de Belwar csákány-kezével megfogta és maga felé perditette.

– Majd később – magyarázta. – Először azt kell elmesélned, miért jöttél ide. – Végigmérte Drizzt viharvert ruháját, forradásos, piszkos arcát. Nyilvánvaló volt, hogy a drow jó ideje kint élt a vadonban. – És azt is mondd el, honnan jöttél.

Drizzt lerogyott a kőpadlóra, és hátával a falnak támaszkodott.

– Azért jöttem ide, mert nem volt más hely, ahová mehettem volna

– felelte őszintén.

– Mióta éltél a városodon kívül, Drizzt Do'Urden? – kérdezte Belwar szelíden. A gnóm hangja még halkan is úgy zengett, mint egy tisztán bűgő, jól hangolt harang. Drizztet lenyűgözte a hang széles érzelmi tartománya, és az a mód, ahogy őszinte együttérzést vagy haragot tudott kifejezni finom hangerőváltásaival.

Drizzt vállat vont, és hagyta, hogy a feje hátrabukjon. A mennyezetet nézte. Elméje már a múltban kalandozott. – Évek óta... már nem tudtam számontartani. – Visszanézett a svirfneblire. – A Mélysötét alagútjaiban nincs értelme az időnek.

Drizzt lerongyolódott külseje alapján Belwar nem kételkedett a drow szavainak igazságában, mégis meglepődött. Az asztalhoz ment, és leült az egyetlen székre. Belwar látta Drizztet harcolni, látta, hogyan győz le egy földementált – ez sem könnyű fegyvertény! De ha Drizzt valóban az igazat mondja, ha valóban évekig életben maradt egyedül Mélysötét vadonjában, akkor a fűrészfelügyelő tisztelete csak még inkább nőtt iránta.

– Mesélned kell a kalandjaidról, Drizzt Do'Urden – jelentette ki Belwar. – Mindent tudni akarok rólad, hogy jobban megérthessem, miért jöttél fajtád ellenségének városába.

Drizzt hosszú ideig hallgatott, mert nem tudta, hol és hogyan kezdje. Megbízott Belwarban – mi mást is tehetett volna? – de nem volt benne biztos, hogy a gnóm képes lesz megérteni azt a dilemmát, ami kiűzte őt Menzoberranzan biztonságából. Vajon Belwar, aki egy ilyen nyilvánvalóan baráti és együttműködő közösségben él, fel tudja-e fogni Menzoberranzan tragédiáját? Drizzt kételkedett ebben, de ismét csak nem volt más választása.

Drizzt csendesen mesélni kezdte Belwárnak élete legutóbbi tíz évének történetét: a kezdődő háborút a Do'Urden és a Hun'ett Ház között, találkozását Masojjal és Altonnal, amikor megszerezte Guenhwyvart, Zaknafein – a mentor, apa és barát – feláldozását, aztán a saját döntését, hogy hátat fordít fajtájának és gonosz istenének, Llothnak. Ha Belwárnak lettek is volna kételyei Drizzt valódi szándékaival kapcsolatban azon a bizonyos régi napon, hamarosan

akkor is elhitte volna, sejtései ezzel a drow-val kapcsolatban helyesek voltak. Belwar önkéntelenül megborzongott, amikor Drizzt a Mélysötét világaról mesélt, a baziliskusról, és a találkozásról a bátyjával és a nővérével.

Mielőtt Drizzt szóba hozhatta volna, hogy miért ment a svirfneblük után – kínozza a magány, és a félelem, hogy elveszti énjét a túléléshez szükséges vadságban –, Belwar már mindenre rájött. Amikor Drizzt a beszámolóban elért a Blingdenstone-on kívül töltött utolsó napokhoz, kezdte nagyon gondosan megválogatni a szavait. Drizzt még mindig nem jött tisztába a saját magával kapcsolatos érzéseivel és félelmeivel, és még nem állt készen arra, hogy közlésegye a gondolatait, bármennyire bízott is új társában.

A fűrészfelügyelő némán ült, és csak nézte Drizztet, amikor az ifjú drow befejezte a történetet. Belwar tudta, milyen fájdalmas neki ez az emlékezés. Drizzt nyomorúsága minden kis részletét megosztotta vele.

– *Magga cammara* – suttogta komoran a gnóm Drizzt lehorgasztotta a fejét.

– A kövekre – magyarázta Belwar. – *Magga cammara*

– Igen, a kövekre – ismételte Drizzt. Hosszú, kényelmetlen némaság állt be. –Szép történet volt – suttogta Belwar csendesen. Vállon vereget-

te Drizztet, aztán bement a hálókamrába a függőágyért. Mielőtt Drizzt felállhatott volna, hogy segítsen neki, Belwar már fel is akasztotta az ágyat két falba vert kampóra

– Legyen békés az álmod, Drizzt Do'Urden – mondta Belwar

amikor aludni indult. – Itt nincs ellenséged. Az én ajtómon túl nem

leselkednek szörnyetegek. Azzal Belwar bement szobájába, Drizzt pedig egyedül maradt gondolatai és érzelmei kibogozhatatlan zűrzavarával. Kényelmetlen érzése megmaradt, de reményei újjáéledtek.

8. fejezet

Idegenek

Drizzt Belwar nyitott ajtaján át a svirfnebli város mindennapi szorgoskodására látott, mint az elmúlt néhány hétben is mindig. Úgy érezte, mintha az élete lebegne, mintha minden valami függő állapotban lenne. Amióta Belwar házába jött, nem látta Guenhwyvart, nem is hallott róla, és abban sem reménykedett, hogy nemsokára visszakaphatja piwafwiját, fegyvereit vagy páncélját. De mindezt belenyugvással viselte, mert úgy gondolta, hogy ő és Guenhwyvar most jobban élnek, mint évek óta bármikor, és tudta, hogy a svirfneblük nem nyúlnak sem a szoborhoz, sem a többi dologhoz. A drow tehát csak ült és figyelt, hagyta, hadd menjenek a dolgok a maguk útján.

Belwar ma elment: ez azon ritka alkalmak egyike volt, amikor a fűrészfelügyelő elhagyta a házat. Annak ellenére, hogy alig beszélgettek – Belwar nem az a fajta volt, aki csak azért is képes beszélni, hogy hallja a saját hangját –, Drizzt rájött, hogy hiányzik neki a gnóm. Barátságuk egyre erősödött, még ha nem is sokat beszéltek.

Egy csapat fiatal svirfnebli ment el a ház előtt, akik bekiáltottak pár szót a drow-nak. Ez sokszor megtörtént, főleg az első napokban. Drizzt eleinte kétségek közt volt, hogy üdvözölték vagy sértegették. De most már megértette a szavak alapvetően barátságos színezetét, mert Belwar vette a fáradságot, hogy megtanítsa neki a svirfnebli nyelv alapjait.

Az órák múltán visszatérő fűrészfelügyelő az egyetlen kőszéken ülve találta Drizztet, aki a körülötte zajló életet figyelte.

– Mondd meg nekem, sötételf – kérdezte a gnóm mély, dallamos hangján –, mit látsz, amikor minket nézel? Olyannyira különbözünk tőletek?

– Reményt látok – felelte Drizzt. – És kétségbeesést.

Belwar megértette. Tudta, hogy a svirfnebli társadalom jobban illeszkedik a drow elveihez, de csak a távolból figyelni a város nyüzsgő életét nyilván fájdalmas a barátjának.

– Schnicktick királlyal találkoztam ma – kezdte a fűrészfelügyelő. – Őszintén megmondom, hogy nagyon érdeklődik irántad.

– Talán inkább kíváncsi – felelte Drizzt, de rögtön el is mosolyodott, és Belwar nem tudta, hogy e mögött a mosoly mögött mennyi lehet a fájdalom.

A fűrészfelügyelő kurtán, bocsánatkérőleg meghajolt: legyőzte Drizzt nyers őszintesége. – Akkor hát legyen kíváncsi, ha neked úgy tetszik. Tudnod kell, hogy te nem olyan vagy, mint amilyennek mi a sötételfeket tartjuk. Kérlek, ne vegyél semmit sértésnek.

– Nem veszek – felelte Drizzt őszintén. – Te és a néped már így is többet adott nekem, mint amennyit

remélhettem. Ha az első napon megöltetek volna, akkor sem hibáztattam volna a svirfneblük népét.

Belwar követte Drizzt pillantását a külső barlangon át, egy csapatnyi fiatal felé. – Elmehtnél közéjük – ajánlotta Belwar.

Drizzt meglepetten nézett rá. Amióta a fűrásmester házában élt, a svirfnebli még sosem javasolt ilyesmit. Drizzt azt hitte, hogy itt kell maradnia, és hogy Belwar személyesen felel *azért*, hogy ő ne nagyon mozoghasson.

Belwar az ajtó felé biccentett, némán megismételve javaslatát. Drizzt ismét kinézett. A barlang másik végében körülbelül tucatnyi fiatal svirfnebli kezdett kődobáló versenybe egy életnagyságú baziliszkusz-utánczat ellen, amit kövekből és régi páncéldarabokból róttak össze. A svirfneblük magas fokon úzték az illúzió-varázslást, és az egyik ilyen illuzionistájuk kisebb bűbajt helyezett a szoborra, hogy kisimítsa a durva felületet, és még életszerűbbé tegye a képmást.

– Sötételf, egyszer úgyis ki kell menned – érvelt Belwar. – Menynyi ideig fogsz megelégedni otthonom pusztá falaival?

– Te is megelégszel velük – vágott vissza Drizzt, kissé élesebben, mint ahogy akarta.

Belwar bólintott, és lassan megfordulva szemügyre vette a szobát. – Valóban – mondta csendesen, és Drizzt érezte határtalan fájdalomát. Amikor Belwar visszafordult, kerek arcán félreérthetetlenül lemondó kifejezés honolt. – *Magga cammara*, sötételf. Ez legyen lecke neked.

– Miért? – kérdezte Drizzt. – Belwar Dissengulp, a Fűrásk Nagyabecsült Felügyelője miért... – Belwar megint összerendezte a címre – ... marad a saját ajtaja mögé húzódva?

Belwar állkapcsa megfeszült, sötét szemei összeszűkültek. – Menj ki – dörögte. – Fiatal vagy még, sötételf, az egész világ előtted van. Én öreg vagyok. Az én időm rég lejárt.

– Nem vagy olyan öreg – vitatkozott volna Drizzt, hogy rávegye a gnómot: tárja föl, mi bántja valójában. De Belwar csak elfordult, és némán beballagott a hálófülkéjébe. Behúzta maga után a pokrócfüggönyt.

Drizzt megrázta a fejét, és a tenyerébe öklözött tehetetlenségében. Belwar oly sokat tett érte, először *azzal*, hogy megmentette őt a svirfnebli király ítéletétől, aztán *azzal*, hogy a barátja lett az el-

múlt hetek alatt, és taníttatta őt a gnómok nyelvére és szokásaira. Drizzt nem tudta viszonzni ezt a jótéteményt, pedig látta, hogy Belwart valami súlyos teher nyomasztja. Drizzt a legszívesebben berohant volna a hálófülkébe, hogy kiszedje belőle komor gondolatait.

De még nem mert ilyen vakmerőségre vetemedni új barátjával szemben. Ha eljön az ideje, megtalálja Belwar fájdalomának kulcsát, fogadta meg, de most először saját gondját kell megoldania. Belwar megadta neki az engedélyt, hogy kimenjen Blingdenstone-ba.

Megint a fiatalok csoportja felé nézett. Hárman tökéletes mozdulatlanságban álltak a képmás előtt, mintha kővé dermedtek volna. Drizzt kíváncsian az ajtóhoz lépett, *aztán*, mielőtt még végiggondolta volna, mit tesz, már kint is volt, és a fiatal gnómok felé indult.

A játék abbamaradt, amikor a drow megjelent. A svirfneblüket sokkal jobban érdekelte a sötételf, akiről már annyit hallottak. Odarohantak Driztthez és körbevették, miközben kíváncsian sugdolóztak.

Drizzt érezte, hogy izmai önkéntelenül megfeszülnek, ahogy a svirfneblük közelednek. A vadász elemi ösztönei elviselhetetlen sebezhetőséget éreztek. Drizzt keményen küzdött alantas énjével: némán, de szilárdan emlékeztette magát, hogy a svirfneblük nem ellenségei.

– Üdvözlét neked, Belwar Dissengulp drow barátja – mondta az egyik ifjú. – Én Seldig vagyok, most még csak pelyhedző jelölt, de három év múlva kutatóbányász leszek.

Driztnek hosszú idejébe telt, míg értelmezte a gnóm beszédét. De értette Seldig jövődöbéli foglalkozásának jelentőségét, mert Belwar elmondta neki, hogy a kutatóbányászok azok a svirfneblük, akik kimerészkednek a Mélysötétbe, hogy drágaköveket keressenek. Az egész városban őket becsülik a legtöbbre.

– Üdvözöllek, Seldig – felelte Drizt egy idő után. – Én Drizt Do'Urden vagyok. – Mivel nem tudta, mit mondjon ezután, Drizt keresztelte a karját a melle előtt. A sötételfeknél ez a béke jele volt, bár Drizt nem volt benne biztos, hogy ezt egész Mélysötéten ismerik.

A svirfneblük egymásra néztek, viszonzták a gesztust, aztán egyszerre mosolyodtak el Drizt megkönnyebbült sóhaján.

– A Mélysötéten éltél, úgy mondják – folytatta Seldig, és intett Driztnek, hogy menjen velük, vissza a játéktérre.

– Sok évig – felelte a drow, és felzárkózott az ifjú svirfnebli mögé. Vadász énje szinte belebetegedett a gnómok közelségébe, de Drizt tökéletesen ura volt paranoid gondolatainak. Amikor a csapat odaért a mûbaziliszkusz mellé, Seldig leült a kőre és megkérte Driztet, hogy meséljen nekik kalandjairól.

Drizt tévovázott, mert kételkedett benne, hogy svirfnebli nyelvtudása elegendő erre a feladatra, de Seldig és a többiek egyre győzködtek. Végül bólintott, és felállt. Egy ideig gondolkodott, hogy eszébe jusson egy olyan történet, ami számot tarthat az ifjoncok érdeklődésére. Pillantása önkéntelenül végigpásztázta a barlangot, valami

– Baziliskusz – magyarázta neki Seldig.
– Tudom – felelte Drizzt. – Találkoztam már ilyennel – fordult vissza a csapathoz, és meghökkenve látta arckifejezésüket. Seldig és minden társa előredőlvé, tágra nyílt szájjal állt. Arcukon érdeklődés, rémület és derűtség látszott egyszerre.

– Sötételf! Te láttál baziliszkuszt? – kérdezte az egyik hitetlenkedve. – Igazi, élő baziliszkuszt?

Drizzt elmosolyodott, és elkezdte mesélni az ominózus találkozást. A svirfneblík, éppen úgy, mint a sötételfek, óvták közösségük fiataljait. Bár ezek a fiatal gnómok valószínűleg egyidősek voltak Drizztel, ritkán, vagy talán soha nem jártak még Blingdenstone-on kívül. Az ő korukban egy sötételf már évek óta járőrözött volna a Menzoberranzant övező alagutakban. Akkor nem lett volna olyan hihetetlen nekik az, hogy Drizzt már látott baziliszkuszt, bár ezek a rettentő lények még a Mélysötéten sem voltak gyakoriak.

– Te azt mondtad, hogy baziliszkuszok nincsenek is! – kiabált az egyik svirfnebli egy társának, és keményen oldalbalökte.

– Én soha nem mondtam ilyet! – tiltakozott a másik, és visszalökte az előbbi.

– A nagybátyám egyszer látott egyet -jegyezte meg egy harmadik.

– A te nagybátyád csak karcolásokat látott a sziklában! – nevetett Seldig. – Amiről azt állította, hogy egy baziliszkusz karmának nyomai voltak.

Drizzt elmosolyodott. A baziliszkusok mágikus lények voltak, melyek más létsíkokon közönségesnek számítottak. Míg a drow-k, főleg a főpapnők, gyakran nyitottak kapukat más síkokra, a svírfneblík számára az ilyen szörnyek nem voltak mindennaposak. A mélységi gnómok közt kevés akadt, aki akár csak egyszer is látott baziliszkuszt. Drizzt hangosan kacagott. És még kevesebben voltak az olyan gnómok, akik ezek után vissza is jöttek, hogy beszámoljanak a találkozásról.

– Ha a bácsikád követte volna a nyomokat és megtalálta volna a szörnyeteget – folytatta Seldig –, akkor ma csinos kőszobor lenne az egyik alagútban. Márpedig a kövek nem mesélnek ilyeneket!

A ledorongolt gnóm támogatást keresve nézett körül. – De hát Drizzt Do'Urden is látott egyet! – tiltakozott. – Mégsem vált kővé! -Minden szem Drizzt felé fordult.

– Valóban láttad, sötételt? – kérdezte Seldig. – Kérlek, csak az igazat mondd.

– Igen – felelte Drizzt.

– És el tudtál menekülni előle, mielőtt a szemedbe nézett volna?

– kérdezte Seldig. A többiekhez hasonlóan ezt a kérdést pusztán szónokinak tartotta.

– Elmenekülni? – visszhangozta Drizzt a gnóm szót, mert nem volt biztos a jelentésében.

– Elmenekülni... az annyi mint elfutni – magyarázta Seldig. Egy másik svírfneblire nézett, aki azonnal úgy tett, mintha nagyon megrémült volna, aztán botladozva arrébb menekült néhány lépést. A többi gnóm megtapsolta a bemutatót, és Drizzt együtt nevetett velük.

– Tehát elfutottál a baziliszkusz elől, mielőtt a szemedbe nézhetett volna – vélte Seldig.

Drizzt kissé zavartan vállat vont, amiből Seldig megsejtette, hogy a drow nem mondott el mindent.

– Nem futottál el?

– Nem tudtam... elmenekülni – magyarázta Drizzt. – A báziliszkusz behatolt az otthonomba és megölte a nyájam egy részét. Az otthonok – itt elhallgatott, mert a megfelelő svirfnebli szót kereste.

– A menedékek nagyon ritkák a Mélysötéten. Ha valaki talál egyet, és ott biztonságban van, akkor mindenáron meg kell védelmeznie.

– Szembeszálltál vele? -jött egy névtelen kiáltás a csoport hátulja felől.

– Kövekkel, messziről? – kérdezte Seldig. – Ez a bevett módszer.

Drizzt a kőhalomra nézett, amiből a gnómok a képmást dobálták, aztán saját karcsú alakjára gondolt. – Az én karom el sem bírna ekkora követet – nevetett.

– Akkor hogyan? – kérdezte Seldig. – Mondd el nekünk!

Drizzt most már tudta, mit meséljen. Pár pillanatig gondolkodott, összeszedte a gondolatait. Tudta, hogy korlátozott nyelvtudása nem tesz lehetővé színes előadást, ezért inkább úgy döntött, hogy mozdulatokkal festi alá szavait. Talált két rudat, amit a svirfneblík tettek le, ezeket kinevezte görbe kardoknak, aztán kipróbálta, hogy a műbaziliszkusz mennyire bírja meg a súlyát.

A fiatal gnómok aggodalmasan tolongtak körülötte, ahogy Drizzt felvázolta a helyzetet, és bemutatta a sötétségvarázst – a valóságban is rárakott egyet a mű-baziliskusz fejére – valamint társa, Guenhwyvar elhelyezkedését. A svirfnebliek előrehajolva csüggték minden szaván. A képmás egyszerűen megelevenedett a szemükben, leselkedő szörnyeteggé változott, Drizttel, az idegennel együtt, aki ott lapult mögötte.

A dráma lassan kibontakozott, és Drizzt elkezdte a harcmozdulatok bemutatását. Hallotta a svirfneblík egyhangú felhördülését,

amikor könnyedén a baziliszkus hátára ugrott, és óvatosan a lény feje felé indult. Őt is magával ragadta a többiek izgalma, és ettől csak elevebbek lettek az emlékei.

Minden olyan valóságos lett.

A gnómok közelebb húzódtak, hogy jobban lássák ennek az ügyes drow-nak a kardforgató művészetét, aki a Mélysötét vadonjából jött közéjük.

De ekkor valami rettenetes történt.

Az egyik pillanatban Drizzt még színész volt, aki a merészség és ügyesség meséjével szórakoztatja új barátait. De a következő pillanatban, amikor felemelte a rudakat, hogy lesújtson az ál-szörnyre, már nem Drizzt volt. A vadász állt a baziliszkus hátán, mint akkor, azon a napon az iszaplepte barlangban.

A rudak belevájtak a szörny szemeibe, és vadul csépeltek köfejét. A svirfneblík visszahököltek, egyesek félelemből, mások pusztá elővigyázatosságból. A vadász küzdött, a kő pattogva repedezett. A lény fejéül szolgáló kőtömb széthasadt és leesett. A vadász kecsesen leperdült a földre, talpra állt, és újra rohamozott a rudakkal. A fafegyverek széttörték és Drizzt keze vérzett, de ő – a vadász -nem engedett.

Erős gnóm-kezek ragadták meg a drow karját, hogy lecsillapítsák. A vadász újdonsült ellenfelei felé fordult. Amazok erősebbek voltak nála, és ketten erősen tartották, de néhány fortélyos csavarástól a svirfneblík kibillentek egyensúlyukból. A vadász a térdük felé rúgott, aztán térdre hullt, estében megfordulva, és leverve lábáról a két gnómot.

Aztán már talpon is volt, törött szabályait készenlétben tartva. Ezúttal csak egyetlen ellenfél közeledett felé.

Belwaron nem látszott félelem, karját védtelenül terjesztette ki. – Drizzt! – kiáltotta újra és újra. – Drizzt Do'Urden!

A vadász észrevette a svirfnebli kalapácsát és csákányát, és a mithril kezek látványa megnyugtató emlékeket idézett fel benne. Hirtelen megint Drizzt volt. Bénultan és megszágyulva dobta el a törött rudakat, és vette szemügyre véres kezeit.

Belwar elkapta az ájultan összerogyó drow-t, a karjába nyalábolta, és visszacipelte függőágyába.

Zavaros képek kísértették Drizzt álmát, a Mélysötét emlékei, és másik, sötétebbik énje, amitől nem tudott szabadulni.

– Hogyan magyarázhatnám meg? – kérdezte Belwartól, amikor a fűrésfelügyelő este ott találta az asztalnál ülve.

– Hogyan kérhetnék bocsánatot?

– Nincs szükség rá – mondta neki Belwar.

Drizzt hitetlenkedve nézett barátjára. – Nem értettél meg – kezdte Drizzt, és arra gondolt, hogyan tudná megértetni Belwarral annak a mélységeit, ami őt magával ragadta.

– Sok évig éltél kint a Mélysötéten – mondta Belwar. – És életben maradtál ott, ahol mások meghaltak volna.

– Tényleg életben maradtam? – tűnődött fennhangon Drizzt. Belwar kalapácskeze gyengéden megpaskolta a drow vállát, aztán

a fűrésfelügyelő leült Drizzt mellé az asztalra. Így maradtak egész éjszaka. Drizzt semmi többet nem mondott, Belwar pedig nem erőltette. Tudta, mi a feladata aznap este: a néma támogatás.

Egyikük sem tudta, hány óra telte el, amikor Seldig hangja hallatszott kintről, az ajtó mögül: – Gyere, Drizzt Do'Urden – kiáltotta az ifjú gnóm. – Gyere, és mesélj még nekünk a Mélysötétről.

Drizzt kérdően nézett Belwarra: nem tudta, hogy ez csalfa trükk vagy gúnyos tréfa.

De Belwar mosolya eloszlatta aggodalmát. – *Magga cammara*, sötételf – kacagott a gnóm. – Nem hagyják, hogy elbújj előlük.

– Küldd el őket – makacskodott Drizzt.

– Hát ilyen könnyen megadod magad? – torkolta le Belwar, némi éllel, pedig általában simán beszélt. – Te, aki túlélte a vadon megpróbáltatásait?

– Túl veszélyes lenne – magyarázta Drizzt kétségbeesetten, a szavakat keresve. – Nem tudom irányítani... nem tudok megszabadulni a...

– Menj velük, sötételf – biztatta Belwar. – Most már óvatosabbak lesznek.

– Ez a... bestia... követ engem – próbálta meggyőzni Drizzt.

– Egy ideig talán igen – felelte a fűrésfelügyelő. – *Magga cammara*, Drizzt Do'Urden! Őt hét nem olyan nagy idő, főleg ahhoz a rengeteg megpróbáltatáshoz képest, amit az elmúlt tíz évben átéltél. Meg fogsz szabadulni ettől a... bestiától.

És Drizzt bíborszín szemei csak öszinteséget láttak Belwar Dissengulp szürke tekintetében.

– De csak akkor, ha teszel érte valamit – fejezte be a fűrésfelügyelő.

– Gyere ki, Drizzt Do'Urden – kiáltotta megint Seldig a kőajtón túl. És most, meg az elkövetkező összes napon,

Drizzt válaszolt a hívásra.

A mikonida király a barlang mohával borított alsó szintjén kószáló sötételfet figyelte. Ez nem ugyanaz a drow volt, aki elment, ezt a gombalény tudta, de Drizzt, a szövetséges volt a király egyetlen addigi kapcsolata a sötételfekkel. Mít sem sejtve a drow veszedelemről, az óriás lény lekúszott, hogy útját állja az idegennek.

Zaknafein harag-szellem meglepetéssel sem kísérelt menekülni vagy elrejtőzni, amikor a mozgó gombaember megközelítette. Zaknafein kardjai kényelmesen pihentek a kezében. A mikonida király spórafelhőt fűjt ki, hogy telepátikus kapcsolatot létesítsen a újonnan érkezettel.

De az élőhalott szörnyek két különböző sikon léteztek, és elméjük érzéketlen volt az ilyen kísérletekkel szemben. Zaknafein anyagi teste ott állt a mikonidával szemben, de elméje messze járt: csak Malice Anya akarata kötötte testi alakjához. A harag-szellem megtette az utolsó néhány lábnyi távolságot is ellenfele felé.

A mikonida újabb felhőt fűjt ki, ezúttal békítő, nyugtató hatású spórakkal, de ez a próbálkozása épp olyan hiábavalónak bizonyult. A harag-szellem rendíthetetlenül közeledett, mire az óriás gombalény felemelte egyik hatalmas kezét, hogy lesújtson rá.

Zaknafein pengeéles kardjának gyors vágásaival hárította az ütést: megcsonkította a mikonida kezét. *Aztán* követheetlen fürgeséggel szabadalni kezdte a király gombaszár-törzsét. Mély sebeket ejtett rajta, amitől a mikonida először hátratántorodott, majd elesett.

A felső szintről tucatnyi idősebb és erősebb mikonida kúszott lefelé, hogy segítségére siessen sebesült királyának. A harag-szellem látta, hogy közelednek, de nem ismerte a félelmet. Zaknafein végzett a fekvő óriással, aztán nyugodtan a többiek felé fordult.

A gombaemberek rárontottak, elborították spóráikkal. Zaknafein nem törődött a felhőkkel, hisz nem árthattak neki. Csak a csapkodó karokra koncentrált. A mikonidák körülvették. És ott haltak meg körülötte.

Számatlan századok óta gondozták ligetüket, békében éltek a maguk életét. De amikor a harag-szellem visszatért a kúszóalagútból, amely valaha Drizzt otthonának bejáratául szolgált, Zak haragja már nem viselt el semmiféle békességet. Zaknafein felmászott a gombaliget falán, és mindent levágott, ami az útjába került.

A roppant gombák kivágott fákként hanyatlottak le. Lent a kis rot-nyáj vad tülekedésbe kezdett, és kirohant a nyílt Mélysötét alagútjaiba. A néhány megmaradt gombaember a sötételf erejét látva megpróbált kitérni pusztító újból. De a mikonidák nem tudtak gyorsan mozogni: Zak könyörtelenül lekasabolta őket.

Barlangi birodalmuk, és időtlen idők óta viruló gombaligetük hirtelen és visszafordíthatatlan véget ért.

9. fejezet

Suttogás az alagútban

A svirfnebli őrzőjét óvatossággal araszolt a repedezett, kanyargó alagútban, készenlétben tartott harci kalapácsokkal és csákányokkal. A mélységi gnómok nem távolodtak el messzire Blingdenstone-tól – alig egy napnyi járásra – de Mélysötét önmagában is megkívánta, hogy felvegyék jól bevált harci alakzatukat.

Az alagút a halál szagától párállott.

A csapat vezetője tudta, hogy a veszedelem ott van előttük. Lopva kilesett egy kötömb mögül.

Goblinok!, rikoltották érzékei a társai felé. Gondolatát a többiek a fajukra jellemző empátiával tisztán érzékelték. Amikor Mélysötét veszélyei közel voltak a gnómokhoz, azok ritkán beszéltek fennhangon, inkább a közös empátikus kötelékre hagyatkoztak, amellyel alapvető gondolataikat át tudták adni egymásnak.

A többi svirfnebli fegyveréhez kapott, és mentális úton kezdték megbeszélni a haditervet. De a vezér, aki még mindig a kő mögül leselkedett, egyetlen erőteljes gondolattal megállította őket. *Halott goblinok!*

A többiek követték őt a sziklatömböt megkerülve a rémes helyszínre. Egy egész csapatnyi goblin hevert ott szétszabdálva.

– Drow – suttogta az egyik svirfnebli, miután szemügyre vette a mérnöki pontossággal ejtett sebeket, és a

láthatóan könnyed vágásokat, melyek gond nélkül felhasították a szerencsétlen teremtmények bőrét. Mélysötét népei közül csak a drow hordott ilyen finom, gonosz élű pengéket.

Túl közel vagyunk, felelte egy másik gnóm gondolatban.

– Ezek már legalább egy napja halottak – mondta egy másik hangosan, mit sem törődve társa óvatosságával. – A sötételfek nem szoktak a helyszínen maradni és lesben állni. Ez nem az ő stílusuk.

– De az sem, hogy goblinhordákat kaszaboljanak le – felelte a másik, aki ragaszkodott a néma beszédhez. – Hisz foglyul is ejthetik őket!

– Csak akkor ejtettek volna foglyokat, ha egyenesen visszamenni szándékoznak Menzoberranzanba – felelte az első. A vezérhez fordult: – Krieger fűrásfelügyelő, azonnal vissza kell térnünk Blingdenstone-ba, és jelentenünk kell ezt a mészárlást!

– Soványka kis jelentés lenne – felelte Krieger. – Halott goblinok az alagútban? Ez nem olyan szokatlan dolog.

– De nem ez a drow tevékenység első jele a térségben – jegyezte meg a másik. A fűrásfelügyelő nem tagadhatta sem a társa szavainak igazságát, sem a javaslat bölcsességét. Mostanában két másik őrző érkezett vissza Blingdenstone-ba halott szörnyetegek – valószínűleg a drow-k áldozatai – hírével, akiket a járatokban találtak.

– És ezt nézzétek – folytatta a gnóm. Lehajolt, és egy erszényt szedett el az egyik goblintól. Felnyitotta, és egy maroknyi ezüst meg arany érmét szedett ki belőle. – Melyik sötételf lenne olyan türelmetlen, hogy ilyen zsákmányt itt hagyjon?

– Biztosak lehetünk benne, hogy ez a drow-k műve? – kérdezte Krieger, bár ő maga nem kételkedett ebben. – Talán valaki más hatolt be a területünkre. Esetleg valami kevésbé veszélyes ellenség: goblin, vagy ork, aki valahol drow fegyvereket talált.

Drow-k!, érkezett egyhangúlag több másik gnóm gondolata.

– A vágások elegánsak és pontosak – mondta az egyik. – És semmi jelét nem látom annak, hogy a goblinokon kívül bárki más megsebesült volna. A sötételfeken kívül ki más lehetne ilyen ügyes gyilkos?

Krieger fűrásfelügyelő egy kicsit előrement a járatban: valami jelet keresett, ami eligazíthatná ebben a rejtélyben. A gnómok minden más fajnál mélyebb vonzalommal viseltettek a kő iránt, de ennek a járatnak a falai semmit sem árultak el a fűrásfelügyelőnek. A goblinokat fegyver ölte meg, nem valami szörny karma, mégsem voltak kifosztva. Az összes holttest egy viszonylag kis területen összpontosult, ami azt mutatta, hogy a szerencsétlen párának még elmenekülni sem volt idejük. Azt a húszt goblint olyan gyorsan vágta le, hogy ez legalább egy ugyanilyen létszámú drow őrzőjáratot sejtetett, de még ha ennél kevesebben lettek volna, valamelyikük akkor is veszi a fáradságot, hogy átkutassa a testeket.

– Merre menjünk, fűrásfelügyelő? – kérdezte az egyik gnóm Krieger háta mögül. – Előre, a jelzett ásványlelőhely felé, vagy vissza Blingdenstone-ba, jelenteni?

Krieger minden hájjal megkent vén svirfnebli volt, aki azt hitte, hogy a Mélysötét minden trükkjét ismeri. Nem szerette a rejtélyeket, de most tanácstalanul vakargatta kopasz fejebűbját. Vissza, jelezte a többieknek, visszatérve a néma gondolatátvitelhez. Senki sem vitakozott vele: a gnómok mindig aggályosan elkerülték a sötételfeket, ha tehették.

Az őrzőjárat gyorsan védekező formációba rendeződött, és elindult visszafelé.

A magas mennyezet sztalaktitjai közt lebegve Zaknafein Do'Urden harag-szellemé figyelte haladásukat, és jól megjegyezte az útvonalukat.

Schnicktick király előrehajolt kő-trónján, és gondosan mérlegelte a fűrásfelügyelő szavait. Tanácsosai, akik ott ültek körülötte, hasonlóan kíváncsiak és idegesek voltak, mert ez a jelentés csak megerősítette az esetleges drow jelenlétről szóló eddigi két történetet.

– Miért járnának menzoberranzaniak a határainkon? – kérdezte az egyik tanácsos, amikor Krieger befejezte a mondókáját. – Ügynökeink nem tettek említést háborús szándékról. Biztosan tudnánk róla, ha Menzoberranzan kormányzótanácsa valami ilyesmit tervezne.

– Biztosan tudnánk – helyeselt Schnicktick király, hogy elhallgattassa az ideges zsongást, ami a tanácsos szavai nyomán támadt. – Mindannyiótokat szeretnék emlékeztetni, hogy még azt sem tudjuk, a tettesek egyáltalán drow-k voltak-e.

– Megbocsáss, királyom – kezdte Krieger bátortalanul.

– Tessék, fűrásfelügyelő – felelte a király azonnal, és tömpe kezével integetni kezdett arca előtt, hogy elhárítson mindenféle tiltakozást. – Te biztos vagy a megfigyeléseidben. És jól tudom, hogy bízol a saját ítéletedben. De amíg ezt a drow őrzőjáratot nem láttuk, addig ne bocsátkozunk feltételezésekbe.

– Akkor csak annyit mondhatunk el, hogy valami veszedelem jelent meg a keleti területeken – vetette közbe egy másik tanácsos.

– Igen – felelte a svirfnebli király. – Fel kell derítenünk a dolog igazi természetét. Tehát a keleti alagutakat lezárom minden további bányászexpedíció elől – Schnicktick megint intett, hogy lecsillapítsa a felbolydult

kedélyeket. – Tudom, hogy több ígéretes telért jelentettek onnan, ezeket ki fogjuk aknázni, amint lehet. De egyelőre a keleti, északkeleti és délkeleti területekre csak harci őrzáratok léphetnek. Az őrzáratokat megkettőzzük, mind létszámukban, mind gyakoriságukban, útvonalukat pedig kiterjesztjük a Blingdenstone-tól háromnapi járóföldön belül eső egész területre. Ennek a dolognak a lehető leghamarabb a végére kell járni.

– És mi lesz ügynökeinkkel a drow városban? – kérdezte az egyik tanácsos. – Kapcsolatba lépünk velük?

Schnicktick felemelte a tenyerét. – Nyugalom – mondta. – Nyitva fogjuk tartani a fülünket, ellenségeinknek azonban nem kell tudni róla, hogy gyanítjuk a ténykedésüket. – A svirfnebli királynak nem kellett szavakba öntenie azon aggodalmait, hogy Menzoberranzan-beli ügynökeik nem éppen tökéletesen megbízhatóak. Az informátorok örömet elfogadták a svirfnebli drágaköveit kisebb információkért cserébe, de ha Menzoberranzan hatalmasságai valami komoly dolgot terveztek volna Blingdenstone ellen, az ügynökök valószínűleg kettős játékba kezdenek a gnómokkal szemben.

– Ha bármilyen szokatlan hírt kapunk Menzoberranzanból – folytatta a király –, vagy ha kiderül, hogy a betolakodók valóban drow-k

voltak, akkor fokozni fogjuk hálózatunk tevékenységét. Addig is hadd derítsék fel az őrzáratok, amit csak lehet.

Ezzel a király elbocsátotta tanácsosait: egyedül akart maradni a trónteremben, hogy a kedvezőtlen híreken elmélkedjen. A hét elején már hallott Drizzt vad harcáról is a műbaziliszkusz ellen.

Schnicktick király mostanában túl sokat hallott a sötételfek tetteiről.

A svirfnebli felderítőcsapat kijebb merészkedett a keleti alagutakban. Még azok a csoportok is gyanakvással telve tértek vissza Blingdenstone-ba, amelyek semmit sem találtak, mert a megszokottnál mélyebb, rendellenes nyugalmat észleltek a Mélysötéten. Mindaddig egyetlen svirfnebli sem sebesült meg, de egyikük sem vágyott különösebben az új őrzáratokba. Valami gonosz lappangott a járatokban, ezt ösztönösen érezték: valami, ami kérdés és irgalom nélkül öl.

Az egyik őrzárát rábukkant a mohás barlangra, ahol valaha Drizzt menedéke volt. Schnicktick király elszomorodott, amikor meghallotta, hogy a békés mikonidák és kedves ligetük elpusztult.

De hiába járták állandóan az alagutakat a svirfnebli, az ellenséget egyszer sem pillantották meg. Továbbra is feltételezték, hogy a titokzatos és kegyetlen sötételfek állnak a dolog mögött.

– Most meg itt él egy drow a mi városunkban – emlékeztette a királyt az egyik tanácsnok napi ülésükön.

– Okozott bármilyen bajt? – kérdezte Schnicktick.

– Csak kisebbet – felelte a tanácsos. – És Belwar Dissengulp, a Fúrások Nagyrabecsült Felügyelője még mindig kiáll mellette, és vendégként, nem fogolyként tartja a házában. Nem hajlandó beleegyezni, hogy örök legyenek a drow körül.

– Azért figyeltesd a sötételfet – kérte a király némi gondolkodás után. – De csak távolról. Ha barát, ahogy Dissengulp Mester láthatólag véli, akkor ne zavarjuk közvetlen beavatkozással.

– És mi legyen az őrzáratokkal? – kérdezte egy másik tanácsnok, a városi őrség elülső barlangjának képviselője. – Katonáim kezdenek kifáradni. Néhány csata maradványain kívül semmit sem találtak, és semmit sem hallottak a saját fáradt lábuk csoszánásain kívül.

– Ébernek kell lennünk – intette Schnicktick király. – Ha a sötételfek gyülekezni kezdenek...

– Nem gyülekeznek – jelentette ki szilárdan a tanácsos. – Nem találtunk egyetlen tábornagyot vagy tábornyomot sem. Ez a menzoberranzani őrzár, ha ugyan őrzár, valószínűleg mágikus támogatás alatt áll.

– És ha a sötételfek csakugyan meg akarják támadni Blingdenstone-t – vetette föl egy másik –, akkor vajon hagynának ennyi nyomot maguk után? Az első mészárlás, a goblinok, akiket Krieger fúrásfelügyelő talált, több mint egy hete voltak, a mikonidák tragédiája pedig még ennél is előbb történt. Sosem hallottam olyat, hogy a sötételfek körbejárnák a megtámadandó várost, és lemészárolt goblinokat hagynának maguk után, napokkal a tervezett támadás előtt.

A király is ugyanezen a dolgon gondolkodott már egy ideje. Minden nappal, amikor felébredt, és Blingdenstone-t épségben találta, egyre távolibbnak tűnt Menzoberranzan háborús fenyegetése. De Schnicktick, bár némileg megnyugodott tanácsosa hasonló érzésétől, nem hagyhatta figyelmen kívül azokat a véres nyomokat, amiket harcosai találtak. Valami van ott – valószínűleg drow –, még hozzá túl közel.

– Tegyük fel, hogy Menzoberranzan most nem tervez háborút ellenünk – vetette fel Schnicktick. – Akkor miért ólálkodnak a sötételfek az ajtónk előtt? Miért bolyonganának Blingdenstone keleti alagútjaiban, oly távol otthonuktól?

– Terjeszkedés? – kérdezte az egyik tanácsos.

– Renegát banditák? – szólt egy másik. De egyik lehetőség sem tűnt túl valószínűnek. A harmadik tanácsos is bekottyantott egy javaslatot, ami olyan egyszerű volt, hogy a többiek szinte megdöbbenek belé.

– Talán keresnek valamit.

A svirfnebli király nehézkesen a tenyerébe támasztotta gödrös arcát, és arra gondolt, hogy most egy lehetséges megoldást hallott a rejtélyhez, és ostobának érezte magát, amiért ez nem jutott magától az eszébe.

– De mit? – kérdezte az egyik tanácsos, aki nyilván ugyanígy érzett. – A sötételfek ritkán bányásznak – és meg kell mondanom, akkor se csinálják valami jól –, ennyire pedig nem távolodnának el Menzoberranzantól csak *azért*, hogy drágaköveket találjanak. Vajon mit kereshetnek a sötételfek ilyen közel Blingdenstone-hoz?

– Valamit, amit elvesztettek – felelte a király. Azonnal eszébe jutott a drow, aki hozzájuk került. Minden túlságosan egybevágott ahhoz, hogy elvethesse a lehetőséget. – Vagy valakit – tette hozzá, és a többiek pontosan értették a célzást.

– Talán hívjuk ide drow vendégünket a tanácsba?

– Ne – felelte a király. – De talán nem elég, ha csak távolról figyeljük ezt a Drizztet. Vigyék meg a parancsot Belwar Dissengulpnak, hogy annak a drow-nak mindig szem előtt kell lennie. És, Firble -mondta a hozzá legközelebb álló tanácsosnak. – Mivel józan ésszel kikövetkeztettük, hogy nem várható háború a sötételfekkel, indítsd

be a kémhálózatot. Szerezz információkat Menzoberranzanból, de gyorsan. Nem tetszik nekem, hogy sötételfek járnak a kapum előtt. Elromlik a környék.

Firble tanácsos, a blingdenstone-i titkosszolgálat főnöke bele-egyezően bólintott, bár nem örült a kérésnek. Menzoberranzanban nem volt olcsó az információ, és épp olyan gyakran bizonyult kiszámított hazugságnak, mint igazságnak. Firble pedig nem szeretett olyanokkal alkut kötni, akik túljárnak az eszén. A sötételfek viszont az első helyen álltak ebben.

A harag-szellem figyelte, ahogy az újabb svirfnebli őrző elindul a kanyargó folyosóban. Menzoberranzan egykori legkiválóbb fegyvermesterének taktikai bölcsessége nyugodt készenlétben tartotta az élőhalott szörnyeteget és kardját az elmúlt napokban. Zaknafein nem igazán értette a sűrűsödő gnóm őrzőrántás okát, de érezte, hogy küldetését tennie kockára azzal, ha beléjük kötne. Ha ilyen szervezett ellenfélnek rontana neki, az olyan vészjelekkel járna, amibe az egész alagútrendszer belezengene, és ezt az ügyesen bujkáló Drizzt biztosan meghallaná.

A harag-szellem ugyanígy elnyomta gonosz készletéseit a többi élőlényrel szemben is: semmi nyomot nem hagyott a svirfnebli őrzőrántásoknak az utolsó néhány napban. Szándékosan kerülte az összeütközést a térség lakóival. Malice Do'Urden Anya gonosz akarata követte Zaknafein minden mozdulatát, szüntelenül dobolva a gondolataiban, egyre hajtva őt roppant bosszúvágyában. Ha Zaknafein ölt, az egy időre kielégítette ezt az fondorlatos akaratot, de az élőhalott lény taktikai bölcsessége alig bírta elnyomni a vad sürgetést. Az a halovány pislákolás, ami Zaknafein megmaradt tudata volt, tudta, hogy csak akkor térhet vissza a halál nyugalmába, ha Drizzt Do'Urden is vele tart végtelen álmába.

A harag-szellem tokjában hagyta fegyvereit, ahogy a gnóm-csapat elhaladt mellette.

Aztán, amikor egy újabb kimerült svirfnebliscsapat ment el vissza, nyugat felé, újabb gondolatszikra villant fel a harag-szellemben. Ha ezek a gnóмок ennyire körbejárják a terepet, akkor Drizzt Do'Urdennek is találkoznia kellett velük.

Ezúttal Zaknafein nem hagyta, hogy a gnóмок kimenjenek a látóteréből. Leereszkedett a cseppköves mennyezet rejtekéből, és követte a csapatot. Blingdenstone neve ott lüktetett tudatának peremén, mint elmúlt élete halvány emléke.

– Blingdenstone – próbálta hangosan kiejteni a nevet. Ez volt az első szó, amit Malice Anya élőhalott teremtménye megpróbált kimondani. De a név csak érthetetlen hörgésként hallatszott ajkairól.

10. fejezet

Belwar vétke

Drizzt a napok múltával sokszor járt el Seldiggel és új barátaival. A fiatal gnómok Belwar tanácsára a drow társaságában csak szelíd, ártalmatlan játékokat üztek, és nem kérelték többé Drizztet, hogy mutassa be nekik a harcokat, amiket a vadonban vívott.

Az első néhány alkalommal Belwar az ajtóból figyelte Drizztet. Bízott a drow-ban, de azt is tudta, ml minden ment keresztül. Egy ilyen élet vadságától és brutalitásától nem lehet egyik pillanatról a másikra megszabadulni.

De – Belwar – és mindenki más, aki Drizztet figyelte – hamarosan belátta, hogy a drow jól beilleszkedett a fiatal gnómok közé, és nem jelent fenyegetést Blingdenstone egyetlen lakójára sem. Még Schnicktick király is belátta, hogy Drizztben meg lehet bízni, bármennyire aggasztották is a kinti események.

– Látogatód van – köszöntötte Belwar Drizztet egyik reggel. A drow követte a fűrésfelügyelőt a kőajtóhoz: azt hitte, hogy Seldig ma hamarabb jött érte. De amikor Belwar kinyitotta az ajtót, Drizzt kis híján orra bukott a meglepetéstől, mert nem svirfnebli állt a küszöbön, hanem egy nagy, fekete macska.

– Guenhwyvar! – rikkantotta Drizzt, és lekuporodva megfogta a párduc nyakát. Guenhwyvar feldöntötte, és játékosan paskolni kezdte a mancsával.

Mikor Drizztnek sikerült végre kivergődnie a macska alól, és ülő helyzetbe tornászni magát, Belwar odament hozzá, és átadta neki az ónix figurát. – Az a tanácsos, akire rá volt bízva a párduc megvizsgálása, biztosan bánja, hogy meg kellett válnia tőle – mondta a gnóm. – De Guenhwyvar elsősorban és mindenekelőtt a te barátod.

Drizzt nem talált szavakat. Blingdenstone gnómai már a párduc visszatérte előtt is sokkal jobban bántak vele, mint ahogy megérdemelte, vagy legalábbis Drizzt így hitte. És most, hogy a svirfnebliek visszaadtak neki egy ilyen erős varázstárgyat, hogy így kimutatták teljes bizalmukat iránta, Drizzt szinte meghatódott.

– Ha kedved tarja, visszamehetsz a Középházba, abba az épületbe, ahol akkor tartottak, amikor idejöttél – folytatta Belwar –, és elhozhatod a fegyvereidet meg a páncéloedat.

Drizzt egy kicsit elbizonytalanodott az indítványra, mert eszébe jutott a baziliszkus eset. Milyen súlyos károkat okozhatott volna azon a napon, ha nem farudakkal, hanem kiváló drow szablyákkal lett volna felfegyverkezve?

– Mi biztonságban megőrizzük ott – mondta Belwar barátja ki nem mondott szorongására. – De ha szükség van rá, elviheted.

– Az adóssok vagyok – felelte Drizzt. – Egész Blingdenstone-é.

– Mi a barátságot nem tekintjük adósságnak – kacsintott rá a fűrésfelügyelő. Aztán otthagya Drizztet és Guenhwyvart, és visszament a hálósobájába. Hagyta, hadd örüljenek kettesben a találkozásnak.

Seldig és a többi gnóm ifjú remekül szórakozott aznap, amikor Drizzt Guenhwyvarral az oldalán ment ki közejük. A gnómmal játszadozó macska láttán Drizztnek önkéntelenül eszébe jutott az a tíz év előtti tragikus nap, amikor Masoj Guenhwyvarral vadászta le Belwar menekülő bányászait. De Guenhwyvar láthatóan ügyet sem vetett erre az emlékre, mert egész nap gondtalanul hancúrozott a fiatal gnómmal.

Drizzt azt kívánta, bár csak ő is ilyen könnyen el tudna feledkezni múltbeli hibáiról.

– Fűrésok Nagyabecsült Felügyelője – hallatszott a kiáltás néhány nappal később, amikor Belwar és Drizzt éppen reggeliztek. Belwar megállt az evésben és mozdulatlanra dermedt, és Drizzt figyelmét nem kerülte el a hirtelen fájdalmas kifejezés, ami átsuhant vendéglátója széles arcán. Drizzt jól kiismerte a svirfnebliket, és amikor Belwar sasorra egy bizonyos módon emelkedett fel, ez pontosan mutatta a fűrésfelügyelő lehangoltságát.

– A király újra megnyitotta a keleti alagutakat – folytatta a hang. – Azt beszélük, hogy gazdag ércelér van ott, alig egy napi járásra. Nagy megtiszteltetés lenne kutatócsapatomnak, ha Belwar Dissengulp megtenné, hogy velünk tart.

Reményteli mosoly jelent meg Drizzt arcán, nem a kaland gondolata miatt, hanem mert már eddig is feltűnt neki, hogy Belwar egy kissé túl zárkózott a máskülönbén nagyon nyílt svirfnebli közösségben.

– Bricksar fűrésfelügyelő volt – magyarázta Belwar Drizztnek komoran. A legkevésbé sem osztotta Drizzt lelkesedését. – Egyike azoknak, akik minden egyes útjuk előtt idejönnek az ajtóhoz, és kérnek, hogy menjek velük.

– Te pedig sosem mész – vonta le a következtetést Drizzt. Belwar vállat vont. – Ez csak udvariasság, semmi több – mondta, de orra ráncot vetett, és fogai megcsikordultak.

– Nem vagy méltó rá, hogy mellettük menj – tette hozzá Drizzt gúnyosan. Azt hitte, hogy végre megtalálta barátja bajának forrását.

Belwar megint csak vállat vont.

Drizzt összevonta a szemöldökét. – Én láttalak téged dolgozni ezekkel a mithril kezekkel – kezdte. – Egyetlen csapatnak sem válnál szégyenére! Sőt, ellenkezőleg! Ilyen hamar nyomoréknak tekintet magad, amikor a többiek egyáltalán nem így látnak?

Belwar kalapácskezelével az asztalra csapott, mely jó darabon megrepedt ütése erejétől. – Én gyorsabban fejtem a követ, mint a legtöbben közülük! – morogta vadul. – És ha szörnyek jönnek... – Fenyegetően meglóbálta

csákánykezét, és Drizztnak nem volt kétsége felőle, hogy a hordómellkasú gnóm igencsak jól forgathatja fegyverét.

– Legyen jó napod. Fúrások Nagyabecsült Felügyelője – jött az utolsó kiáltás az ajtón túlról. – Mint mindig, most is tiszteltben tartjuk döntésedet, de, mint mindig, most is sajnáljuk távolmaradásod.

Drizzt kíváncsian Belwarra pillantott. – Akkor hát miért? – kérdezte egy idő után. – Ha épp olyan használható vagy, mint a többiek, akkor miért maradsz itthon? Tudom, mennyire odavannak a svirfnebliek az ilyen kutatóutakért, téged mégsem érdekel. És sosem mesélsz a Blingdenstone-on kívüli kalandjaidról. Miattam maradsz itt? Engem kell szemmel tartanod?

– Nem – felelte Belwar, és zengő hangja visszhangzott Drizzt fülében. – Visszakaptad a fegyvereidet, sötételt. Ne kételkedj a bizalmunkban.

– De... – kezdte Drizzt, ám mindjárt elhallgatott, mert hirtelen megértette a gnóm vonakodásának igazi okát. – A harc – mondta halkan, szinte bocsánatkérően. – Az a szörnyű nap, tíz évvel ezelőtt.

Belwar orra magasra húzódott, és a gnóm gyorsan elfordult.

– Magadat hibáztatod a társaid haláláért! – folytatta Drizzt egyre hangosabban, ahogy belejött az érvelésbe. Pedig még mindig nem tudta elhinni a saját szavait, még mikor kimondta sem.

De amikor Belwar visszafordult feléje, a fúrásfelügyelő szemei nedvesek voltak, és Drizzt tudta, hogy szavai célba találtak.

Drizzt sűrű fehér üstökébe túrt: nem igazán tudta, hogyan oldja meg Belwar dilemmáját. Drizzt személyesen vezette a drow csapatot a svirfnebli bányászcsapat ellen, és jól tudta, hogy a katasztróféért egyik gnómot sem terheli semmiféle felelősség. De hogyan magyarázza meg ezt Belwarnek?

– Emlékszem arra a sorsdöntő napra – kezdte Drizzt bizonytalanul. – Olyan élénken emlékszem arra a gonosz pillanatra, mintha belefagyott volna az agyamba.

– Az enyémbe is – suttopta a fúrásfelügyelő.

Drizzt egyetértően bólintott. – Akkor hasonlítunk egymásra – mondta –, mert én magam is a büntudatnak ugyanabba a hálójába keveredtem, ami téged tart fogva.

Belwar furcsálkodva nézett rá: nem teljesen értette.

– Én voltam az, aki a drow őrzője voltam – magyarázta Drizzt. – Én találtam rá a csapatokra, és tévesen azt hittem, hogy martalócok vagytok, akik lecsapni készülnek Menzoberranzanra.

– Ha nem te, akkor valaki más tette volna meg – felelte Belwar.

– De senki nem vezette volna őket olyan jól, mint én – mondta Drizzt. – Ott kint... – pillantott az ajtóra – ...a vadonban én otthon voltam. Az az én birodalmam volt.

Belwar most már figyelmesen hallgatta minden szavát, ahogy Drizzt remélte.

– És én győztem le a földementált – folytatta Drizzt tárgyilagosan, nem pedig hencegéskeppen. – Ha én nem vagyok ott, a harc egyenlő lett volna. Sok svirfnebli életben maradt volna, hogy visszatérjen Blingdenstone-ba.

Belwar nem tudta elrejtetni mosolyát. Volt valami igazság Drizzt szavaiban, hisz valóban fontos szerepet játszott a drow támadás sikerében. De Belwar egy kicsit túlzásnak találta, ahogy Drizzt igyekszik eloszlatni az ő büntudatát.

– Nem értem, hogyan hibáztathatod magadat – gondolkodott el Drizzt most már mosolyogva, és remélte, hogy könnyedségétől barátja egy kissé megnyugszik. – Drizzt Do'Urden állt a drow csapat élén: nem volt esélyetek.

– *Magga cammara!* Ez túl fájdalmas téma ahhoz, hogy viccelődj vele – felelte Belwar, de még ebbe a mondatba is belekacagott, akarata ellenére.

– Jól van – mondta Drizzt hirtelen elkomolyodva. – De ha tréfába fullasztjuk a tragédiát, az nem nevetségesebb, mint ha büntudatba temetkezve élünk olyasmi miatt, amiben nem voltunk hibásak. A bűn Menzoberranzant és lakóit terheli. A drow mentalitás okozta a tragédiát. Az a kegyetlen élet, amit folytatnak, az hozta békés bányászaid végétét.

– A fúrásfelügyelő a felelős a csoportért – felelte Belwar. – Csak egy fúrásfelügyelő indíthat kutatóutat. Utána pedig viselnie kell ennek a döntésnek a következményét.

– Te vezetted a gnómokat olyan közel Menzoberranzanhoz? – kérdezte Drizzt.

– Én.

– A saját akaratodból? – erősködött Drizzt. Hitte, hogy elég jól ismeri a gnóмок lelki világát ahhoz, hogy tudja: a legtöbb – ha ugyan nem minden – fontos döntésüket demokratikus úton *hozzák*. – Ha

Belwar Dissengulp nem mondja, a bányászcsapat sosem ment volna arra a környékre?

– Tudtuk, hogy jó lelőhely van ott – magyarázta Belwar. – Gazdag érctelér. Tanácskozással döntöttük el, hogy megköveteltjük Menzoberranzan megközelítését. És én vezettem a kijelölt csapatot.

– Ha te nem, akkor valaki más – vágott közbe Drizzt célzatosan, visszautalva Belwar szavaira.

– Egy fúrásfelügyelőnek viselnie kell a felel... – kezdte Belwar, és elfordította a tekintetét Drizztről.

– Ők nem hibáztatnak – gyözködte Drizzt, és követte Belwar tekintetét a sima kőajtó felé. – Ők megbecsülnek és törődnek veled.

– Sajnálak! – vicsorogta Belwar.
– És rászolgálsz a sajnálatukra? – kiabálta vissza Drizzt. – Kevesebb vagy, mint ők? Szerencsétlen nyomorék?
– Sosem voltam az!
– Akkor menj ki velük! – rivallt rá Drizzt. – Nézd meg, hogy valóban sajnálnak-e. Mert én ezt nem hiszem, de ha mégis neked van igazad, és a néped sajnálja “a Fúrások Nagyrabecsült Felügyelőjét”, akkor mutasd meg nekik, milyen az igazi Belwar Dissengulp! Ha a társaid se nem hibáztatnak, se nem sajnálnak, akkor te se rágódj feleslegesen ilyesmiken!

Belwar egy hosszú pillanatig nézte Drizztet, de nem válaszolt.

– Az összes bányász, aki veled ment, tudta, milyen veszélyt vállal, amikor közel merészkedik Menzoberranzanhoz – emlékeztette őt Drizzt. Aztán a drow elmosolyodott. – Egyikőtök sem tudhatta, hogy Drizzt Do'Urden fogja vezetni az ellenséges drow csapatot. Mert ha tudátok volna, biztosan inkább itthon maradtok.

– *Magga cammara* – morogta Belwar. Hitetlenkedve megrázta a fejét Drizzt tréfálkozásain, meg azon is, hogy tíz éve most először gondol egy kicsit könnyebben ezekre a tragikus emlékekre. Felállt az asztaltól, rávigyorgott Drizztre, és a belső szoba felé indult.

– Hová mész? – kérdezte Drizzt.

– Pihenek – felelte a másik. – A mai nap már épp eléggé kifárasztott.

– Nélküled fog elindulni a bányászcsapat.

Belwar megfordult, és hitetlenkedő pillantást vetett Drizztre. A drow tényleg azt várta, hogy Belwar ilyen könnyedén megszabadul tíz év büntudatától, és már indul is ki a bányászokkal?

– Én azt hittem, Belwar Dissengulpban több kurázi van – jegyezte meg Drizzt. A fúrásfelügyelő arcán átsuhanó sértett harag valódi volt, és Drizzt tudta, hogy rést talált Belwar önsajnálátának páncélján.

– Vakmerően beszélsz – acsarogta Belwar eltorzult arccal.

– Egy gyáva fülének valóban vakmerően – felelte Drizzt. A mithril-kezű svirfnebli közelebb jött, izmos mellkasa nehézkesen emelkedett-süllyedt felindultságában.

– Ha nem tetszik a jelző, akkor vesd le magadról! – morogta felé Drizzt. – Menj a bányászokkal. Mutasd meg nekik az igazi Belwar Dissengulpot, és te magad is tanulj meg önmagad lenni!

Belwar összeütötte mithril-kezzeit. – Akkor szaladj ki, és hozd el a fegyvereidet! – adta ki az utasítást. Drizzt tévovázott. Ez kihívás lenne? Túl messzire ment, amikor megpróbálta Belwart megszabadítani büntudata kötelekeitől?

– Hozd a fegyvereidet, Drizzt Do'Urden – mordult fel megint Belwar –, mert ha én kimegyek a bányászokkal, akkor te is kijössz!

Drizzt ujjongva fogta a gnóm fejét hosszú, vékony karjai közé, és homlokát szelíden Belwar homlokához ütötte: mélységes tisztelettel és szeretettel néztek egymásra. Aztán Drizzt már ott sem volt: rohant a Középházba, hogy elhozza finom mívű láncingét, piwafwiját és szabályait.

Belwar csak a saját fejét ütögette csodálkozásában, és nézte, ahogy Drizzt kiront az ajtón.

Ez érdekes út lesz.

Brickers fúrásfelügyelő készséggel befogadta Belwart és Drizztet, bár Drizzt háta mögött furesálgató pillantást vetett Belwarra: a drow megbízhatóságát kérdezte. De még ő sem tagadhatta egy sötétél szövetséges értékes voltát a Mélysötét vadonjában, főleg akkor, ha a drow mozgólódásról szóló szóbeszédnek igaznak bizonyulnának.

De az őrző nem látta sem mozgólódás, sem mészárlás nyomait, miközben a felderítők által megjelölt hely felé igyekeztek. A vastag ércfelétről szóló híradások egy cseppet sem bizonyultak túlzónak, és a csapat huszonöt bányásza olyan mohó lelkesedéssel látott munkához, amit a drow-k nem is ismertek. Drizzt különösen örült Belwarnak, mert a fúrásfelügyelő kalapácsa és csákánya olyan erővel és pontossággal törte a követ, hogy az messze túlszárnyalta társai teljesítményét. Belwarnak nem kellett sok idő ahhoz, hogy rájöjjön: a többiek egyáltalán nem szánalommal tekintenek rá. Teljes értékű tagja az expedíciónak – még hozzá megbecsült tagja, nem terhe –, aki több ércet fejtett a csillékbe, mint bárki más a társai közül.

Míg az alagutakban tartózkodtak, Drizzt, és ha éppen hívható volt, Guenhwyvar is ott őrködött a tábor körül. Az első bányászassal töltött nap után Brickers egy harmadik őrszemet is kijelölt a drow és a macska mellé, és Drizzt helyesen sejtette, hogy gnóm társuknak

legalább annyira őket kellett szemmel tartania, mint amennyire a külső veszedelmeket. De ahogy telt az idő, és a svirfnebli csapat egyre jobban megszokta ébenfekete bőrű kísérőjét, Drizzt már járhatott kedvére.

Kiruccanásuk eseménytelen, ámde eredményes volt, éppen a svirfnebli kedve szerint. Egyetlen szörnyel sem találkoztak, csilléik pedig színig teltek értékes ásványokkal. Egymás hátát veregetve – Belwar vigyázott, hogy ne csapjon túl nagyot mithrilkezeivel – összeszedték a felszerelésüket, sorba állították a csilléket, és elindultak hazafelé,

kétnapos útjukra.

Még alig néhány órája mentek, amikor az egyik előreküldött felderítő komor arccal tért vissza.

– Mi az? – kérdezte Brickers fűrészfelügyelő. Sejtette, hogy vége szakadt eddigi jószerencséjüknek.

– Goblin törzs – jelentette. – Legalább kétszer húszan vannak. Egy kis barlangban tanyáznak előttünk nyugatra, egy lejtő tetején.

Brickers fűrészfelügyelő beleöklözött az egyik kocsiba. Nem kételkedett benne, hogy bányászai el tudnak banni a goblin bandával, de nem akart bajt. Ezekkel a zörgő, nehéz kocsikkal viszont igencsak nehéz feladat lesz kikerülni a goblinokat. – Add hátra, hogy álljanak meg, és legyenek csendben – döntötte el végül. – Ha már harcolni kell, akkor inkább a goblinok jöjjenek hozzánk.

– Mi a baj? – kérdezte Drizzt Belwart, amikor beérte a menetet. Hátvédként követte a csapatot.

– Goblin banda – felelte Belwar. – Brickers azt mondja, hogy húzzuk meg magunkat, és reménykedjünk benne, hogy elmennek mellettünk.

– És ha nem mennek el? – Drizzt nem tudta megállni, hogy ezt meg ne kérdezze.

Belwar összeütötte a kezét. – Csak goblinok – morogta komoran. – De én és a népem azt akarjuk, hogy senki se álljon az utunkba.

Drizzt örült, hogy új társai nem akarnak azonnal harcolni, még ha tudják is, hogy könnyen legyőznék ellenfelüket. Ha Drizzt drow társasággal lett volna, a goblinok már rég halottak vagy foglyok.

– Gyere velem – mondta Drizzt Belwarnak. – Szükségem van rád, hogy meg tudjam értetni magam Brickers fűrészfelügyelővel. Van egy tervem, de félek, hogy korlátozott nyelvtudásom miatt nem tudom jól kifejezni.

Belwar a csákánykarjával visszahúzta Drizztet, és kissé durvábban, mint akarta, maga felé fordította a karcsú drow-t. – Mi nem akarunk harcot – morogta. – Jobb, ha a goblinok mennek szépen a maguk útján.

– Én sem akarok csatát – nyugtatta meg Drizzt egy hunyorítással. A gnóm elégedetten indult el Drizzt után.

Brickers szélesen elmosolyodott, amikor Belwar lefordította neki Drizzt tervét. – Érdemes lenne látni, milyen arcot vágnak majd a goblinok – nevetett Drizztre. – Magam is szívesen elkísérnélek!

– Jobb, ha ezt rám hagyod – mondta Belwar. – Én ismerem a goblinok és a drow-k nyelvét is, neked viszont itt van feladatod, ha a dolgok nem a terv szerint mennek.

– Én is ismerem a goblin nyelvet – ellenkezett Brickers. – És én is elég jól megértem sötételf társunkat. Ami pedig az itteni dolgomat illeti, ezzel nem lesz gond, hiszen itt van velem egy másik kiváló fűrészfelügyelő.

– Aki már évek óta nem volt kint Mélysötéten – emlékeztette Belwar.

– De a legjobb volt a szakmájában – vágott vissza Brickers. – A karavánt a te parancsnokságod alá helyezem, Belwar fűrészfelügyelő. Én megyek a drow-val a goblinok elé.

Drizzt épp eleget megértett ezekből a szavakból ahhoz, hogy tudja, mit akar Brickers. Mielőtt Belwar vitatkozni kezdetet volna, Drizzt a vállára tette a kezét, és bólintott. – Ha nem sikerül elbolondítani a goblinokat, és szükségünk lesz rád, akkor gyorsan és keményen cselekedj – kérte.

Aztán Brickers levette a szerszámaikat és fegyvereit, majd Drizzt után indult. Belwar aggódva fordult vissza a többiekhez: nem tudta, hogyan fogadják majd a döntést. De már az első pillantás elárulta, hogy a bányászok mögötte állnak, és várják parancsait.

Brickers fűrészfelügyelő tökéletesen elégedett lehetett a csupafog, torz képű goblinok arckifejezésével, amikor Drizztel együtt besétált közéjük. Az egyik goblin felvisított és dobásra emelte lándzsáját, de Drizzt veleszületett mágikus képességét felhasználva sötétség-gömböt bocsátott a fejére, és teljesen elvakította. A goblin azért eldobta a lándzsát, de Drizzt röptében kettészelte kardjával a fegyvert.

Brickersnek, akinek álfogoly lévén össze volt kötve a keze, leesett az álla a fiatal drow ügyességétől és gyorsaságától, ahogy hatástalanította a repülő lándzsát. *Aztán* a goblinokra nézett, és látta, hogy azokat sem nyűgözte le kevésbé Drizzt mutatványa.

– Még egy lépés, és halottak – ígérte Drizzt goblin nyelven: hörgések és nyíffanások sorozatával. Brickers csak egy pillanattal később értette meg a helyzetet, amikor bakancsok surranását és nyögéseket hallott maga mögül. A gnóm hátrafordulva két goblint pillantott meg, fejük körül a drow tündefény táncoló bíbor lángjaival. Elfelé igyekeztek, amilyen gyorsan csak bírtak.

A svirfnebli megint csodálkozva nézte a drow-t. Honnan tudta egyáltalán Drizzt, hogy azok az alattomos goblinok ott hátul lappanganak?

Brickers persze nem ismerhette a vadászt, Drizzt Do'Urdennek azt a másik énjét, ami a drow-ban az ilyen találkozásoknál működött. Azt sem tudhatta, hogy Drizzt ebben a pillanatban is veszedelmes másik énjével küzd.

Drizzt a görbekardjaira pillantott, aztán vissza a goblinhordára. Legalább háromtucatnyian álltak készenlétben, a vadász mégis támadásra ösztökélte Drizztet, arra, hogy keményen szétcsapjon a gyáva szörnyetegek közt és kikergesse őket az alagutakba. De elég volt rápillantania megkötözött svirfnebli társára ahhoz, hogy eszébe jusson a

terv, amiért ide jött, és így úrrá tudott lenni a vadász felett.

– Ki a vezér? – kérdezte a goblinok torokhangján.

A goblin törzsfőnök nemigen igyekezett kitűnni, de úgy egy tucatnyi alattvalója tipikus goblin bátorsággal és hűséggel hátrafordult, és görcsös ujjával a főnök felé mutogatott.

Mivel nem maradt más választása, a főgoblin kidüllesztette mellkasát, kihúzta csontos vállát, és előlépett, hogy szembenézzen a drow-val. – Bruck! – mondta a nevét, és a saját mellére bökött.

– Miért vagytok itt? – morogta-hörögte Drizzt.

Bruck erre egyszerűen nem tudta a választ. Még sosem gondolt arra, hogy engedélyt kérjen, ha csapatával be akar menni valahová.

– Ez drow terület! – morogta Drizzt. – Ti nem ide tartoztok!

– Drow város sok járásra – mutatott Bruck Drizzt háta mögé, egyáltalán nem Menzoberranzan irányába, de most Drizzt nem kötött bele a hibába. – Ez a svirfneblík földje.

– Most még igen – felelte Drizzt, kardja markolatával meglökdösve Bruckerst. – De a népem elhatározta, hogy ezentúl az övé ez a terület. – Kis láng izzott fel Drizzt bíbor szemében, és alattomos mosoly terült szét az arcán. – Bruck és a goblin törzs talán szembe akar szállni velünk?

Bruck tehetetlenül nyújtotta előre a kezét.

– Tűnjetek el! – kiáltotta Drizzt. – Most nincs szükségünk rabszolgákra, és nem kívánunk áruló csatazajt sem, mely visszhangot ver az alagutakban. Tekintsd magad szerencsésnek, Bruck. A törzsed megmenekül és életben marad... most az egyszer!

Bruck segélykérően a társaihoz fordult. Csak egy sötételf jött ellenük, míg több mint háromtucat goblin álldogált ott felfegyverzetten. Az arány ígéretes volt, ha nem is biztos győzelmet ígérő.

– Tűnjetek el! – parancsolta Drizzt, és kardjával az egyik folyosóra mutatott. – Fussatok, amíg a lábatok bírja!

A goblin főnök dacosan az ágyékkötője madzagjába akasztotta hüvelykujját.

Ekkor disszonáns, döngő-csattanó hang hallatszott az üregben, mintha szándékosan kopognának a sziklán. Bruck és a goblinok idegesen pillantottak körül, Drizzt pedig kihasználta a lehetőséget.

– Szembe merészsélz szállni velünk? – rikoltotta a drow, és Bruck feje körül is megjelentek a bíbor lángnyelvek. – Akkor legyen az ostoba Bruck az első, aki meghal!

De még be sem fejezte a mondatot, a goblin főnök már ott sem volt: teljes sebességgel rohant abban a folyosóban, amit Drizzt mutatott. A csapat is úgy döntött, hogy hű marad vezéréhez: az egész goblin törzs futásnak eredt. A leggyorsabb még le is hagyta Bruckot.

Az alagutakban hamarosan megjelent Belwar és a bányászcsapat. – Gondoltuk, talán szükségetek van egy kis támogatásra – magyarázta a mithrilkezü fűrásfelügyelő, és kalapácsával a kőre csapott.

– Tökéletes volt a döntésetek és az időzítésetek, Fűrások Nagyrabecsült Felügyelője – mondta Brickers, amikor végre abba tudta hagyni a nevetést. – Tökéletes, ahogy azt Belwar Dissengulptól el is lehet várni. A svirfnebli karaván hamarosan ismét úton volt, az egész csapat izgatott és feldobott volt az elmúlt napok eseményeitől. Nagyon okosnak gondolták magukat, hogy így elkerülték a bajt. Örömről aztán nagyszabású mulatozásba torkollt, amikor visszaértek Blingdenstone-ba – és a svirfneblík, bár dolgozó népek voltak, éppen olyan jó mulatságokat tudtak rendezni, mint a Mélysötét bármelyik más népe.

Drizzt Do'Urdon minden testi mássága ellenére otthonosabban és fesztelenebbül érezte magát, mint élete eddigi négy évtizedében bármikor.

És Belwar Dissengulp soha többé nem borzongott meg, ha a többi svirfnebli a "Fűrások Nagyrabecsült Felügyelőjének" nevezte.

A harag-szellem összezavarodott. Mikor már sejteni kezdte, hogy zsákmánya a svirfnebli városban van, a varázslatok, melyeket Malice rárakott, az alagutakban jelezték Drizzt jelenlétét. Drizzt és a bányászok szerencséjére a harag-szellem jó messze volt tőlük, amikor szagot fogott. Zaknafein visszafelé indult a járatokban, kerülgetve a gnóm őráratokat. Minden egyes elmulasztott találkozás nagy küzdelem volt Zaknafeinben, mert Malice Anya otthon, menzoberranzani trónján egyre türelmetlenebb lett.

Malice vért akart, de Zaknafein kitartott célja mellett, és közeledett Driztthez. De a szag egyszer csak eltűnt.

Bruck hangosan felnyögött, amikor egy másik magányos sötételf sétált be a táborába másnap. Most nem szegeztek rá lándzsát és nem próbáltak mögéje lopózni.

– Elmentünk, ahogy megparancsolták! – panaszkodott Bruck, és kilépett a csapat elé, mielőtt még szólították volna. Most már tudta, hogy alattvalói ügyis megmutatnák.

A harag-szellem, ha értette is a goblin szavait, nem mutatta. Zaknafein egyenesen a goblin főnök felé ment, kivont karddal.

– De mi... – kezdte Bruck, de a mondat folytatása véres hörgés-be fült. Zaknafein kirántotta kardját a goblin torkából, és a csapatra rontott.

A goblinok szétszaladtak. Néhányan, akik az eszement drow és a sziklafal közt rekedtek, védekezően felemelték durva lándzsáikat. De a harag-szellem átgázolt rajtuk, és szétaprította őket a fegyverükkel együtt. Az egyiknek azonban sikerült beszúrnia a táncoló kardok közé: lándzsája hegye mélyen Zaknafein csípőjébe fűrődött.

Az élőhalott szörnyeteg még csak meg sem rándult. Zak a goblin felé fordult, és egy sor villámgyors, tökéletesen célzott csapással leszelte a fejét és mind a két kezét.

A végén tizenöt goblin maradt holtan az üregben, a túlélők pedig szétszóródva szaladgáltak a környező folyosókban. Az ellenfelei vérével borított harag-szellem kiment a barlangból a bejáratnál szembeni alagútnyíláson, és folytatta mindeddig sikertelen kutatását a tünékeny Drizzt Do'Urden után.

Otthon Menzoberranzanban, a Do'Urden Ház családi kápolnájában Malice Anya teljesen kimerülten, de pillanatnyilag kielégülten pihent. Átélté Zaknafein minden gyilkolását, és kirobbanó kéjt érzett, valahányszor a harag-szellem kardja újabb áldozatba vágott.

Malice elhessegette csalódottságát, türelmetlenségét: önbizalma újjáéledt Zaknafein kegyetlen mészárlásának élményétől. És mekkora lesz majd akkor az élvezete, ha a harag-szellem végre találkozik áruló fiával!

11. fejezet

Az informátor

A blingdenstone-i Firble tanácsos óvatosan lépett be az apró, durván kivájt üregbe, a megbeszélt találkozóhelyre. A szobától nyugatra a folyosón egy egész seregnyi gnóm állt őrt, köztük földele-mentálok hívására alkalmas köveket szorongató varázslók. Ennek ellenére Firble nem volt nyugodt. Kinézett a keleti alagútba, a kamra egyetlen másik bejáratába, és találgatta, hogy informátora milyen hírekkel jön, és főleg mennyi pénzéért.

Ekkor parádézott be a drow a bejáraton. Magasszárú fekete csizmája hangosan koppant a kövön. Tekintete gyorsan körbejárt, hogy megbizonyosodjon róla, Firble az egyetlen svirfnebli a teremben – ez szokásos feltétel volt –, aztán a gnóm tanácsos elé lépett, és mélyen meghajolt.

– Üdvözöllek, kis termetű, de nagy erszényű barátom – nevetett a drow. Firble-t mindig lenyűgözte a drow gnóm nyelvtudása: a sötételf kiejtése, hajlításai, szünetei olyan tökéletesek voltak, mint egy több száz éves blingdenstone-i gnómé.

– Lehetnél egy kicsit óvatosabb – fedtte Firble idegesen.

– Bah – szortyantott a drow, és összecsapta a csizmája sarkait. – Egy seregnyi harcos és varázsló áll a hátad mögött, nekem pedig... nos, maradjunk annyiban, hogy nekem is megvan a magam védelme.

– Ebben nem kételkedem, Jarlaxle – felelte Firble. – Mégis jobban szeretném, ha ügyeink a lehető legnagyobb titokban maradnának.

– A Bregan D'aerthe minden ügye titkos, kedves Firble – felelte Jarlaxle, és megint mélyen bókolt, széles karimájú kalapját elegáns ívben meglendítve.

– Elég legyen ebből – morogta Firble. – Térjünk rá az üzletre, hadd mehessek már haza.

– Akkor hát kérdezz – mondta Jarlaxle.

– Erősödött a drow tevékenység Blingdenstone körül – magyarázta a gnóm.

– Valóban? – kérdezte Jarlaxle, láthatóan meglepve. De önelégült mosolya elárulta az igazságot. Ez könnyű kereset lesz, hiszen valószínűleg ugyanaz a nagyasszonya okozza a svirfnebliek aggodalmait, aki nemrég felbérelte őt is. A zsoldos szerette a jövedelmező egybeeséseket.

Firble nagyon is jól tudta, mit jelent ez az álmeglepetés. – Valóban – felelte szilárdan.

– És azt akarod tudni, hogy miért? – következtetett Jarlaxle, még mindig tudatlanságot színelve.

– A mi nézőpontunkból ez bölcs kérdés – kaffogta a tanácsos. Már kezdte fárasztani Jarlaxle szüntelen játszadozása. Firble egy percig sem kételkedett benne, hogy kéme tud a Blingdenstone körüli drow mozgolódásról, és jól ismeri az okát is. Jarlaxle háztalan bitang, ami rendes esetben meglehetősen egészségtelen pozíció a drow társadalomban. Ez a tehetséges zsoldos mégis él – sőt, virul – ebben a renegát helyzetben. Jarlaxle legnagyobb előnye a tudása volt – minden mozgolódásról tudott Menzoberranzanban és a környékén.

– Mennyi időre lesz szükséged? – kérdezte Firble. – Királyom a lehető leghamarabb el akarja intézni ezt a dolgot.

– Nálad van a fizetségem? – nyújtotta a kezét a drow. – Akkor fizetünk, ha elhozod, amit tudni akarunk – mondta Firble. – Mindig is így szólt a megegyezésünk.

– Valóban – ismerte el Jarlaxle. – De most nincs szükségem időre, hogy mindennek a végére járjak. Ha nálad vannak a köveim, most azonnal lerendezhetjük az üzletet.

Firble egy drágakövel teli erszényt húzott elő az övéből, és odadobta a drow-nak. – Ötven szépen csiszolt agát – morogta, mert mindig bosszantotta az ár. Remélte, hogy most kikerülheti Jarlaxle szolgálatait: Firble, mint minden gnóm, utált ennyi pénzt kiadni.

Jarlaxle belepillantott az erszénybe, aztán az egyik zsebébe pottyantotta. – Legyen nyugodt az álmod, kicsi gnóm – kezdte –, mert Menzoberranzan hatalmasságai nem terveznek semmit a városod ellen. Mindössze egyetlen drow érdekelt ebben a térségben.

– Miért? – kérdezte Firble hosszú hallgatás után. A svirfnebli itt nem szeretett kérdezni, mert tudta, hogy ez mivel jár.

Jarlaxle a tenyerét tartotta. Tíz további csiszolt agát cserélt gazdát.

– Az egyik Ház keresi elbitangolt családtagját – magyarázta Jarlaxle. – Egy renegátot, akinek tettei miatt a család kiesett a Pókkirálynő kegyeiből.

Újabb végtelennek tűnő pillanatok teltek el hallgatással. Firble szinte biztosan tudta, ki lehet ez az üldözött drow, de Schnicktick király tombolni fog, ha nem bizonyosodik meg róla pontosan. Tíz újabb követ vett elő. – Nevezd meg azt a házat – mondta.

– Daermon N'a'shezbaernon – felelte Jarlaxle, és természetes mozdulattal a zsebébe ejtette a követ. Firble keresztbefonta a

karját, és a homlokát ráncolta. A gátlástalan drow megint túljárt az eszén.

– Nem az ősi nevét! – morogta, és nehézkesen előszedett még tíz kövecskét.

– Igazán, Firble – ingerelte Jarlaxle. – Megtanulhatnád már, hogy pontosan kérdezz. Az ilyen kis hibák nagyon sokba kerülnek!

– Úgy nevezd meg azt a házat, hogy én is értsem – mondta Firble. – És nevezd meg a renegátot is, akire vadásznak. Ma már többet nem kapsz, Jarlaxle.

A zsoldos fölemelte a kezét, és mosolyogva elhallgattatta a gnómot. – Rendben – nevetett. Fölöttébb elégedett volt a mai zsákmánnyal. – A Do'Urden, Menzoberranzan nyolcadik Háza keresi a kisebbik fiát. – A zsoldos mintha a felismerés apró szikráját látta volna Firble szemében. Talán megtudhat Valamit, amivel Malice Anya kincstárát apaszthatja majd le egy kissé?

– Drizzt a neve – folytatta, gondosan tanulmányozva a svirfnebli arcát. Aztán ravaszul hozzátette: – Ha valaki tudna valamit a tartózkodási helyéről, azt jól megfizetnék Menzoberranzanban.

Firble sokáig bámult az arcátlan drow-ra. Talán túl sokat árult el, amikor meghallotta a renegát kilétét? Ha Jarlaxle gyanítja, hogy Drizzt a gnómok városában van, akkor annak nagyon szomorú következményei lesznek. Ismerje be a hibáját, és próbálja meg kijavítani? De vajon mennyibe kerülne megvásárolni Jarlaxle hallgatási ígéretét? És ha bármennyit fizet is, megbízhat-e ebben a gátlástalan zsoldosban?

– Végeztünk – jelentette be Firble, mert úgy döntött, hogy Jarlaxle nem sejt annyit, hogy üzletelhesen a Do'Urden *Házzal*. A tanácsos sarkon fordult, és kiment.

Jarlaxle magában gratulált Firble döntéséhez. Mindig is hitte, hogy a svirfnebli tanácsos jó alkupartner, és nem is csalatkozott. Firble nagyon keveset árult el, túl keveset ahhoz, hogy Malice Anya képbe kerülhessen, és ha tudott is többet, bölcsen véget vetett a találkozónak. Annak ellenére, hogy más fajtához tartoztak, Jarlaxle-nak el kellett ismernie, hogy tulajdonképpen kedveli Firble-t. – Kicsi gnóm – kiáltott a távozó alak után. – Figyelmeztetni szeretnék valamire...

– Semmit sem számítok fel érte – nevetett Jarlaxle, és megrázta tar fejét. De arca hirtelen komoly, sőt, komor lett. – Ha ismered Drizzt Do'Urden – folytatta –, akkor tartsd távol magadtól. Maga Lloth bízta meg Malice Do'Urden Anyát az elpusztításával, Malice pedig mindent el fog követni ennek érdekében. Ha pedig ő kudarcot vall, mások folytatják majd az üldözést, hisz tudják, hogy halála nagy öröme fog szolgálni a Pókkirálynőnek. Átok ül rajta, Firble, és átok száll mindazokra is, akik olyan ostobák, hogy mellé állnak.

– Szükségtelen volt ez a figyelmeztetés – felelte Firble szándékolt higgadsággal. – Mert Blingdenstone-ban senki sem ismeri ezt a renegát sötételfet, és nem is törődik vele. De arról is biztosíthatlak, hogy Blingdenstone-ban senki sem vágyik a sötételfek Pókkirálynőjének kegyeire!

Jarlaxle mindentudóan elmosolyodott a svirfnebli blöffjére. –Hát persze – felelte, és nagy kalapjával a földet söpörve újra meghajolt.

Firble a zsoldos szavait és meghajlását fontolgatta. Megint felmerült benne, hogy lefizeti informátorát.

De még mielőtt döntésre juthatott volna, Jarlaxle már el is ment, csizmája hangosan koppant minden lépésére. Szegény Firble egyedül maradt a gondolataival.

Pedig nem kellett volna aggódnia. Jarlaxle valóban kedvelte őt, és nem akarta közölni Drizzt hollétére vonatkozó gyanúját Malice Anyával.

Persze csak akkor, ha nem jön valami nagyon csábító ajánlat.

Firble csak állt és hosszú percekig nézte az üres barlangot. Tűnődött és aggódott.

Drizzt napjait kitöltötte a barátság és az öröm. Szinte hőssé vált azok közt a svirfnebli bányászok között, akik ott voltak vele az alagutakban, és ravasz csele a goblin törzzsel szemben valóságos legenda lett. Drizzt és Belwar most már gyakran járt ki, és valahányszor beléptek egy kocsmába vagy egy közösségi házba, üdvözlő kiáltások, étel- és italmeghívások fogadták őket. Mindketten örültek, hogy a másikkal lehetnek, mert együtt megtalálták a helyüket és a békességet.

Brickers és Belwar már buzgón tervezgették következő expedíciójukat. Legnagyobb gondjuk a jelentkezők listájának leszűkítése volt, mert a svirfnebliek a város minden sarkából özönlöttek hozzájuk, hogy a nagyrabecsült fűrásfelügyelő és a sötételf útítársai lehessenek.

Amikor egy reggel hangos és elszánt kopogás hallatszott Belwar ajtaján, Drizzt azt hitték, hogy újabb jelentkezők érkeztek. Szívből megdöbbentek, amikor a városi őrség katonáit találták az ajtóban, és rászegezett lándzsákkal kérték Drizztet, hogy kövesse őket kihallgatásra a királyhoz.

Belwar nem látszott aggódni. – Csak elővigyázatosság – nyugtatta meg barátját, és eltolta magától moszatszósos gombareggelijét. Belwar a falhoz lépett, hogy fölvegye a kabátját. Drizzt a lándzsákra koncentrált, nem vette észre Belwar ideges és bizonytalan mozdulatait.

Útjuk a gnóm-városban valóban gyors volt: az örök idegesen siettették a drow-t és a fűrásfelügyelőt. Belwar továbbra is igyekezett "elővigyázatosság" címén elkenni a dolgot, és meglepően jól sikerült megőriznie hangja nyugodt csengését. De Drizztnak nem voltak illúziói. Egész eddigi élete biztató kezdetekből és hirtelen összeomlásokból állt.

Schnicktick király kényelmetlenül fészkelődött kőtrónusán, és tanácsosai hasonlóképp feszengve álldogáltak körülötte. Kellemetlen volt neki a rá háruló kötelesség – a svirfnebliek hű barátoknak tartották magukat –, de Firble tanácsos bejelentésének fényében nem lehetett figyelmen kívül hagyni a Blingdenstone felé irányuló fenyegetést.

Főleg nem egy sötételf kedvéért.

Drizzt és Belwar a király elé álltak. Drizzt kíváncsi volt, és kész volt mindent elfogadni, ami ebből kijöhet, Belwar azonban majdhogynem dühöngött.

– Köszönöm, hogy ilyen gyorsan jöttetek – üdvözölte őket Schnicktick király. Megköszönte a torkát, és segélykérően tanácsosaira nézett.

– Lándzsákkal a hátában senki sem andalog – vicsorogta Belwar keserű gúnnyal.

A svirfnebli király megint megköszönte a torkát: – Az őrség egy kissé izgatott – védekezett. – De kérlek, ne vegyétek sértésnek.

– Nem vesszük – nyugtatta meg Drizzt.

– Jól érezted magad a városunkban? – kérdezte Schnicktick, erőltetett, halvány mosollyal.

Drizzt bólintott. – A néped kedvesebb és nagylelkűbb volt annál, mint amit várhattam vagy kérhettem volna – felelte.

– Te pedig jó barátnak bizonyultál, Drizzt Do'Urden – mondta a király. – Életünk gazdagabbá lett általad.

Drizzt mélyen meghajolt: mélységes hálával töltötték el a király kedves szavai. Belwar viszont összehúzta szürke szemét, és orrát ráncolva igyekezett kitalálni, mire akar kilyukadni Schnicktick.

– Sajnálatos módon – kezdte a király, és könyörgő pillantást vetett tanácsosaira, ám Drizztre nem mert pillantani – olyan helyzetbe kerültünk...

– *Magga cammara!* – rikoltotta Belwar, minden jelenlévőt alaposan meglepve. – Nem! – A király és a drow hitetlenkedve néztek a fűrásfelügyelőre.

– El akarjátok kergetni – morogta Belwar vádlón Schnickticknek.

– Belwar! – igyekezett csillapítani Drizzt.

– Fúrások Nagyrabecsült Felügyelője – mordult rá a svirfnebli király eltökélten. – Itt te most nem szólhatsz közbe. És ha még egyszer megteszed, kénytelen leszek kivezetetni téged a helyiségből.

– Akkor hát igaz – dünnyögte Belwar. Elfordította a tekintetét. Drizzt hol a királyra, hol Belwarra nézett: nem értette, mi a célja ennek az egész összejövételnek.

– Hallottál arról, hogy drow tevékenységet észleltünk a keleti határainknál? – kérdezte a király Drizztet.

Drizzt bólintott.

– Megtudtuk, mi ennek az oka – magyarázta Schnicktick. A király megint tanácsosára nézett, és ebbe a szünetbe Drizzt beleborzongott. Nem volt kétsége afelől, hogy most mi következik, de a szavak így is mély sebet ütöttek rajta.

– Te vagy az oka, Drizzt Do'Urden.

– Az anyám kutat utánam – felelte tompán Drizzt.

– De nem fog megtalálni! – dörögte Belwar dacosan, részint Schnickticknek, részint új barátja ismeretlen anyjának. – Nem fog, amíg Blingdenstone gnómjainak vendége vagy!

– Megállj, Belwar! – fedtte a király. Aztán Drizztre nézett, és vonásai ellágyultak kissé. – Kérlek barátunk, Drizzt, értsd meg a helyzetünket. Nem kockáztathatom meg, hogy háborúba keveredjünk Menzoberranzannal.

– Megértelek – mondta neki őszintén Drizzt. – Megyek, összeszedem a holmimat.

– Nem! – tiltakozott Belwar. Odsietett a trónhoz. – Svirfnebli vagyunk. Nem tehetjük ki veszélynek a barátunkat! – A fúrásfelügyelő tanácsostól tanácsosig szaladgált igazságért könyörögve. – Drizzt Do'Urden csak barátságot tanúsított irántunk, mi pedig elkergetjük! *Magga cammara!* Ha ilyen törékeny a hűségünk, akkor mennyivel vagyunk jobbak Menzoberranzan drow-jainál?

– Elég, Fúrások Nagyrabecsült Felügyelője! – kiáltott rá a király olyan véglegességgel a hangjában, amit még a makacs Belwar is el kellett fogadnia. – Nem volt könnyű meghozni ezt a döntést, de most már végleges! Nem sodorhatom veszélybe egész Blingdenstone-t egy sötételf miatt, bármennyire a barátunknak is. – Drizztre nézett. – Őszintén sajnálom.

– Ne sajnáld – felelte Drizzt. – Csak azt teszed, amit tenned kell, amit én is tettem akkor régen, amikor úgy döntöttem, hogy elhagyom a népemet. Ezt a döntést egyedül hoztam, nem kértem senki segítségét vagy jóváhagyását. Te, jó svirfnebli király és a néped rengeteget visszaadtatok abból, amit elvesztettem. Hidd el, én sem kívánom, hogy kihívd Menzoberranzan haragját Blingdenstone ellen. Sosem bocsátanám meg magamnak, ha oka lennék egy ilyen tragédiának. Egy órán belül eltűnök szép városotokból. És fogadjátok hálámat.

A svirfnebli királyt meghatották ezek a szavak, de hajthatatlan maradt. Intett az öröknek, hogy kísérjék el Drizztet, aki lemondó sóhajjal fogadta a fegyveres kíséretet. Egyszer még Belwarra nézett, aki tehetetlenül állt a tanácsosok mellett, aztán kiment a király csarnokából.

Száznyi gnóm, köztük Krieger fúrásfelügyelő és Drizzt egykori expedíciójának tagjai búcsúztatták a drow-t, amikor kilépett Blingdenstone hatalmas kapuján. Feltűnő volt Belwar Dissengulp távolléte: Drizzt nem is látta *azóta*, hogy kiment a trónteremből. Drizzt mégis hálás volt ezért a búcsúüdvözléért, amit a svirfneblitől kapott. Kedves szavaiak megnyugtatták és erőt adtak neki: erre pedig, tudta, nagy szüksége lesz az elkövetkezendő években. Magában megfogadta, hogy sok kedves blingdenstone-i emléke közül ezeket az elbocsátó szavakat biztosan megőrzi.

De amikor otthagyta őket, és elindult lefelé a széles lépcsősoron, csak a háta mögött bezáruló roppant kapuszárnyak csapódása visszhangzott a fülében. Megremegett, amikor lenézett Mélysötét vadonjába, és azon tűnődött, hogy most hogyan fogja állni a megpróbáltatásokat. Blingdenstone menedéket nyújtott neki a vadásztól, de mennyi idő kell hozzá, hogy a sötét oldal újra feltámadjon, és elorozza személyiségét?

De mi más választása lehetett volna? Ő maga döntött úgy, hogy elhagyja Menzoberranzant, és ez volt a helyes döntés. De most, hogy már jobban ismerte döntése következményeit, Drizzt gondolkodóba esett. Ha megint újra kezdhethé, vajon lenne ereje ahhoz, hogy otthagyja életét az övéi között?

Remélte, hogy lenne.

Az egyik oldalon valami neszt hallott, ez éberré tette. Lekuporodott és előhúzta pengéit. Arra gondolt, hogy Malice Anya ügynökei várnak rá, mivel számítanak arra, hogy őt kiteszik Blingdenstone-ból. Aztán egy árny mozdult, de nem drow bérnyilkos jelent meg Drizzt előtt.

– Belwar! – kiáltotta Drizzt megkönnyebbülten. – Féltem, hogy nem búcsúzhatom el tőled.

– Nem is fogsz – felelte a svirfnebli.

Drizzt szemügyre vette a fúrásfelügyelőt, és megakadt a szeme Belwar teli zsákján. – Nem, Belwar, nem engedhetem...

– Nem emlékszem rá, hogy az engedélyedet kértem volna – szakította félbe a gnóm. – Egész életemben az izgalmakat kerestem. Itt az idő, hogy kimerészkedjek, és megnézzem, mit kínál a vadon.

– Nem olyan nagyszerű a dolog, ahogy elképzeled – felelte Drizzt komoran. – Neked ott van a néped, Belwar. Ők elfogadnak téged és törődnek veled. Ez pedig mindennél nagyobb ajándék.

– Valóban – felelte a fűrásfelügyelő. – Neked pedig, Drizzt Do'Urden, van egy barátod, aki elfogad téged és törődik veled. És melletted áll. Akkor indulunk, vagy tovább álldogálunk itt, amíg az anyád ide nem jön és le nem vág minket?

– Még csak fogalmad sincs a veszedelmekről – figyelmeztette Drizzt, de Belwar látta, hogy a drow eltökéltsége már olvadozik.

Belwar összeütötte mithrilkezeit. – Neked pedig, sötételf, arról nincs fogalmad, hogyan bánok el én a veszedelmekkel! Nem hagylak egyedül bókászni a vadonban. Ezt vedd ténynek – *Magga cammara* – és már indulhatunk is.

Drizzt tehetetlenül vállat vont, még egyszer Belwar makacsul elszánt arcára pillantott, aztán elindult az alagútban, oldalán a gnómmal. Most legalább volt társa, akihez szólhatott: ez jó fegyver a vadász ellen. A zsebébe nyúlt és megtapogatta Guenhwyvar ónix figuráját. Hárman talán többre képesek a puszta túlélésnél még Mélysötéten is, kezdett reménykedni.

Ezután Drizzt sokat elmélkedett azon, hogy nem volt-e önző, amikor ilyen könnyen engedett Belwarnak. De bármekkora büntudata is volt, ezt össze sem lehetett hasonlítani azzal a mélységes megkönnyebbüléssel, amikor lenézett maga mellé a fűrások nagyrabecsült felügyelőjének tar fejébúbjára.

3. RÉSZ

BARÁTOK ÉS ELLENSÉGEK

Élni vagy túlélni? Míg másodszor nem kezdtem élni Mélysötéten Blingdenstone-i tartózkodásom után, aligha értettem volna meg ennek az egyszerű kérdésnek a jelentőségét.

Amikor először elhagytam Menzoberranzant, elegendőnek gondoltam a túlélést. Azt hittem, hogy megélhetek magamban, az elvemmel, és kielégít az, hogy az egyetlen lehetséges utat választottam. A másik választás Menzoberranzan elkeserítő valósága lett volna, engedelmesség a népemet irányító gonoszszágnak. Ha ez az élet, gondoltam magamban, akkor a túlélés ennél sokkal kecsgetetőbb.

Ez az egyszerű "túlélés" mégis majdnem megölt. És ami még rosszabb, majdnem mindent elvett tőlem, ami drága volt nekem.

Blingdenstone svirfnebliei egy másik utat mutattak meg. Kiderült, hogy a svirfnebli társadalom, amely az egység és a közösségi értékek talaján alapul és növekszik, éppen olyan, mint amilyenek én Menzoberranzant akartam reményeimben. A svirfnebliek többet értek el a puszta életben maradásnál. Éltek, nevettek és dolgoztak, és a nyereséget megosztották egymással, csakúgy, mint a fájdalmat, ha elvesztettek valakit, ami pedig az ellenséges földalatti világban gyakran előfordult.

Az öröm többszöröződik, ha barátokkal lehet megosztani, a fájdalom azonban csökken. Ez az élet.

Így hát, amikor kimentem Blingdenstone-ból vissza Mélysötét üres, kihalt járataiba, akkor a remény járt velem. És mellettem ment új barátom, Belwar, zsebemben pedig ott lapult a mágikus szobrocska, mellyel előhívhattam Guenhwyvart, kipróbált barátomat. Az alatt a rövid idő alatt, amit a gnóмок közt töltöttem, megtapasztaltam azt az életet, amire mindig is vágytam – nem térhettem vissza a puszta életben maradáshoz.

Barátaimmal az oldalamon már reménykedhettem benne, hogy nem is kell beérnem ennyivel.

Drizzt Do'Urden

12. fejezet

Vadon, vadon, vadon

– Megcsináltad? – kérdezte Drizzt Belwartól, amikor a fűrásfelügyelő odaért mellé a járatban.

– Kivájtam a tűzgödöröt – felelte Belwar, és diadalmasan – de nem túl hangosan – összeverte mithrilkezeit. – És egy másik ágyat is raktam a sarokba. Végigtapogattam a csizmámmal minden követ, és beraktam a nyakadban hordott zsákocskát egy helyre, ahol könnyen meg lehet találni. Még egy-két ezüstpénzt is hagytam a takaró alatt – gondolom, most egy ideig úgysem lesz szükségem ilyesmire –, kacagott fel Belwar, de könnyed kijelentése ellenére Drizzt tudta, hogy a svirfnebli azért nem ilyen könnyen vált meg értékeitől.

– Ügyes csel – dicsérte Drizzt, hogy elterelje figyelmét a veszteségről.

– És te mit végeztél, sötételf? – kérdezte Belwar. – Láttál vagy hallottál valamit?

– Semmit – felelte Drizzt. Egy oldalfolyosó felé mutatott. – Kiküldtem Guenhwyvart egy nagy körre. Ha van valaki a közelben, hamarosan megtudjuk.

Belwar bólintott. – Jó terv – jegyezte meg. – Azzal, hogy Blingdenstone-tól ilyen messzire rendeztük be az áltanyát, távol tudjuk tartani veszedelmes anyádat a népemtől.

– És talán elhíttjük a családommal, hogy még mindig a környéken vagyok, és itt is akarok maradni – tette hozzá Drizzt reménykedve. – Gondolkodtál már azon, hogy merre menjünk?

– Az egyik út épp olyan jó, mint a másik – tárta szét karját a gnóm. – Itt a miénken kívül nincsenek városok, sehol a közelben. Legalábbis tudomásom szerint nem.

– Akkor menjünk nyugatnak – javasolta Drizzt. – Kerüljük meg Blingdenstone-t a vadonban, és távolodjunk el minél jobban Menzoberranzantól.

– Bölcs útvonalnak tűnik – egyezett bele a fűrásfelügyelő. Belwar lehunyta a szemét, és gondolatait a kövek kisugárzására hangolta. Több más mélysötéti fajhoz hasonlóan a gnóмок is rendelkeztek azzal a képességgel, hogy észleljék a szikla mágnesességének változásait, ennek segítségével pedig épp olyan pontosan tájékozódtak, mint a felszínlakók a nap pályáját követve. Egy pillanat múlva Belwar bólintott, és a megfelelő alagút felé mutatott.

– Nyugatra – mondta. – Még hozzá gyorsan. Minél nagyobb a távolság köztünk és az anyád között, annál nagyobb biztonságban leszünk. – Megállt, és Drizztet fürkészte. Azon tűnődött, nem bántja-e meg új barátját a következő kérdésével.

– Mi az? – kérdezte Drizzt, látva habozását.

Belwar úgy döntött, hogy megkockáztatja: ebből is látja majd, mennyire kerültek közel egymáshoz. – Amikor először megtudtad, hogy miattad van a drow mozgolódás a keleti járatokban – kezdte a gnóm komolyan –, egy kicsit mintha inadba szállt volna a bátorságod, már ha érted, mire gondolok. Hisz ők a családod, azok a sötételfek. Olyan szörnyűek lennének?

Drizzt kacagásától Belwar megnyugodott: látta, hogy nem merészkedett túl messzire. – Gyere – hívta Drizzt, mert meglátta a fel-derítőútról visszatért Guenhwyvart. – Ha a tanya-csel készen áll, akkor tegyük meg az első lépést új életünk felé. Utunk elég hosszú lesz ahhoz, hogy meséljek az otthonomról és a családomról.

– Megállj – mondta Belwar. A zsebébe nyúlt, és elővett egy kis dobozkát. – Ez Schnicktick király ajándéka – magyarázta. Levette a doboz tetejét, és egy ragyogó melltűt szedett elő belőle. Az ékszer sugárzása halvány fénybe borította a környezetüket.

Drizzt hitetlenkedve bámult a fűrásfelügyelőre. – Ezzel remek célpontot nyújtasz – jegyezte meg.

De Belwar kijavította. – Nyújtunk – szortyintotta. – De egyet se félj, sötételf, ez a fény több ellenséget tart távol tőlünk, mint amennyit hozzánk vonz.

– Mennyi ideig tart ki a világa? – kérdezte Drizzt, és ebből Belwar leszűrte, hogy a drow abban reménykedik: hamarosan kialszik.

– Ez a varázslat örök – felelte önelégülten Belwar. – Hacsak valami pap vagy varázsló nem száll szembe velem. A Mélysötét melyik lakója menne önként egy kivilágított területre?

Drizzt vállat vont: inkább megbízott a tapasztalt fűrásfelügyelő ítéletében. – Akkor jó – mondta, és megrázta fehér sörényét. – Menjünk hát.

– Az út és a mesék – felelte Belwar, és elindult Drizzt mellett. Szaporán szedte tömzsi lábait, hogy lépést tudjon tartani a drow hosszú, kecses lépteivel.

Több órán keresztül mentek így, megálltak enni, aztán haladtak tovább. Belwar néha elővette a fényt adó brosst, máskor teljes sötétségben jártak, attól függően, hogy érzékelték-e veszélyt a környéken. Guenhwyvar általában ott volt mellettük, de látni csak ritkán lehetett: lelkesen teljesítette körjárőr feladatát.

Egy teljes héten keresztül csak akkor álltak meg, ha a kimerültség vagy az éhség kényszerítette őket, mert igyekeztek minél jobban eltávolodni Blingdenstone-tól – és Drizzt üldözőitől. Mégis, egy további hétnek is el kellett teltie, mire olyan járatokba értek, amelyeket Belwar már nem ismert. A gnóm majdnem ötven évig volt fűrásfelügyelő, és Blingdenstone legtávolabbra hatoló bányászexpedícióiból többet is ő vezetett.

– Ezt a helyet ismerem – jegyezte meg gyakorta Belwar, amikor beléptek egy-egy barlangüregebe. – Innen hoztunk egy vagon vasat – mondta, vagy mithrilt, vagy valami más értékes ásványt, aminek Drizzt még csak hírét sem hallotta. És bár a fűrásfelügyelő terjengős beszámolói ezekről az utakról alapvetően mindig ugyanoda jutottak – hányféleképpen tud egy gnóm sziklát fejteni? –, Drizzt mégis figyelmesen hallgatta őket, itta a történetek minden szavát. Ő ismerte a másik oldalt.

Drizzt is elmesélte kalandjait a Menzoberranzani Akadémián, emlékeit a szeretett Zaknafeinről és az edzőteremről. Megmutatta Belwarnak a kettős alsó vágást, és azt, hogy a tanítvány, mentora meglepetésére és fájdalomra, hogyan találta meg ennek az ellenszerét. Bemutatta a néma drow kódnyelv finom kéz- és arcmozdulatait, és eljátszott a gondolattal, hogy megtaníjtja rá Belwart. A gnóm erre hangos, gurgulázó kacagásban tört ki. Hitetlenkedve nézett Drizztre, és megmutatta a drow-nak a kezét. Egy kalapáccsal és egy csákánnyal aligha lett volna képes annyiféle mozdulatra, hogy a tanítás megérje a fáradságot. Belwar mindazonáltal nagyra értékelte, hogy barátja felajánlotta neki a lehetőséget. A dolog abszurdításán aztán mind a ketten nevetésben törtek ki. A gnóm Guenhwyvarral is összebarátkozott az út első néhány hete alatt. Belwar gyakran szunnyadt el úgy, hogy aztán fájdalmas bizsergésre ébredjen a lábában: egy háromszáz kilós párdúc pihent rajta. Belwar ilyenkor mindig morogni kezdett, és kalapácsos kezével hátsón billentette a nagy macskát – ez állandó játékuk lett –, de valójában nem bánta, hogy a közelében tudhatja Guenhwyvart. Az igazat megvallva az állat jelenlétében könnyebben jött álom – ami a vadonban oly sebezhetővé tett mindenkit – a szemére.

– Érted? – suttopta egy nap Drizzt Guenhwyvarnak. Mellettük Belwar mélyen aludt, elterülve a kövön, párnának egy sziklát használva. Drizzt egyre csak csóválta a fejét csodálkozásában, ahogy az apró alakot nézte. Kezdte gyanítani, hogy a gnóмок egy kissé túlzásba esnek a föld iránti imádatukban.

– Fogd meg – mondta a macskának.

Az állat odasompolygott, és letottyant a fűrásfelügyelő lábaira. Drizzt egy alagútnyílás rejtekéből figyelte.

Alig telt el néhány perc, mire Belwar felébredt. – *Magga cammara*, te párdúc! – morogta. – Muszáj mindig rajtam feküdnöd, és nem mellettem? – Guenhwyvar egy kicsit megmozdult, de csak egy mély szusszantással válaszolt.

– *Magga cammara*, te macska! – dörögte Belwar. Vadul mozgatni kezdte a lábujjait, hiábavalóan próbálkozva vérkeringése helyreállításával, és a zsibbadás elűzésével. – Menj innen! – A fűrásfelügyelőnek sikerült egyik könyökére feltámaszkodnia, és kalapácskezelével Guenhwyvar hátsója felé sújtania.

Guenhwyvar meglepetést színélve elugrott, gyorsabban, mint Belwar ütése. De amikor a fűrásfelügyelő megnyugodva visszafeküdt, a párdúc villámgyorsan visszafordult, ráugrott Belwarra és súlyával teljesen a padlóhoz szögezte.

Néhány pillanatnyi ádáz küzdelem után Belwarnak sikerült kiszabadítania az arcát Guenhwyvar izmos mellkasa alól.

– Szállj le rólam, különben megbánod! – hörögte a gnóm, bár fenyegetése nyilvánvalóan hiábavaló volt. Guenhwyvar kissé fészkelődött, hogy kényelmesebb ülése essen Belwaron.

– Sötételf! – kiáltotta Belwar olyan hangosan, ahogy csak merte. – Sötételf, vidd innen a párdúcodat! Sötételf!

– Üdvözlétem – felelte Drizzt, és úgy jött ki az alagútból, mintha éppen most térne vissza valahonnan. – Már megint játszadoztok? Azt hittem, az én őrségem már lejárt.

– Tényleg lejárt – felelte Belwar, de szavai belefűltak a párdúc sűrű, fekete szőrébe, amikor Guenhwyvar ismét mozdult egyet. De Drizzt még látta Belwar hosszú, kampós orrát felgyűrődni az ingerültségtől.

– Ó, ne – sóhajtott Drizzt. – Én nagyon fáradt vagyok. Nem akartam megzavarni a játékokat. Tudom, hogy mind a ketten nagyon élvezitek. – Odament hozzájuk, elismerően megveregette a párdúc fejét, és cinkosan rákacsintott.

– Sötételf! – dörmögte Belwar a háta mögött, ahogy Drizzt továbbment. De a drow nem állt meg, Guenhwyvar pedig, Drizzt áldásával, hamarosan mély álomba szenderült.

A drow lekucorodott, és mozdulatlan maradt, hogy segítse szemeit a drámai átállásban a vörösön túli látásról – mellyel a tárgyak hőképét érzékelt – a normális látásra, a fény birodalmába. De még az átállás vége előtt tudta, hogy sejtése helyes volt. Előtte egy természetes boltozat alatt valami vörösén izzott. A drow nem mozdult a helyéről, úgy döntött, hogy bevárja Belwart, mielőtt felderítő útra indul. Hamarosan megpillantotta a bűvös bross fényét.

– Le a fénnel – suttogta Drizzt, mire a ragyogás megszűnt.

Belwar a társa mellé kúszott. Ő is látta a vörös izzást a boltív alatt, és megértette Drizzt óvatosságát. – Tudod hívni a párducot?

– kérdezte a fűrásfelügyelő halkán.

Drizzt megrázta a fejét. – Ez a varázslat csak bizonyos időtartamokra korlátozódik. Guenhwyvar elfárad, ha az Anyagi Síkon kell járnia. Pihennie kell.

– Mehetünk visszafelé arra, amerről jöttünk – javasolta Belwar.

– Talán van egy kerülőalagút.

– Őt mérföld – felelte Drizzt, mikor felbecsülte a hátuk mögötti megszakítatlan alagútrészt. – Túl sok.

– Akkor nézzük meg, mi van előttünk – mondta Belwar, és bátran elindult. Drizzt szerette a gnóm egyenes stílusát, és sietve csatlakozott hozzá.

A boltozaton túl, ami alatt Drizzt csak kétrét görnyedve tudott átmenni, egy széles és magas barlangot találtak. A falakat és a padlót valami mohaféle borította: ez bocsátotta ki a vörös fényt. Drizzt tanácstalan volt, Belwar viszont jól ismerte ezt a valamit.

– Barukik! – robbant ki a gnómból, és szavai kacagásba fűltek. Drizzt felé fordult, és mivel Drizzt nem osztozott jókedvében, magyarázni kezdte: – Pirospökök, sötételf! Évtizedek óta nem láttam ennyit. Tudod, eléggé ritkák.

Drizzt még mindig bizonytalanul kirázta izmaiból a feszültséget, vállat vont, aztán elindult előre. De Belwar csákánykeze megfogta a hóna alatt, és az erős gnóm hirtelen visszarántotta.

– Pirospökök – ismételte meg nyomatékos hangsúllyal. – *Magga cammara*, sötételf, hogyan maradtál te életben eddig?

Belwar a fal felé fordult, és kalapácskezelével belecsapott a sziklába, egy jókora darabot lepattintva belőle. Csákánykezének lapos végével fellapátolta és behajította a barlangba. A kő tompa puffanással csapódott a vörösén izzó gombákba, aztán füst- és spórafelhő lövellt a levegőbe.

– Köpnek – magyarázta Belwar. – A spóráktól pedig megfulladsz! Ha itt akarsz átmenni, járj könnyű léptekkel, bátor, bolond barátom.

Drizzt beletúrt fésületlen fehér fűrtjeibe, és mérlegelte a figyelmeztetést. Nem akart visszamenni öt mérföldet az alagútban, de a vörös halál mezején sem szeretett volna átvágni. Csak állt ott a boltív alatt, és valami megoldáson gondolkodott. Több kódarab -egy lehetséges ösvény – emelkedett ki a barukik szőnyegéből, azon túl pedig egy körülbelül tíz láb széles tiszta kőút vezetett előre.

– Át tudunk menni – mondta Belwarnak. – Van egy ösvény.

– A barukimezőben mindig van ösvény – morogta a fűrásfelügyelő a bajusza alatt.

Drizzt meghallotta a megjegyzést. – Ezt meg hogy érted? – kérdezte, miközben fűrgén átszökkent az első kiálló kőre.

– Egy grubber van a környéken – magyarázta a gnóm. – Vagy volt.

– Grubber? – Drizzt elővigyázatosságból visszaugrott a fűrásfelügyelő mellé.

– Egy nagy hernyó – magyarázta Belwar. – A grubber imádja a barukit. Egyedül rá nem veszélyesek a piropökök.

– Mekkora?

– Milyen széles az a tiszta ösvény? – kérdezte Belwar.

– Talán tíz láb – felelte Drizzt, és visszaszökkent a kőre, hogy körülnézzen.

Belwar egy ideig latolgatta a választ. – Egy nagy grubber, legfeljebb kétszer fordult.

Drizzt ismét visszaugrott a fűrásfelügyelő mellé, és a válla fölött aggódalmasan hátrapillantott. – Szóval nagy hernyó – jegyezte meg.

– De a szája kicsi – magyarázta Belwar. – Csak mohaféléket esznek – meg persze barukikat, ha találnek. De egészében véve békés jószágok.

Drizzt immár harmadszor ugrott fel a kőre. – Van még valami más is, amit tudnom kellene, mielőtt elindulok? – kérdezte elkeseredetten.

Belwar a fejét rázta.

A drow ment elől a köveken, és hamarosan mindketten ott álltak a tíz láb széles ösvényen. Az út végigment a barlangon, és egy alagútba futott bele merőlegesen, ahol két irányba lehetett elindulni. Drizzt először erre, *aztán* arra nézett, nem tudta, hogy a gnóm merre akar menni.

Belwar balra indult, aztán hirtelen megtorpant, és előrefigyelt. Drizzt is megértette Belwar tétovázását, mert ő is érezte, hogy vibrál a kő a lába alatt.

– Grubber – mondta Belwar. – Maradj nyugodtan, és figyelj, barátom. Nem mindennapi látvány.

Drizzt elvigyorodott és összegörnyedt: már alig várta a látványosságot. De amikor sietős suhogást hallott maga mögül, sejteni kezdte, hogy valami nincs rendben.

– Hova... – kezdte Drizzt, amikor megfordult, és Belwart látta teljes sebességgel a másik kijárat felé rohanni.

De elhallgatott, amikor roppant barlangomlás-szerű hang hallatszott a másik járatból, amit figyelt.

– Nem mindennapi látvány! – hallotta Belwar kiáltását, és nem tagadhatta a gnóm szavainak igazát, amikor megjelent a grubber. Hatalmas volt – még a baziliskusznál is nagyobb – és olyan, mint egy roppant fehér fereg, csak éppen rengeteg apró láb kapálózott az oldalán. Drizzt látta, hogy Belwar nem hazudott, mert a lénynek nem volt említésre méltó szája, sem karma, sem más, támadásra alkalmas fegyvere. Mindazonáltal látható bosszúvágygal közeledett.

Drizzt felé, és Drizzt nem tudta kiverni a fejéből egy szétlapított, kinyúlt sötételf képét. Görbekardjához kapott, de azonnal átlátta a terv képtelenségét. Hol találja el ezt a dolgot, hogy megálljon? Karját tehetetlenül széttárva sarkon fordult, és a menekülő fűrészfűgolyó után iramodott.

A talaj olyan erősen rengett Drizzt lába alatt, hogy attól félt, meginog, és nekimegy a barukiknak. De már ott volt előtte a barlang kijárata, és Drizzt észrevett egy kisebb oldaljáratot a baruki-barlang előtt, ami túl kicsi volt a grubbernek. Az utolsó néhány lépést már futva tette meg, úgy robbant be a szűk járatba, és a fején átbucskázva, gördülve fékezte lendületét. Még így is keményen visszapattant a szemközti falról, de már jött is a grubber: nekirohant a bejáratnak, csak úgy záporoztak a kőforgácsok.

Mikor végre leülepedett a porfelhő, látszott, hogy a grubber kint maradt. Mély hangon bűgött, és fejét a sziklához verdeste. Belwar alig néhány lábnyira állt Drizzt mögött keresztbefont karral, arcán elégedett mosollyal.

– Ezek békések? – kérdezte Drizzt, miközben feltápáskodott, és kezdte leverni magáról a port.

– Igen, azok – bólintott Belwar. – Csak éppen imádják a barukijaikat, és semmi pénzért nem osztják meg senkivel.

– Majdnem szétlapított miattad! – vicsorogta Drizzt.

Belwar megint bólintott. – És ezt jól véd az eszedbe, sötételf, mert ha legközelebb megint rám ülteted a párducodat, akkor még rosszabbat is teszek ennél!

Drizztnek nagy erőfeszítésébe került elrejtene mosolyát. Szíve még mindig szaporán vert a hirtelen adrenalin-felbuzdulástól, de cseppet sem haragudott társára. Visszagondolt azokra a kalandokra, amiket egyedül csinált végig a vadonban. Milyen más az élet így, Belwar Dissengulppal együtt! Mennyivel élvezetesebb! Drizzt a válla fölött visszapiillantott az elszánt és dühös grubberre.

És mennyivel érdekesebb!

– Gyere – folytatta a svirfnebli, és elindult a járatban. – Csak még jobban feldühítjük a grubbert, ha itt ugrálunk a szeme előtt!

A folyosó összeszűkül, és éles kanyart vett. De a kanyar mögött újabb kellemetlenség várta őket, mert a járat hirtelen sima kőfalban végződött. Belwar odament és megvizsgálta. Most Drizzten volt a sor, hogy karba tett kézzel kacarásson.

– Nehéz helyzetbe hoztál minket, kis barátom – mondta a drow. – Mögöttünk egy dühöngő grubber, előttünk egy sziklafal!

Fülét a kőhöz tapasztva Belwar elhessegette barátját. – Csak egy kis kényelmetlenség – nyugtatta meg a gnóm. – Van mögöttem egy másik alagút – alig hétlábnyira.

– Hétlábnyi vastag sziklára – emlékeztette Drizzt.

De Belwar nem aggódott. – Egy nap – elmélkedett. – Vagy talán kettő. – Belwar kiterjesztette a karját, és olyan halkan, hogy Drizzt alig hallotta, kántálni kezdett. A drow látta, hogy valami varázslatfelébe fogott.

– *Bivrip!* – rikkantott fel egyszer csak Belwar. Semmi sem történt.

A fűrészfűgolyó visszafordult Drizzt felé, de nem tűnt csalódottnak. – Egy nap – jelentette ki újfent.

– Mit csináltál az előbb? – kérdezte Drizzt.

– Felébresztettem a kezemet – felelte a gnóm. Mivel látta, hogy Drizzt továbbra sem ért semmit az egészből, a svirfnebli sarkon fordult, és kalapácskezelével a falba csapott. Fényes szikraeső világította be a kis alagutat és vakította el Driztet. Mire a drow szemei megszokták Belwar ütéseinek állandó tűzijátékát, a svirfnebli már több hüvelyknyi sziklát zúzott porrá.

– *Magga cammara*, sötételf – rikkantotta Belwar, és kacsintott. – Ugye nem hitted azt, hogy a népem ennyit vesződik ezekkel a remek kezekkel, és aztán nem rak bele semmilyen varázst?

Drizzt leült az alagút falának tövébe. – Csupa meglepetés vagy, kis barátom – mondta megadó sóhajjal.

– Ami igaz, az igaz! – dörögte Belwar, és szikraeső közepette újra lecsapott.

Egy nap alatt kifűrták magukat a zsákutcából, ahogy Belwar előre megmondta, és újra nekiindultak, most nagyjából észak felé haladva. Eddig velük volt a szerencse, és ezzel ők maguk is tisztában voltak, hisz két hetet töltöttek el a vadonban anélkül, hogy a barukijait védő grubberen kívül bármi ellenséggel is találkoztak volna.

De néhány nap múlva megfordult a szerencsájuk.

– Hívd a párducot – kérte Belwar, mikor meglapultak az alagút falánál. Drizzt nem vitatta a fűrészfelügyelő kérésének bölcsességét: neki sem tetszett ott előttük az a zöldes izzás. A fekete köd felkavarodott, alakot öltött, és Guenhwyvar egy szempillantás múlva ott volt mellettük.

– Én megyek előre – jelentette ki Drizzt. – Ti ketten pedig húsz lépésről jöttök utánam. – Belwar bólintott, mire Drizzt megfordult és elindult. Drizzt szinte várta a mozdulatot, ahogy a svirfnebli csákánykeze elkapta és visszafordította.

– Légy óvatos – figyelmeztette Belwar. Drizzt csak mosolygott válaszképpen: meghatotta a barátja hangjából kicsendülő őszinte aggodalom, és arra gondolt, mennyivel jobb így, hogy van mellette valaki. Aztán megindult, hagyta, hogy ösztönei és tapasztalata vezessék.

Úgy látta, hogy a zöld sugárzás a folyosó padlójából, egy lyukból jön. A folyosó a lyukon túl is folytatódott, de éles kanyart vett.

majdnem teljesen visszafordult. Drizzt lehasalt és lepillantott a lyukba. Lent, olyan tízlábnyira alatta egy másik folyosó futott az övékre merőlegesen, és kicsit előrébb egy nagy barlangba torkolt.

– Mi az? – kérdezte Belwar suttogva.

– Egy másik folyosó, meg egy barlang – felelte Drizzt. – Innen jön a derengés. – Felemelte a fejét, és belenézett a saját járatuk sötétjébe. – Megy tovább az alagutunk – mondta. – Mehetünk benne tovább.

Belwar is szemügyre vette az útjukat. – Visszakanyarodik – állapította meg. – És valószínűleg éppen annál az oldalfolyosónál jön ki, ami mellett egy órája mentünk el. – A gnóm letérdelt, és belenézett a lyukba.

– Mi csinálhatja ezt a fényt? – kérdezte Drizzt, mivel gondolta, hogy Belwart éppúgy izgatja a dolog, mint őt. – Valami másik mohaféle?

– Én nem ismerek ilyet – felelte Belwar.

– Megnézzük?

Belwar rámosolygott, aztán beakasztotta csákánykezét a nyílás peremébe, és lemászott a lyukon, a lenti alagútba. Drizzt és Guenhwyvar zajtalanul követték, a drow a szablyáival a kézben. Drizzt újra az élre állt, ahogy az izzás felé közeledtek.

Egy széles, magas üregbe jutottak, aminek nem is látták a mennyezetét. Húszlábnyira alattuk egy zölden izzó, állott bűzű folyadék tava bugyborékkolt és fortyogott. Tucatnyi egymással kereszteződő keskeny kőösvény hálózta be a völgyet, a legtöbbjük további oldaljáratokba vezetett ki.

– *Magga cammara* – suttogta lenyűgözve a svirfnebli, és a drow sem érzett másként.

– Mintha kirobantották volna a padlót – jegyezte meg Drizzt, amikor visszatért a hangja.

– Talán inkább elolvasztották – felelte Belwar, a folyadék természetére utalva. Levert egy darab követ a falból, megbökte Drizztet, hogy figyeljen, aztán beledobta a követ a zöld tóba. A folyadék dühös szisszenéssel fogadta a követ, és el is olvasztotta, mielőtt elsüllyedhetett volna.

– Sav – állapította meg Belwar.

Drizzt kíváncsian nézett rá. A savakat az Akadémiáról, a Sorcere varázslóinak keze alatt töltött időből ismerte. A varázslók gyakran kotyvasztottak ilyen gonosz folyadékokat mágikus kísérleteikhez, de Drizzt nem gondolta, hogy a természetben is előfordulnak, ráadásul ilyen nagy mennyiségben.

– Szerintem valami varázsló műve – mondta Belwar. – Valami elszabadult kísérlet. Valószínűleg már vagy egy évszázada itt van, és egyre lejjebb süllyed, ahogy kimarja a padlót.

– De ami megmaradt a padlóból, az elég biztonságosnak látszik – mutatott Drizzt az ösvényekre. – És egy csomó alagút közül választhatunk.

– Akkor akár mehetünk is – vélte Belwar. – Nem tetszik nekem ez a hely. Itt állunk védtelenül, kivilágítva, és nem örülnék, ha gyorsan kéne menekülnöm ezeken a keskeny kis hidakon – a lábam alatt egy savtóval.

Drizzt egyetértett ezzel, és óvatosan kilépett az egyik ösvényre, de Guenhwyvar sietve megelőzte. Drizzt megértette a párduc gondolatát, és teljesen egyetértett vele. – Guenhwyvar majd vezet minket – magyarázta Belwarnak. – Ő a legsúlyosabb, és elég gyors is, hogy elugorjon, ha omlani kezdene az út.

De a fűrészfelügyelő nem volt elégedett. – És mi van, ha mégsem tud elugrani? – kérdezte őszinte aggodalommal. – Milyen hatással lenne a sav egy ilyen mágikus teremtményre?

Drizzt maga sem volt biztos a válaszbán. – Biztonságban lesz – húzta elő a zsebéből az ónix szobrocskát. – Nálam van az átjáró a létsíkjára.

Addigra Guenhwyvar már jócskán előttük járt – a sziklaösvény elég szilárdnak látszott – és Drizzt is elindult utána. – *Magga cammara*, remélem, neked lesz igazad – motyogta mögötte Belwar, amikor az első lépéseket

megtette.

A barlang hatalmas volt, olyan hétszáz láb választotta el őket még a legközelebbi kijáratától is. Közeledtek a fele úthoz – Guenhwyvar már túl is haladt rajta –, amikor furcsa, kántálásszerű hangot hallottak. Megtorpantak, és szemükkel a hang forrását keresték.

Egy különös figura lépett elő az egyik alagútnyílásból. Kétlábú volt, fekete bőré, emberi törzsén csőrös madárfej ült. Karjai horgas, veszedelmes karmokban végződtek, lábai pedig három hosszú ujjban. Aztán még egy, majd még egy másik ilyen figura jelent meg mögötte.

– A rokonaid? – kérdezte Belwar Drizzttől, mert a fura szerzetek valóban hasonlítottak némiképp egy sötételf és egy madár kereszteződésére.

– Aligha – felelte Drizzt. – Még életemben nem hallottam ilyen lényekről.

– Végzet! Végzet! – zümmögtek a lények, és Drizzték látták, hogy a többi alagútnyílásból is madáremberek lépnek elő. Szörnyhollók voltak, egy ősi faj tagjai, mely Mélysötét délebbi részeiben ismertebbnek számított – bár ott sem volt gyakori –, ezen a tájékon viszont szinte ismeretlen. Mélysötét népei sosem foglalkoztak túlságosan sokat a hollófajzatokkal, mivel a madáremberek módszerei primitívek voltak, létszámuk pedig kicsi. Ezzel együtt egy kalandozó-csapat számára egy rajnyi vad holló jelentős nehézséget okozhatott.

– Még én sem találkoztam ilyen fajzatokkal – mondta Belwar. – De nem hinném, hogy örülnének nekünk.

A kántálás rémes károgásba csapott át, és a hollók kezdtek elindulni az ösvényeken, először csak lépésben, aztán gyors szökkenésekkel, ahogy egyre felajzottabbak lettek.

– Tévedsz, kis barátom – közölte Drizzt. – Szerintem nagyon is örülnek, hogy megjött az ebéd.

Belwar tehetetlenül pillantott körül. Már szinte minden menekülési útjukat elvágták: nem remélhették, hogy harc nélkül kijutnak. – Sötételf, rengeteg hely van, ahol szívesebben harcolnék, mint itt – jegyezte meg a fűrésfelügyelő lemondó vállrándítással, aztán borzongva nézett le a fortyogó savtóra. Egy mély szippantásnyi levegővel lenyugtatta magát, és belekezdett mágikus kezei bűvölésébe.

– Mozogj, amíg varázsolsz – mondta neki Drizzt, és továbbvezette. – A lehető legjobban meg kell közelítenünk egy kijáratot, mielőtt elkezdődik a csetepaté.

Egy csapatnyi holló már vészesen közeledett feléjük oldalról, de Guenhwyvar két hidat átívelő hatalmas ugrással elvágta az útjukat.

– *Bivrip!* – rikkantotta Belwar a varázslat végén, és megfordult, hogy az ellenség szeme közé nézzon.

– Guenhwyvar majd elbánik azzal a csapattal – nyugtatta meg Drizzt, miközben a legközelebbi fal felé sietett. Belwar látta, hogy a drow-nak igaza van: újabb madáremberek bukkantak fel a kijáratban, ami felé tartottak.

Guenhwyvart az ugrás lendülete egyenest a hollók közé repítette, ezzel kettőt mindjárt le is lökött a hídról. A madáremberek vérfagyasztó rikoltással zuhantak a halálba, megmaradt társaikat azonban nem zavarta a veszteség. – Végzet! Végzet! – kántálták és zümmögtek, majd Guenhwyvarra rontottak éles karmaikkal.

De a párducnak is megvoltak a maga fegyverei. Roppant mancsa minden csapásával megölt vagy lelökött egy hollót a savtóba. De míg a párduc fáradhatatlanul ritkította a madáremberek sorait, a félelmet nem ismerő hollók szembeszálltak vele, és egyre többen lettek. Az ellenkező irányból újabb csapat érkezett: Guenhwyvar körül volt véve.

Belwar megvetette lábát egy keskeny hídszakaszon, és hagyta, hogy a hollók megközelítsék. Drizzt egy párhuzamos úton, barátjától mintegy tizenöt lábnyira hasonló pozícióba helyezkedett, és némileg vonakodva előhúzta szablyáit. Érezte, hogy a csata közeledtével a vadász kegyetlen ösztönei egyre inkább feltámadnak benne, és ő minden akaratereje latbavetésével próbálta visszaszorítani a

vad készletét. Többé már nem a vadász, hanem Drizzt Do'Urden, és tudatos cselekedetekkel fog szembeszállni ellenfeleivel.

De a hollók már rajta is voltak vadul hadonászva és kántálva. Drizzt ezekben az első pillanatokban éppen csak hárított: kardja lapjával védte ki bámulatosan a csapásokat. A görbékardok suhogva táncoltak, de a drow, mivel nem volt hajlandó szabadjárá ereszteni a benne lappangó gyilkost, eleinte nem tudott számottevő előnyre szert tenni. Még percekkel később is ott állt vele szemben az első holló, aki rátámadt.

Belwar nem fogta így vissza magát. Egyik holló a másik után csapott az apró svirfneblire, csak hogy megállítsa a fűrésfelügyelő szikrát szóró kalapácsa. Az elektromos ütés és a csapás pusztá ereje sokszor ott, álló helyében végzett a hollóval, de Belwar sosem várta ki a bizonyosságot. A kalapácsütések után mindig lendített egyet a csákányon is, és lesöpörte áldozatát a hídról.

Már vagy fél tucat madárembert vert le, mire alkalma nyílt rá, hogy átpillantson Drizztre. Nyomban látta, milyen belső tusát vív magában a drow.

– *Magga cammara!* – rikkantotta a gnóm. – Harcolj már, sötételf, harcolj a győzelemért! Ők sem lesznek

irgalommal! Itt nem lesz fegyverszünet! Öld meg, vágd le őket, különben ők pusztítanak el téged!

Drizzt szinte nem is hallotta Belwart. Könnyek jelentek meg bíborszín szemében, de hiába homályosult el a látása, szökellő pengéinek ritmusa nem lassult. Kibillentette ellenfelét az egyensúlyából, és kardja markolatának gombjával a madárember fejére sújtott. A holló összecsuklott és arrébb hemperedett. Leesett volna a szikla-út pereméről, de Drizzt eléje lépett, és megtartotta a lábával.

Belwar a fejét *rázta*, és újabb ellenfelét vette kezelésbe. A holló a mágikus kalapács csapásától füstölgő, megtépázott mellrel tántorodott vissza. Hitetlenkedő pillantással meredt Belwarra, de már nem szólt, nem is mozdult, amikor a csákány elkapta és kiperdítette a savas tó fölé.

Guenhwyvar felbosszantotta az éhes támadókat. Ahogy a hollók megközelítették a párduc hátát, már előre örülve a könnyű prédának, az állat lekushadt, és ugrott. Úgy úszott a zöldes fényben, mintha repülne, aztán egy másik úton ért földet, teljes harminc lábbal odébb. A sima kövön csúszva éppen hogy sikerült megállnia, mielőtt a savtóba bukott volna.

A hollók egy pillanatig döbbsen tekintettek, aztán újra rikoltozni kezdtek, és üldözésére indultak.

Közben egyetlen magányos holló rohant félelem nélkül a párducnak. Guenhwyvar fogai azonban egykettőre a nyakába mélyedtek, és kirázták belőle az életet.

De míg a párduc ilyenképpen foglalatzkodott, a hollók ördögi csapdájának újabb fortélya derült ki. Fentről, a magasból a leselkedő holló végre megfelelő helyen látta áldozatát. A madárember áttelelt a sziklaperem szélén álló nagy szikladarabot, megtaszította, és vele együtt lezuhant.

Guenhwyvar az utolsó pillanatban vette észre a hulló veszedelmet, és elsökkent előle. De az öngyilkos eksztázisban leledző hollót már ez sem érdekelte. Kövestül belecsapódott a hídba, és a nagy darab szikla lendülete izzé-porrá zúzta a keskeny utat.

A párduc ugrani akart, de az út széthullott alatta, mielőtt még elrugaszkozhatott volna. Hiába kapkodott kapaszkodó után, követte a hollót és a követ lefelé.

A madáremberek ujjongó káromgatását hallva Belwar még épp időben fordult hátra, hogy lássa Guenhwyvart leesni. Drizzt éppen túlságosan elfoglalt volt – egy másik holló ugrott neki, és közben a lábai alatt heverő is éledezni kezdett –, nem látta a tragédiát. De nem is kellett látnia. A zsebében hirtelen felforrósodott a szobrocska, és füstpamacsok kezdtek vészjóslóan felszállni a piwafwija alól. Drizzt elég könnyen kitalálhatta, mi történ drága Guenhwyvarjával. A drow szemei összeszűkültek, hirtelen lobogásuk felszárította a könnyeket.

Most már örömmel üdvözölte a vadászt.

A hollók dühödten küzdöttek. Létük legnagyobb tisztessége volt, ha csatában halhattak meg. És akik a legközelebb voltak Driztthez, azok hamar rájöttek, hogy nem kell soká várniuk erre a tisztességre.

A drow egyenesen előrszegezte mindkét szabályját, és beledőfte a legközelebbi holló szemébe. Aztán a vadász kirántotta a pengéket, megpörgette őket, és belevágott a lábainál fekvő hollóba. Majd felrántotta őket és ismét lecsapott, komor gyönyörűségetelve a sima vágásban.

Aztán a többi hollónép közé vetette magát, és vagdalkozni kezdett minden lehetséges irányba.

Tucatnyi sebből vérezve, mielőtt egyszer is odacsaphatott volna, az első holló már estében halott volt. Aztán így járt a második, így a harmadik. Drizt viaszosította őket az út egy szélesebb szakaszára. Hárman támadtak rá egyszerre.

És hárman haltak meg a lába előtt.

– Kapd el őket. sötétel! – morogta Belwar, amikor látta, hogy társa akcióba lendül. A fűrészfelügyelő felé igyekvő hollóember elfordította a fejét, hogy megnézzé, mire figyelt föl Belwar. És amikor visszafordította, pont az arcába kapta a gnóm kalapácsát. Csőrszilánkok repültek szerteszét, és ez a szerencsétlen holló volt fájának első tagja, aki az evolúció több ezer éve után repülhetett. Rövid légi pályafutása során hátrébb sodorta társait a gnómtól, aztán a hátán fekve, holtan ért földet, messze Belwartól.

De a haragvó gnóm még nem végzett. Előrerohant, útközben leverve az egyetlen megmaradt hollót, aki még szembe tudott szállni vele. Mikor odaért csőrevesztett áldozatához, a csákányát mélyen a madárember mellkasába vágta. Aztán a karja pusztá erejével a magasba emelte a hollót, és maga is rémes rikoltást hallatott.

A többi hollót ez habozásra készítette. Belwar Drizt felé nézett, és teljesen elhült.

Egy egész hollósereg nyüzsgött a kiszélesedő hidon, ahol a drow megvetette a lábát. Egy további tucat hevert holtan Drizt lábainál. Vérük lefolyt a sziklaperemről, és szabályos ritmusú csobbanásokkal sistergett el a tóban. Belwar mégsem a túlerről tartott: Drizt nyilvánvalóan fölényben volt precíz mozdulataival, kiszámított dőféseivel. Magasan a drow feje fölött viszont egy másik öngyilkos holló vetette le magát a mélybe ölbéli kötőmbjével együtt.

Belwar azt hitte, hogy Drizt menthetetlenül szétzúzódik.

De a vadász megérezte a veszedelmet.

Az egyik holló Drizzt felé kapott. A drow pengéinek egyetlen villanására a karjai elváltak a vállától. Drizzt ugyanezzel a villámmozdulattal a tokjukba csúsztotta véres kardjait, és a szikla széléhez szökkent. Elérte a peremet, és átugrott Belwarhoz, éppen amikor az öngyilkos holló köve becsapódott, és magával rántotta a hidat egy regiment hollóval egyetemben.

Belwar a vele szemben álló hollók közé vágta csörtelen trófeáját, aztán letérdelt, és kinyújtotta csákánykezét, hogy segítsen a barátjának. Drizzt egyszerre kapta el a gnóm kezét és a szikla peremét. Arcát beleverte a kőbe, de sikerült megkapaszkodnia.

De a rándulástól kiszakadt a drow piwafwija, és Belwar elkeseredetten nézte, hogyan hullik az ónix szobrocska a sav felé.

De Drizzt elkapta a két lábával.

Belwar majdnem hangosan felnevetett, olyan reménytelen és hiábavaló volt ez az egész. A vállá fölött hátrapillantva látta, hogy a hollók újult erővel közelednek.

– Sötételf, ez jó mulatság volt – mondta rezignáltnak Drizztnek, de a drow válasza egy csapásra elsöpörte lagymatagságát, és jócskán meg is rémitette őt. – Lóbálj meg! – kérte Drizzt olyan elszántan, hogy Belwar már cselekedett is, mielőtt felfogta volna, mit tesz.

Drizzt fellendült, aztán kirepült a hídra. Minden izma összerándult, hogy fékezze a lendületét, amikor sziklát ért.

Az út közepére hengeredett, és kézzel-lábbal próbált feltápáskodni a gnóm háta mögött. Mire Belwar felfogta, hogy mi történt, és hátrafordult, Drizztnek már a kezében voltak a görbekardjai, és már vágta is az első hollót. – Ezt tedd el – taszította az ónix szobrocskát társa felé a lábfejével. Belwar felkapta a kis figurát, és az egyik zsebébe rakta. Aztán hátrvédként megindult Drizzt mögött, aki pusztító ösvényt vágott a legközelebbi kijárat felé. Öt perc múlva Belwar legnagyobb meglepetésére már akadálytalanul futottak egy sötét alagútban. A hollók csalódott "Végzet! Végzet!" rikoltásai gyorsan elhaltak a hátuk mögött.

13. fejezet

Egy kis zug, ami otthon lehet

– Elég. Elég! – zihálta a kifulladásztól Drizztnek, hogy lassításra bírja. – *Magga cammara*, sötételf. Már régen otthagytuk őket.

Drizzt a fűrészfelügyelő felé perdült felemelt szablyákkal, tekintetében haragos *tűzzel*. Belwar fűrgén és óvatosan hátrálni kezdett.

– Nyugalom, barátom – suttogta halkán, de nyugtató szavai mellett azért védekezőn maga elé emelte mithrilkezeit. – Már vége a harcnak.

Drizzt mélyeket lélegzett, hogy lenyugodjon, aztán, amikor észrevette, hogy még mindig szorongatja a szablyáit, azonnal a tokjukba csúsztotta őket.

– Jól vagy? – kérdezte Belwar, és visszament a drow-hoz. Vér csorgott a drow arcából ott, ahol beleverte a sziklába.

Drizzt bólintott. – A harc miatt volt – magyarázkodott sürgősen. – Az izgalom miatt. Ki kellett engednem a...

– Nem kell mentegetőznöd – hallgattatta el Belwar. – Jó munkát végeztél, sötételf. Sőt, a jobbnál is jobbat. Ha te nem lettél volna, mindhárman lezuhanunk.

– Visszajött – nyögte Drizzt, és a megfelelő szavakat kereste. – Az a sötétebbik énem. Pedig azt hittem, hogy nincs többé.

– Nincs is – mondta a fűrészfelügyelő.

– Nem így van – vitatkozott Drizzt. – Azokkal a madáremberekkel szemben teljesen a hatalmába kerített az a kegyetlen vadállat, amivé lettem. Az vezette a kardomat, és nem ismert irgalmat.

– A saját kardodat te vezeted – nyugtatta meg Belwar.

– Nem. A harag – felelte Drizzt. – A gondolkodás nélküli düh. Semmi mást nem akartam, csak megölni és lekasabolni őket.

– Ha így lett volna, akkor még most is ott lennénk – mutatott rá a svirfnebli. – De itt vagyunk. Még rengeteg madárember maradt, akiket meg lehetett volna ölni, te mégis kijöttél. Hogy a düh vezetett volna? Meglehet, de semmiképpen sem vak düh. Azt tetted, amit tenned kellett, és nagyon jól csináltad, sötételf. Jobban, mint bárki, akit

valaha láttam. Ne mentegetőzz se előttem, se magad előtt.

Drizzt a falnak támaszkodva emésztette ezeket a szavakat. Megnyugtatta a gnóm érvelése, és nagyra tartotta Belwar igyekezetét.

De még mindig kísértette az az őrző harag, amit akkor érzett, amikor Guenhwyvar beleesett a savtóba, és ez az érzés olyan elsőprő volt, hogy Drizzt még mindig nem tudott megbirkózni vele. Nem volt biztos benne, hogy valaha is képes lesz rá.

De rossz érzései ellenére megnyugtatta svirfnebli barátja jelenléte. Eszébe jutottak az elmúlt évek egyedül megvívott csatái. Akkor – mint most – feltámadt benne a vadász, átvette az uralmat és vezérelte kardja halálos csapásait. De Drizzt nem tagadhatta, hogy most egy kicsit másképp volt. Régen, amikor egyedül volt, a vadász nem ment el ilyen könnyen. Most, hogy Belwar itt volt mellette, Drizzt teljesen visszanyerte az uralmat saját maga fölött.

Megrázta sűrű, fehér üstökét, hogy elűzze a vadász utolsó maradványát is. Most már ostobának látta magát, amiért így, kardlappal kezdett harcolni a madáremberek ellen. Még most is a barlangban lennének, ha az ösztönei nem kerekednek felül, ha nem érzi meg Guenhwyvar veszét.

Hirtelen Belwarra pillantott, mert eszébe jutott a haragja oka. -A szobor! – kiáltotta. – Nálad van.

Belwar előszedte a varázstárgyat. – *Magga cammara!* – kiáltott fel kétségbeesetten. – Lehet, hogy a párduc megsebesült? Milyen hatása lehet rá a savnak? Vissza tudott menekülni az Asztrális Síkra?

Drizzt átvette a szobrocskát, és remegő kézzel megvizsgálta: megnyugtatta kissé, hogy a figurán semmilyen sérülés nem látszott. Úgy gondolta, hogy csak később hívja majd Guenhwyvart, mert ha a párduc megsérült, jobb, ha pihen egy kicsit a saját létsikján. De nem tudott várni, annyira izgatta Guenhwyvar sorsa. Letette a szobrot a földre maga elé, és halkán hívogatni kezdte a párducot. Aztán a gnómmal együtt hallhatóan felsóhajtott, amikor a fekete köd kavarni kezdett a kis figura körül. Belwar még a bűvös mellűt is elővette, hogy jobban láthassa a párducot.

Szörnyű látvány fogadta őket. Guenhwyvar hűségesen és engedelmesen megjelent Drizzt hívására, de ahogy a drow megpillantotta a párducot, már tudta, hogy jobb lett volna, ha békén hagyja, hadd nyalogassa a sebeit. Guenhwyvar selymes fekete bundája csúnyán megperzselődött, és több helyen látszott ki alóla a sebes bőr, mint ahol szőr maradt. Egykor feszes izmai most foszladozva lógtak pusztá csontjairól, az egyik szemét nem tudta kinyitni egy borzalmas karmolástól.

Guenhwyvar támolyogva igyekezett Drizzt mellé, de inkább Drizzt rohant oda a párduchoz, térdre vetette magát, és gyengéden átölelte barátja vastag nyakát. – Guen – duruzsolta.

– Meg fog gyógyulni? – kérdezte Belwar halkán, elcsukló hangon.

Drizzt tanácstalanul csóválta a fejét. Valójában még ő is nagyon keveset tudott a párduc képességeiről, a harci tudásán kívül. Már látta őt sebesülten, de sosem ilyen komoly állapotban. Most csak reménykedhetett benne, hogy mágikus, a másik síktól kapott erejével a párduc képes lesz teljesen rendbejönni.

– Menj vissza, haza – engedte el Drizzt. – Pihenj és gyógyulj, barátom. Néhány nap múlva hívni foglak.

– Talán most is segíthetünk egy kicsit rajta – ajánlotta Belwar.

Drizzt tudta, hogy ennek semmi értelme nem lenne. – Guenhwyvar úgy gyógyul a legjobban, ha pihen – magyarázta, miközben a macska újra köddé vált. – Semmit sem tehetünk vele, amit át tudna vinni a másik síkra. Legyenek, ha itt van, a mi világunkban. Minden egyes percnél árá van.

Guenhwyvar eltűnt, csak a szobrocška maradt. Drizzt főlátszta, és hosszasan nézte, mielőtt rá tudta venni magát, hogy elrakja a zsebébe.

A kard a levegőbe dobta a matracot, aztán pengénővérevel együtt addig kaszabolta, míg kusza roncsalmaz nem lett belőle. Zaknafein lepillantott a padlón heverő ezüstpénzekre. Nyilvánvaló a félrevezetési szándék, a tanya, és az a lehetőség, hogy Drizzt esetleg visszatér ide, mégis több napig feltartotta Zaknafeint.

Drizzt Do'Urden eltűnt, és feltűnés nélkül otthagytá Blingdenstone-t. A harag-szellem elgondolkodott ezen az új adaton, és a gondolkodás igénye, annak a gondolkodó lénynek a felidézése, ami valaha Zaknafein az ösztönök szintje felett volt, elkerülhetetlen konfliktust hozott élőhalott bábteste és fogva tartott lelke között.

Otthon, a kápolna előcsarnokában Malice Do'Urden Nagyasszonya érezte teremtménye belső küzdelmét. A Zin-carlánál a harag-szellem irányításának felelőssége annak a nagyasszonynak a vállán nyugodott, akinek a Pókkirálynő ezt az ajándékot adta. Malice-nak keményen meg kellett dolgoznia a kitűzött cél eléréseért, állandóan kántálnia, varázsolnia kellett, hogy belopja magát a harag-szellem gondolkodási folyamatai és Zaknafein Do'Urden érzelmei, lelke közé.

A harag-szellem megtántorodott, amikor lecsapott rá Malice kényszerítő akarata. Ezzel nem lehetett versenyre kelni: a haragszellem tovább tanulmányozta a kis üreget, amit Drizzt és a másik lény, valószínűleg egy mélységi gnóm, a tanyájuknak használtak. De innen már hetek óta elmentek, és minden kétséget kizáróan teljes sebességgel távolodnak Blingdenstone-tól. És valószínűleg Menzoberranzantól is, következtetett a harag-szellem.

Zaknafein kilépett a kamrából a főlagútba. Szimatolni kezdett először keletre, Menzoberranzan felé, aztán leguggolt, és újra szippantott a levegőből. A keresővarázslat, amit Malice Zaknafeinre bűvölt, nem működött ilyen nagy távolságokra, de az aprócska megérzések, amiket a harag-szellem a kamrácskában szerzett, csak megerősítették a gyanúját. Drizzt nyugat felé ment.

Zaknafein elindult az alagútban. Egy csöppet sem sántított a seb miatt, amit a goblin lándzsájától kapott, pedig ez a sérülés egy halandót megnyomorított volna. Egy, de lehet, hogy két héttel volt lemaradva Drizzt mögött, de nem aggódott. A prédájának aludni, enni, pihenni kell. Áldozata húsból és vérből való, halandó – és gyenge.

– Miféle lény ez? – suttogta Drizzt Belwarnak, ahogy a furcsa kétlábú teremtményt figyelték, aki csöbröket töltött meg egy gyorsfolyású pataknál. Az itteni alagutak mind mágikus fénnel voltak megvilágítva, Drizzték mégis biztonságban érezték magukat egy kiálló szikla árnyékában, több tucat yardnyira a hajlongó, köntöst viselő alaktól.

– Ember – felelte Belwar. – A felszínről.

– Jó messzire szakadt a hazájától – jegyezte meg Drizzt. – Mégis láthatóan jól megvan itt. Ha nem látnám, nem hinném el, hogy egy felszíni lény életben maradhat Mélysötéten. Ez ellentmond annak, amit az Akadémián tanultam.

– Valószínűleg varázsló – vélte Belwar. – Ez megmagyarázná, mit keres itt.

Drizzt kíváncsian pillantott a svirfneblire.

– Furcsa népek a varázslók – kezdte Belwar, mintha ez az igazság olyan magától értetődő lenne. – Az ember-varázslók pedig, ahogy hallottam, még a többinél is különösebbek. A drow varázslók a hatalomért dolgoznak. A svirfnebliek azért, hogy jobban megismerjék a követ. Az emberi varázslók viszont – folytatta a gnóm, nyilvánvaló visszatetszéssel – *Magga cammara*, sötételf, az emberi varázslók egészen mások!

– Miért foglalkoznak egyáltalán mágiával? – kérdezte Drizzt. Belwar megrázta a fejét. – Nem hiszem, hogy akadna egy tudós is,

aki felfedezte ennek az okát – felelte őszintén. – Az emberi faj furcsa és veszélyesen kiszámíthatatlan. Legjobb távol maradni tőlük.

– Te már találkoztál velük?

– Néhánnyal igen. – Belwar megborzongott, mintha kellemetlen lenne számára az emlék. – Kereskedőkkel a felszínről. Undorító, pimasz népség. Azt hiszik, őrítük van az egész világ.

Belwar hangja egy kicsit hangosabban zendült a kelleténél. A köpenyes alak felkapta a fejét, és Drizzték felé nézett.

– Jírtók kie, kiske rágódsok! – kiáltotta az ember valami ismeretlen nyelven, amit egyikük sem értett. Aztán megismételte a mondatot egy másik nyelven, aztán drow-ul, majd további két ismeretlen nyelven, végül svirfnebliül. Percekig próbálkozott. Drizzt és Belwar lenyűgözve pillantottak egymásra.

– Tanult ember – suttogta a drow.

– Biztosnyi pátkányok – mormogta aztán az ember. Körülnézett, hogyan csaphatná elő a láthatatlan zajkeltőket. Tán jó vacsora válna belőlük.

– Derítsük ki, hogy barát vagy ellenség – súgta Drizzt, és kezdett kimászni a rejtékhelyről. De Belwar megállította, és kételkedően pillantott rá, de aztán, pusztán az ösztönei tanácsára vállat vont, és elengedte Drizztet.

– Üdvözöllek, ember, ily távol az otthonodtól – mondta anyanyelvén, és kilépett a szikla mögül.

Az ember szemei kimeredtek a rémülettől. Saját kusza, fehér szakállába kapaszkodott. – Te nem patkány! – sipította furcsa, de érthető drow nyelven.

– Nem – felelte Drizzt. Visszanézett Belwarra, aki közben szintén előbújt.

– Tholvajok! – rikoltotta az ember. – Jöttek meglopni otthonom, mi?

– Nem – mondta megint Drizzt.

– Ti menni el! – kiáltozta, és olyan kézmozdulatot tett, mint amikor valaki csirkéket hesseget. – Gyorsan, most ászonnal!

Drizzt és Belwar furcsálkodva néztek össze.

– Nem – mondta Drizzt harmadszor is.

– Esz nekem otthon, ostopa sötételfe! – fröcsögte az ember. – Kértelek én téked jönni ite? Írtam levelet meghífvni hozzám? Fagy talán csúf kis parátoddal csak kötelességnek tartod üdfözölni engem környéken?

– Légy óvatos, drow – suttogta Belwar, miközben az ember tovább ágált. – Biztos, hogy varázsló, és még a többiekénél is kiszámíthatatlanabb.

– Talán a drow és a gnóm fajta is félnek tőlem? – tűnődött az ember, inkább magában motyogva, mint a látogatóknak. – Hát persze. Hallották hoty én, Brister Fendlestick akarom elfoklalni Mélysötét folyosói, és erőket összerakják, hogy megfédjék makukat ellenem! Igen, esz világos, és milyen szánalmas!

– Harcoltam már varázslók ellen – felelte sűgva Drizzt. – Reméljük, hogy ütésváltás nélkül is dűlőre juthatunk. De bármí történjék, én nem megyek vissza – Belwar komor beleegyezéssel bólintott, Drizzt pedig az emberhez fordult. – Talán meg tudjuk győzni, hogy engedjen minket tovább – sűgta még.

Az embert már szinte szétvetette a haragos felháborodás. – Remek! – rikoltotta váratlanul. – Akkor ti ne menjetek el! – Drizzt látta, hogy tévedett, amikor azt hitte, hogy józan érveléssel hatni tud rá. Megindult előre, hogy közel kerülhessen hozzá, mielőtt a varázsló bármilyen támadással próbálkozhatna.

De az ember is megtanult életben maradni a Mélysötéten, és védelme már azelőtt készen állt, hogy Drizzték előbűjtak volna a szikla mögű. Intett a karjával, és kimondott egy szót, amit Belwarék nem értettek. A kezén felizzott egy gyűrű, és egy apró tűzgömböt bocsátott ki magából önmaga és a betolakodók közé.

– Akkor hát letyetek üdvöszölve nálam! – kurjantotta diadalittasan a varázsló. – Esszel játszadosszatok! – Azzal csettintett az ujjával, és eltűnt.

Drizzték érezték, micsoda pusztító energia gyűlekezik az izzó golyóban.

– Fussunk! – kiáltotta a fűrésfelügyelő, és sarkon fordult. Blingdenstone-ban a legtöbb mágia védelmi természetű volt, Menzoberranzanban viszont, ahol Drizzt tanulta a mágiát, a varázslatok nyíltan támadó jellegűek voltak. A drow ismerte ezt a támadóvarázst, és tisztában volt vele, hogy ezekben a keskeny és alacsony folyosókban szó sem lehet menekülésről.

– Nem! – rikkantotta. Megragadta Belwar börmellényének hátulját, és húzni kezdte a gnómot, egyenesen az izzó gömb felé. Belwar már megtanult bízni Drizzt ötleteiben, tehát inkább önként megfordult, és rohant a barátjával együtt. Azon nyomban megértette a drow tervét, ahogy sikerűlt elszakadnia a gömb látványától. Drizzt a patak felé tartott.

Fejjel ugrottak a vízbe, a kövek megűtötték és felhorzsolták őket, amikor a tűzgömb felrobbant.

Egy pillanat múlva felálltak a gőzölgő patakból. A ruhájuk azon része, ami nem volt a víz alatt, diszkréten fűstölgött. Köhögtek és ziháltak, mert a lángok egy időre elszívták a barlangból a levegőt, a közelben izzó kövek hője pedig kis híján megfojtotta őket.

– Emberek – morogta Belwar komor megvetéssel. Kivonszolta magát a vízből, és megrázta magát. Drizzt is kimászott mellé, és nem tudta visszafojtani nevetését.

De a gnóm semmi mulatságosat nem talált a helyzetűkben. –A varázsló – emlékeztette célzatosan Drizztet. Drizzt nyomban lekuporodott, és aggodalmasan körűnézett.

Már indultak is.

– Esményi otthon! –jelentette ki Belwar néhány nappal később. Egy keskeny párkányról tekintettek le egy tágas barlangra, melyben tó is volt. Mögöttük egy hároműreges barlangocska húzódott meg, egyetlen kicsi, jól védhető bejárattal.

Drizzt több mint tízlábnyit mászott felfelé, hogy ott állhasson Belwar mellett a legfelső párkányon. – Lehetséges – mondta óvatosan –, bár a varázsló alig néhány napi járásra van innen.

– Felejtsd el az embert – morogta Belwar, és rosszkedvűen szeműgyre vette a drága börmellényén éktelenkedő égett foltot.

– Én nem annyira örűlök, hogy egy ekkora víz van az ajtóm előtt – folytatta Drizzt.

– Tele van hallal! – lelkesedett a fűrésfelügyelő. – Meg mohákkal és növényekkel, amit meg lehet enni. A víz is elég tisztának látszik.

– De egy ilyen oázis mindenkit idevonz – vélte Drizzt. – Attól tartok, nem sok nyugal munk lenne.

Belwar szeműgyre vette a barlang pusztá falát. – Nem gond – vigyorgott. – A nagyok nem tudnak felmászni idáig, a kicsik meg... nos, láttam, hogy bász a pengéiddel, és ismerem a saját erőmet is. A kicsik miatt nem kell aggódnunk!

Drizztnek tetszett a svirfnebli önbizalma, és el kellett ismernie, hogy ennél alkalmasabb helyet szállásnak nem találának. A víz ritka volt a száraz Mélysötéten, és az esetek nagy többségében ihatatlan, így ez a tó felbecsűlhetetlen kincs. A környező növényzetet is figyelembe véve nem kell sokat járkálniuk, ha ennivalóra van szükségűk.

Drizzt már éppen ígent mondott volna, amikor a víz mellett valami mozgásra lettek figyelmesek.

– És rákok is vannak! – örvendezett a svirfnebli, bár a drow láthatóan másként érezt. – *Magga cammara*, sötételf! Rákok! Ennél finomabb ételt sehol sem találsz!

Valóban egy rák mászott ki a tóból, egy hatalmas, tizenkét láb hosszú ízeltlábű, mely ollójával könnyedén kettészelhetett volna akár egy gnómot, akár egy sötételfet. Drizzt furcsálkodva nézett Belwarra. – Ezt meg lehet enni? – kérdezte.

Belwar mosolya egészen a füléig szaladt, ahogy összeütötte a kalapácsot és a csákányt.

Aznap este rákot vacsoráztak, aztán a következő napon is, meg azután is, meg azután is, és Drizzt hamarosan önként belátta, hogy ez a háromkamrás barlang a tónál remek otthon.

A harag-szellem megállt, hogy szemügyre vegye a vörösen izzó mezőt. Az élő Zaknafein Do'Urden elkerülte volna ezt a helyet, tiszteletben tartva a különös fényű növényekben rejlő veszedelmet. De a harag-szellem számára világos volt az út: Drizzt erre ment.

A harag-szellem megindult. Ügyet sem vetett a kártékony spórafelhőkre, amelyek minden lépésénél elborították fojtó porukkal, ami eltönte a szerencsétlen áldozatok tüdejét.

De Zaknafein nem lélegzett.

Aztán jött a földindulás, ahogy megindult a birodalmát védelmező grubber. Zaknafein védekező állásba helyezkedett, a valaha volt fegyvermester ösztönei érzékelték a veszedelmet. A grubber begyűrűzött a mohamezőre, de nem látott semmiféle betolakodót. De azért haladt tovább, mert kedve támadt egy kis legelészésre.

Amikor a terem közepére ért, a harag-szellem eloszlatta lebegés-varázsát. Zaknafein épp a roppant lény hátára érkezett, és szilárdan megvetette a lábát. A grubber csapkodni és hánykolódni kezdett, de Zaknafeint nem tudta kibillenteni az egyensúlyából.

A grubber bőre vastag és kemény volt, minden fegyvernek ellenállt, kivéve az olyan kiváló darabokat, mint Zaknafeinéi.

– Mi volt ez? – kérdezte Belwar egy nap, és megállt munkájában: a barlangnyílást elzáró új ajtón dolgozott éppen. Láthatóan Drizzt is hallotta a zajt lent a tónál, mert otthagya a sisakot, amibe vizet mert, és előhúzta a szabályait. Egyik kezét fölemelve elhallgattatta a fűrészfelügyelőt, aztán visszaindult a barlanghoz egy gyors megbeszélésre.

Ismét hallatszott a hangos, koppanó zaj.

– Tudod, mi ez, sötételf? – kérdezte halkan Belwar.

Drizzt bólintott. – Kampósrémek – felelte. – A legjobb a hallásuk egész Mélysötéten. – Drizzt annak idején jól az eszébe véste egyetlen találkozását ezzel a szörnnyel. Az egyik gyakorló őrjáraton történt, amikor Drizzt vezette akadémiai osztályát a Menzoberranzanon kívüli alagutakban. Belebotlottak egy egész csapat ilyen óriási, kétlábú lénybe, melynek külső váza fémpancél-keménységű, csakúgy, mint csőre és karmai. A drow őrjárat, bár főleg Drizzt jóvoltából, de győzedelmeskedett, ám Drizztben inkább az maradt meg, hogy ezt a találkozást valószínűleg a tanáraik rendezték, és még egy ártatlan drow gyermeket is feláldoztak a valóságosság érdekében.

– Keressük meg őket – mondta Drizzt halkan, de eltökélten. Belwar visszafojtotta a lélegzetét, amikor meglátta azt a veszedelmes izzást a drow bíbor szemeiben.

– A kampósrémek veszélyes ellenfelek – magyarázta Drizzt, amikor észrevette a gnóm tétovázását. – Nem hagyhatjuk, hogy itt kószáljanak a környékünkön.

A kopogó hangokat követve nem volt nehéz megközelíteni őket. Hangtalanul fordultak be az utolsó kanyarba Belwarral együtt. A folyosó kiöblösödésében ott állt egy kampósrém, és nehéz karmaival ritmikusan ütogette a sziklát, akár a svirfnebli bányászok a csákányukkal.

Drizzt visszatartotta Belwart. Jelezte, hogy gyorsan végezni tud a szörnnyel, ha észrevétlenül tudja megközelíteni. Belwar helyeselt, de készenlétben maradt, hogy azonnal közbe tudjon lépni, ha szükséges.

A kampósrémet láthatóan lefoglalta a kopogás művelete: nem látta, és nem is hallotta a feléje lopózó drow-t. Drizzt közvetlenül a szörny mellett bukkant fel: a legkönnyebb és leggyorsabb módon akarta megölni. Csak egyetlen rést látott a külső vázon, egy hasadékot a lény mellkaslemeze és széles nyaka között. Oda viszont nem lehetett egykönnyen beszűrni, mert a kampósrém mintegy tíz láb magas volt.

A vadász azonban megelégedett a magoldással. Keményen nekiment a rém térdének, erősen meglökte a vállával, és felszúrta a lény lábai közé. A kampósrém lábai összecsuklottak: a rém átesett Drizztten. A drow macskafürgeséggel kigurult alóla, és felugrott a fekvő szörnyetegre. Mindkét kardja a hasadékra szegeződött.

Azonnal megölhette volna a rémet, könnyedén átdöfhetette volna a védtelen bőrt. De Drizzt látott valamit – rettegést? – a kampósrém arcán, valamit, aminek nem lett volna szabad ott lennie. Visszaszorította magában a vadászt, és egyetlen pillanatig tétovázott – épp elég ideig ahhoz, hogy a kampósrém, Drizzt legnagyobb döbbenetére, tiszta és szabatos drow nyelven megszólaljon: – Kérlek... ne... öl... meg!

14. fejezet

Kopáncs

A szabályák lassan felemelkedtek a rém nyakáról.

– Nem az vagyok... aminek látszom... – próbálta akadozva magyarázni a szörny. Minden egyes kimondott szóval jobban ment neki a beszéd. – Én... pek vagyok.

– Pek? – morogta Belwar, aki ekkor ért Drizzt mellé. Érthető zavarodottsággal meredt a tehetetlen rémre. – Ahhoz egy kicsit nagyocska vagy – jegyezte meg.

Drizzt a rémről Belwarra nézett: magyarázatot várt. Még sosem hallott ilyen népről.

– Sziklagyermekek – magyarázta Belwar. – Furcsa kis teremtések. Kemények, mint a kő, és csak azért élnek, hogy megmunkálják.

– Olyanok, mint a svirfneblík – felelte Drizzt.

Belwar egy pillanatig elgondolkodott, hogy ezt sértésnek vagy bóknek vegye. Mivel nem tudott dönteni, óvatosan folytatta: – Nem sok pekkal lehet találkozni, és még kevesebb néz ki közülük így. –Kétkedő pillantást vetett a rémre, aztán egy másik pillantásával jelezte Drizztnek, hogy tartsa készenlétben a kardjait.

– Egyszerű... pek vagyok – hebegte büntudatos torokhangon. –Semmi több.

– Mi a neved? – kérdezte Drizzt, remélvén, hogy így közelebb jut az igazsághoz.

A kampósrém hosszan elgondolkodott, aztán tehetetlenül megrázta hatalmas fejét. – Pek... semmi több – mondta újra, és szándékosan hátrahajtotta csőrös pofáját, hogy a páncélján tátongó hasadék még szélesebb legyen, és Drizzt befejezhesse, amit elkezdett.

– Nem emlékszel a nevedre? – kérdezte Drizzt. Nem igyekezett túlságosan megölni a lényt. De a rém se nem mozdult, se nem válaszolt. Drizzt segélykérően Belwarra pillantott, de az csak a vállát vonogatta.

– Mi történt? – faggatta Drizzt a szörnyet. – Mondd el, mi történt veled.

– V-v-v-v – dadogta a rém. – V-v-varázsló. Gonosz v-varázsló.

Némileg járatos lévén a mágiában, és ismerve egyes mágiahasználók gátlástalanságát, Drizzt kezdte érteni a helyzetet, és lassan hinni kezdett a furcsa szerzetnek. – Egy varázsló változtatott át? –

kérdezte, de már sejtette a választ. Elképedve néztek egymásra Belwarral. – Már hallottam ilyen varázslatról.

– Én is – helyeselt a fűrésfelügyelő. – *Magga cammara*, sötételf, én láttam, hogy a blingdenstone-i varázslók valami hasonlót csináltak, amikor be kellett szívárogni... – Aztán hirtelen elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy sötételfhez beszél.

– Menzoberranzanba – fejezte be Drizzt kacagva.

Belwar megköszörülte a torkát, és némi zavarral fordult a szörnyeteghez: – Szóval valaha pek voltál – mondta, mert szüksége volt rá, hogy az egész magyarázatot egyetlen értelmes, világos mondatba foglalja – és valami varázsló kampósrémévé változtatott.

– Igen – felelte a lény. – Már nem pek.

– Hol vannak a társaid? – kérdezte a svirfnebli. – Ha igaz, amit a népedről hallottam, akkor ti sosem jártok egyedül.

– H-h-halottak – mondta a rém. – Gonosz v-v-v-...

– Ember-varázsló? – kérdezte Drizzt.

A roppant csőr izgatottan biccentett. – Igen, em-m-mber.

– És a varázsló egy kampósrém alakjában sorsodra hagyott -folytatta Belwar. Hosszan, keményen egymásra néztek Belwarral, és hagyták, hogy a rém feltápáskodjon.

– B-bár m-m-megöltél v-v-v-olna – mondta a szörny, amikor végre ülő helyzetbe tornászta magát. Látható irtózással nézte karmos kezét. – A k-kő, a kő... számomra elveszett.

Belwar válaszul felemelte a saját kezét. – Valaha én is ezt hittem

– vigasztalta. – Élsz, és már nem vagy egyedül. Gyere velünk a tóhoz, ott majd tovább beszélgetünk.

A rém elfogadta az indítványt, és nehézkesen felemelte negyedtonnás testét a padlóról. A kemény, merev külső váz ropogása és zizegése közepette Belwar lopva odasúgta Drizztnek: – Tartsd készen a kardod!

A kampósrém végre felállt. Teljes tízlábnyi magassága ott tornyosult fölöttük: Drizzt nem vitatta Belwar utasítását.

A rém órákon keresztül mesélte kalandjait. Az a gyorsaság, amivel hozzászokott a beszédhez, legalább olyan megdöbbentő volt, mint a története. Ez a tény, valamint a szörny beszámolója előző életéről – majdhogynem szent áhítattal fejtette és formálta a sziklát

– még inkább meggyőzte Drizztéket a bizarr mese igazáról.

– Jó megint b-beszélni, még ha nem is a saját nyelvemen -mondta a lény egy idő után. – Olyan, mintha újra rátaláltam volna egy d-darabjára annak, ami v-valaha voltam.

Drizzt, aki élénken emlékezett még saját hasonló élményére, tökéletesen megértette, mit érez.

– Mióta élsz így? – kérdezte Belwar.

A rém recsegő páncéllal vállat vont. – Nem emlékszem. Számomra elveszett az idő.

Drizzt a kezére támasztotta az arcát, és mélyet sóhajtott együttérzésében. Ő is volt ilyen magányos és elveszett kint a vadonban. Ő is ismerte ennek a sorsnak a sötét valóságát. Belwar finoman megütögette a drow-t kalapácskezelével.

– És most hova mész? – kérdezte a fűrésfelügyelő. – Vagy honnan jössz?

– Keresem a v-v-v... – felelte a rém, de az utolsó szót képtelen volt kimondani, mintha már a varázsló pusztá említése is rettentő kint okozna neki. – De annyi m-mindent elvesztettem. Ha még m-min-dig pek l-lennék, egykettőre m-megtalálnám. A kövek elmondanak, h-hol keressem. De már nem n-nagyon tudok b-beszélni velük - állt fel a rém. – Megyek – mondta eltökélten. – Velem nem vagytok biztonságban.

– Maradni fogsz – jelentette ki hirtelen Drizzt olyan véglegességgel, aminek nem lehetett ellene szegülni.

– Nem t-tudom kordában tartani magam – próbálta magyarázni a rém.

– Ne aggódj – vigasztalta Belwar. A magas párkány mögötti ajtóra mutatott. – Mi ott fönt lakunk, és az ajtón sem férnél be. Pihenj itt lent a tónál, amíg kigondoljuk, mit tegyünk.

A kampósrém kimerült volt, Belwar érvelése pedig megnyugtatóan hangzott. A rém visszazökkent a köre, és amennyire hatalmas testével tudott, összegömbölyödött. Drizzték otthagyták, de minden lépésnél vissza-vissza pillantottak fura új társukra.

– Kopáncs – mondta váratlanul Belwar, és megállította Drizztet. A kampósrém roppant erőfeszítéssel a másik oldalára fordult, hogy lássa a gnómot, mert érezte, hogy Belwar ezt neki mondja.

– Így fogunk nevezni, he nem bánod – mondta Belwar. – Kopáncs!

– Találó név – jegyezte meg Drizzt.

– J-jó név – helyeselt a rém, de titokban azt kívánta, bár emlékezne pek nevére, a névre, ami olyan simán gördült, mint gömbölyű kő a lejtőn, és aminek minden egyes szótagja ima volt a sziklához.

– Kiszélesítjük az ajtót – határozott Drizzt, amikor már bent voltak a barlangjukban. – Hogy Kopáncs is bejöhessen, és biztonságban pihenhessen.

– Nem, sötételf – mondta eltökélten a fűrésfelügyelő. – Ezt nem tesszük meg.

– Itt kint, a víznél nincs biztonságban – vetette ellene Drizzt. – Rátalálnak a szörnyek.

– Így is épp elég biztonságban van – szortyantott Belwar. – Melyik szörny kötne bele önként egy kampósrémbe? – Belwar értette Drizzt őszinte aggodalmát, de látta társa javaslatának veszélyeit is.

– Én láttam ilyen varázslatokat – mondta sötéten. – Alakváltásnak hívják. A test azonnal átváltozik, de az elmének idő kell.

– Mit akarsz mondani ezzel? – kérdezte riadtan Drizzt.

– Kopáncs még pek – magyarázta Belwar. – Bármennyire is egy kampósrém testébe van bezárva. De attól tartok, hamarosan már nem lesz pek. Teljes egészében kampósrémmé válik, testben és lélekben egyaránt, és bármilyen barátságos is lesz, egy idő után már csak ennivalóként fog ránk gondolni.

Drizzt már kezdett volna vitatkozni, de Belwar egyetlen gondolattal kijózanította. – Az jobb lenne, ha meg kéne ölnöd, sötételf? Drizzt elfordult. – Ismerős a meséje.

– Nem annyira, mint hiszed – felelte Belwar.

– Én is el voltam veszve – emlékeztette Drizzt a fűrésfelügyelőt.

– Hiszed – válaszolta Belwar. – De az, ami alapvetően Drizzt Do'Urden volt, az megmaradt benned, barátom. Olyan voltál, amilyennek lenned kellett, amire a helyzet rákényszerített. Itt más a helyzet. Kopáncs nem csak testben, de a lényegét tekintve is kampósrém lesz. Gondolatai egy kampósrém gondolatai lesznek, és, *Magga cammara*, nem fogja viszonzni az irgalmasságod, ha majd ő lesz fölül.

Drizztet ez nem győzte meg, bár nem cáfolta a gnóm komor logikáját. Bement a bal oldali kamrába, amit a hálószobájának választott, és a függőágyra vetette magát.'

– Jaj neked, Drizzt Do'Urden – motyogta halkan Belwar, ahogy a drow keserűségtől nehéz mozdulatait figyelte. – És jaj a mi elátkozott pek barátunknak is.

A fűrészfelügyelő is bement a saját kamrájába és lefeküdt a függőágyára. Nyomorúságosan érezte magát az egész ügy miatt, de eltökélte, hogy hidegen józan és gyakorlatias marad, bármekkora is a fájdalom. Mert Belwar értette, hogy barátja rokonságot érez ezzel a szerencsétlen teremtménnyel, de azt is tudta, hogy ez a kötődés végzetes lehet, ha Kopáncs elveszti önmagát.

Valamivel később egy izgatott Drizzt rázza fel a svirfneblit szendergéséből. – Segítenünk kell rajta – suttogta keményen.

Belwar végigsimított a saját arcán, és igyekezett magához térni. Nyugtalanul aludt, álmaiban “bivrip”-et kiáltott, lehetetlenül hangosan, aztán kiverte az életet új társukból.

– Segítenünk kell rajta – ismételte meg Drizzt, még erőteljesebben. Belwar a drow elvadult kinézetéből látta, hogy Drizzt sem alhatott sokat.

– Én nem vagyok varázsló – morogta a fűrészfelügyelő. – És te sem...

– Akkor keresünk egyet – vicsorogta Drizzt. – Megtaláljuk azt az embert, aki megátkozta Kopáncsot, és kényszerítjük, hogy vonja vissza a varázst! Alig pár napja láttuk a folyónál. Nem lehet még olyan messze!

– Az a mágus, aki ilyen varázslatra képes, nem könnyű ellenfél – válaszolta gyorsan Belwar. – Hát már elfelejtetted a tűzgolyót? – Belwar a falra pillantott, ahol megperzselődött bőrmellénye lógott. – Attól tartok, ez a varázsló erősebb nálunk – motyogta, de Drizzt látta az arcán, hogy erről nincs egészen meggyőződve.

– Ilyen könnyen lemondasz Kopáncsról? – kérdezte Drizzt sötéten. Aztán széles mosoly terült szét az arcán, amikor látta, hogy a svirfnebli meginog. – Ugyanaz a Belwar Dissengulp lennél, aki befogadott egy kóbor drow-t? A fűrészek nagyrabecsült öre, aki bízott egy sötételfben, akit mindenki más veszedelmesnek és menthetetlennek tartott?

– Menj aludni, sötételf – torkolta le Belwar, és kalapácskezelével eltolta magától Drizztet.

– Bölcs tanács, barátom – helyeselt Drizzt. – Te pedig aludj jól. Lehet, hogy hosszú út áll előttünk.

– *Magga cammara* – füstölgött a hallgatag svirfnebli, makacsul ragaszkodva a szürke gyakorlatiasság látszatához. A fal felé fordult, és hamarosan már hortyogott is.

Drizzt észrevette, hogy Belwar hortyogása most mély, békés álomról tanúskodik.

Kopáncs karmos kezével rendületlenül verte a sziklát.

– Már megint – suttogta Belwar ingerülten Drizztnek. – És itt kint! Drizzt végigsietett a kanyargós folyosón, a hang irányába. – Kopáncs! – szólt halkán, amikor megpillantotta a rémet.

A kampósrém a közeledő drow felé fordult, karmait maga elé emelte, és hörgő sziszegés hagyta el a csőrét. Aztán ráébredt, hogy mit tesz, és hirtelen lenyugodott.

– Miért kell állandóan kopognod? – kérdezte Drizzt, és úgy tett – önmaga előtt is –, mintha nem látta volna a harci beállást. – Kint vagyunk a vadonban, barátom. Ez a hang idecsalhat valamit.

A hatalmas szörny feje lehorgadt. – Nem k-kellett volna k-kijönnötök velem – dadogta Kopáncs. – Én n-nem tudom... túl sok minden történik, amit nem n-nem t-tudok irányítani.

Drizzt csillapítólag Kopáncs csontos könyökére tette a kezét. – Az én hibám volt – mondta a drow, mert értette, mire céloz a rém. Kopáncs bocsánatot kért, amiért támadólag fordult Drizzt felé. – Nem kellett volna szétválnunk – folytatta a drow. – És nem kellett volna ilyen hirtelen, figyelmeztetés nélkül felbukkannom. Mostantól együtt maradunk – bár így a keresés hosszabb lesz –, és Belwarral együtt segítünk neked abban, hogy úrrá legyél magadon.

Kopáncs csőrös arca felragyogott. – Tényleg olyan jó érzés a követ kopogtatni – jelentette ki. Körmével rákoppintott a sziklára.

Hangja és pillantása elkalandozott, ahogy régi életére gondolt, amit a varázsló elrabolt tőle. Egy pek egész napja abból állt, hogy kopogtatta, formálta a követ, beszélt hozzá.

– Újra pek leszel – ígérte Drizzt.

Belwar, aki éppen most bukkant fel az alagútból, nem volt ilyen biztos ebben. Már több mint egy hete bókásztak kint az alagutakban, és nyomát sem látták a varázslónak. A fűrészfelügyelőt kissé megnyugtatta, hogy Kopáncs mintha visszanyert volna valamit a régi énjéből a szörnyállapot rovására. Belwar végignézte ugyanezt az átalakulást Drizztben is, alig néhány hete, és a vadász túlélésre kihegyezett személyisége alatt megtalálta a legjobb barátját.

De Kopáncsral nem számított hasonló eredményre. A kampósrém állapota varázslat következménye volt, és egy varázsló átkát a mégoly erős barátság sem tudja szétfosztatni. Azzal, hogy rátalált Drizztékre, Kopáncs időleges – de csak időleges – haladékot kapott nyomorúságos és elkerülhetetlen sorsától.

Napok óta járták Mélysötét alagútjait, de nem mosolygott rájuk a szerencse. Kopáncs személyisége nem pusztult le, de még Drizzt is, aki olyan reménykedve indult el a barlangjukból, kezdte érezni a valóság egyre nehezebb terhet.

Aztán egyszer, amikor Drizzt és Belwar éppen a hazafelé indulást kezdték fontolgatni, egy meglehetősen nagy

barlangba értek, melynek padlóját a mostanában leomlott mennyezet törmeléke borította.

– Itt járt! – rikkantotta Kopáncs, lazán felkapott egy nagy követ, és az egyik falnak lökte, ahol a kő még apróbb törmelékdarabokká esett szét. – Itt járt! – szaladgált körbe a rém. Tört-zúzott, a sziklákat hajigálta egyre erősödő, vad haragjában.

– Honnan tudod? – kérdezte Belwar, igyekezvén megfékezni óriás barátjának tombolását.

Kopáncs a mennyezet felé mutatott. – Ez az ő m-műve. A v-v-v... ő tette!

Drizzt és Belwar aggódalmasan néztek össze. A kamra mennyezete mintegy tizenöt lábnyira a fejük fölött homorú és töredezett volt, a közepén pedig jókora lyuk tátongott, mely még egyszer tizenöt lábnyi hosszú volt. Ha ezt a pusztítást mágia végezte, akkor valóban nagyon erős mágia lehet!

– A varázsló tette? – visszhangozta Belwar. Újra azt a makacsul gyakorlatias álarcot öltötte magára, amit Drizztel szemben fejlesztett ki.

– A t-tornya – felelte Kopáncs, és körbeszaladt a teremben, hogy megnézzze, merre mehetett el a varázsló.

Most Drizzték teljesen tanácstalanok voltak, és Kopáncs, amikor már kicsit megnyugodott, és rájuk nézett, látta zavarodottságukat.

– A v-v-v-v-v...

– Varázsló – segítette ki Belwar türelmetlenül.

Kopáncs nem sértődött meg, sőt, még hálás is volt a segítségért. – A v-v-v-varázslónak van egy t-tornya – magyarázta izgatottan. – Egy h-hatalmas vastornya, amit mindig magával hord, és akkor állítja f-fel, amikor g-gondolja. – Felnézett a szétdúlt mennyezetre. – Még ha nem is fér el teljesen.

– Magával hord egy tornyot? – kérdezte Belwar, és orra magasra ráncolódott döbbenetében.

Kopáncs izgatottan bólintott, de aztán nem vesztegette az időt további magyarázatokkal: első a hajsza. Drizzt állt az élre, megnyur-gulva a Mélysötéten töltött tíz év alatt, latba vetve az Akadémián tanult minden tudományát. Belwar a Mélysötét ösztönös, fájára jellemző ismeretével, és mágikusan izzó melltűjével követte az utat, Kopáncs pedig, aki néha a szokásosnál jobban is visszatálalt régi önmagához, a köveket kérdezte. Egy újabb szétdúlt termen mentek át, mely a torony felállításának csatlakozó jeleit mutatta, bár itt a mennyezet elég magas volt az építménynek.

Néhány nap múlva egy tágas barlangba értek. Messze előttük, egy rohanó patak mellett ott emelkedett a varázsló tornya. Drizzt és Belwar ismét tanácstalanul néztek egymásra, mert a torony legalább harminc láb magas és húsz láb széles volt, sima fémfala pedig minden tervezettségnek elejét vette. Külön utakon, óvatosan közelítették meg az építményt, és még jobban megdöbbenek, mert kiderült, hogy a falak szintisza adamantitből vannak, a létező legkeményebb fémről.

Mindössze egyetlen ajtót találtak, ami kicsi volt, és körvonalai alig látszottak, oly tökéletes volt a megmunkálása. Nem kellett próbálkozniuk, anélkül is tudták, hogy be van biztosítva nemkívánatos látogatók ellen.

– A v-v-v-v... ott van bent – viczorogta Kopáncs, és az ajtót kaparászta kétségbeesetten.

– Akkor ki is kell jönnie – állapította meg Drizzt. – És ha így lesz, mi várni fogjuk.

Ez a terv nem elégítette ki a peket. Dörgő üvöltéssel rohant neki az ajtónak, aztán hátraugrott, és újból nekiment. Az ajtó meg sem rezgett a csapások alatt, és Drizzték látták, hogy itt Kopáncs teste fogja a rövidebbet húzni.

Drizzt hiába próbálta lecsillapítani óriás barátját, míg Belwar félrevonult, és belekezdett a már ismerős kántálásba.

Végül Kopáncs a kimerültségtől, a fájdalomtól és a haragtól zokogva rogyott le. Ekkor jött Belwar mithrilkezeivel, melyek szikrát vetettek, ha összeértek.

– Álljatok félre! – kiáltotta Drizztéknek. – Túl sokat jöttem idáig ahhoz, hogy egy ajtó az utamat állja! – Belwar közvetlenül az ajtó elé állt, és teljes erőből rásújtott kalapácsos kezével. Vakító szikraeső hullt szerteszét. A gnóm izmos karja vadul dolgozott, ütött és csépel, de amikor Belwar ereje is kifogyott, a toronyajtón még akkor is csak apró karcolások és felületi perzselődések voltak.

Belwar undorral csapta össze két kezét, mire ártalmatlan szikrazuhany hullt rá. Kopáncs teljes szívével osztozott a gnóm tehetetlen dühében. De Drizzt még mérgesebb és még aggodalmasabb volt, mint a barátai. Nemcsak hogy megállította őket a torony, de a varázsló bent már nyilvánvalóan tud a jelenlétükről. Drizzt elővigyázatosan megkerülte az épületet, és keskeny lőrészeket vett észre rajta. Mikor bekúszott az egyik alá, halk kántálást hallott, és bár nem értette a varázsló szavait, könnyen kitalálhatta, miben mesterkedik.

– Fussatok! – kiáltott a társaira, aztán a pusztá kétségbeeséstől hajtva felkapott egy követ, és nekihajította a lőrés nyílásának. Szerencséje volt, mert a varázsló éppen akkor fejezte be a varázslatot, amikor a kő nekiütközött a lőrésnek. Egy villámvárás dörrent ki, szétzúzta a követ, és ellökte Drizztet, de visszavetült a toronyba.

– Kárhozat! Kárhozat! – hallatszott a visítás a toronyból. – Gyűlölöm, amikor ez történik!

Belwarék a fekvő Drizzt segítségére siettek. A drow csak elkábult egy kicsit, és mielőtt a többiek odaértek, már talpon is volt.

– Eszért trákán megfíszetsz, te mek ám! – hallatszott bentről egy kiáltás.

– Fussunk! – rikkantotta a fűrészfelügyelő, és most még a felajzott rém is egyetértett. De amikor Belwar belenézett a drow bíbor szemébe, már tudta, hogy barátja nem futamodik meg. Még Kopáncs is meghátrált a Drizztben gyülemelő tűz előtt.

– *Magga cammara*, sötételf, nem tudunk bejutni – emlékeztette bölcsen Drizztet.

A drow elővette az ónix szobrocskát, és szorosan a nyíláshoz tartotta, a másik oldalon pedig testével takarta. – Majd meglátjuk -morogta, és hívni kezdte Guenhwyvar.

A fekete köd megjelent, és csak egy szabad utat talált, hogy eltávolodjon a szobrocskától.

– Meköllek penneteket! – rikoltotta a láthatatlan varázsló.

A következő hang, ami a toronyból hallatszott, egy párduc mély morgása volt, aztán ismét a varázsló kiabált: – Lehet, hogy tévedtem.

– Nyisd ki az ajtót! – kiáltotta Drizzt. – Az életedre, alávaló mágus!

– Soha!

Guenhwyvar megint felmordult, a varázsló felkiáltott, és az ajtó kitárult.

Drizzt ment előre. Egy kerek terembe léptek a torony földszintjén. Középen egy vaslétra vezetett fel egy titkos ajtóhoz, erre akart menekülni a varázsló. De terve nem sikerült tökéletesen, mivel fejével lefelé lógott a létra hátulján, térdhajlatával fogózkodva az egyik fokba. Guenhwyvar, aki láthatólag teljesen felgyógyult, és megint a régi csodálatos párduc lett, a létra tetején állt, és időnként belekapott a varázsló lábába.

– Jöjjetek pe! – kiáltotta a varázsló, és széttárta karját, aztán arcába csüngő köpenyét kezdte igazgatni.

Füstpamacskok szivárogtak a villámperzselt köpönyeg maradványaiból. – Brister Fendlestick fagyok. Letyetek üdözőlfe szerény otthonompan!

Belwar az ajtóban marasztotta Kopáncsot: kalapácskezeléssel tartotta vissza veszedelmes társát, míg Drizzt elindult, hogy gondjaiba vegye a foglyot. A drow épp csak annyi időre állt meg, hogy szemügyre vegye párducbarátját, hisz akkor látta utoljára, amikor elküldte gyógyulni.

– Te drow nyelven beszélsz – jegyezte meg Drizzt, miközben gallérjánál fogva megragadta a varázslót és ügyesen a talpára állította. Drizzt gyanakodva méregette a mágust: még sosem látott embert az első szerencsétlen találkozásuk előtt. Most sem volt túlságosan lenyűgözve.

– Számos nyelfet ismerek – felelte a varázsló, miközben magát porolgatta. Aztán, mintha valami nagyon fontosról feledkezett volna meg, hozzátette: – Brister Fendlestick fagyok!

– Pek nyelven is tudsz? – morogta Belwar az ajtóból.

– Pek? – kérdezte a mágus undorral.

– Pek – vicsorogta Drizzt, és nyomatékképpen a varázsló nyaka elé tette a pengéit.

Kopáncs előrelépett: könnyedén kicselezte az előtte álló svirfneblit.

– Nagy barátom valaha pek volt – magyarázta Drizzt. – Ezt te is tudod.

– Pek – köpött a varázsló. – Haszontalan népsék, fannak mintig útpan. – Kopáncs újabb roppant lépést tett feléje.

– Térj a tárgyra, drow – könyörgött Belwar, mert hiába próbálta visszatartani a hatalmas rémet.

– Add neki vissza az eredeti alakját – mondta Drizzt. – Csinálj belőle újra peket. Még hozzá gyorsan.

– Bah! – szortyantott a mágus. – Sokkal jopp neki így! – felelte a kiszámíthatatlan emberfajzat. – Miért akarna parki is pek lenni?

Kopáncs légzése hangos zihálássá fajult. Harmadik lépésének pusztája ereje leverte a lábáról Belwart.

– Most azonnal, varázsló – figyelmeztette Drizzt. Guenhwyvar hosszú, éhes morgást eresztett meg.

– Jól fan, jól fan – tárta szét karját a mágus. – Nyomorult pek! – Előhúzott egy könyvet az egyik zsebéből, pedig a zseb láthatóan sokkal kisebb volt, mint a könyv. Drizzt és Belwar összerosolyogtak, azt hitték, a győzelem küszöbén állnak. De ekkor a varázsló végzetes hibát követett el.

– Mek kellett volna ölnöm, ahogy meköltem a töppieket is – motyogta magában, hogy még Drizzt sem értette, pedig mellette állt.

A kampósrémek ellenben Mélysötét legélesebb hallású lényei voltak.

Kopáncs karmainak egyetlen suhintásával átdobta Belwart a terem másik végébe. Drizztet pedig, aki a zajra hátrafordult, az óriás rohanásának lendülete söpörte el, még a kardjai is kirepültek a kezéből. A varázsló pedig, a bolond varázsló a vaslétrával próbálta kivédni Kopáncs becsapódását, de az ütközés olyan erős volt, hogy a létra elgörbült, Guenhwyvar pedig lerepült róla.

Hogy a kampósrém háromszáz kilójának ereje ölte-e meg a mágust, az pusztán elméleti kérdés volt addigra, mire a két barát magához tért. Kopáncs kampói, csőre fáradhatatlanul tépte, szaggatta a varázsló testét. Időnként villanások vagy füstfelhők jelezték, hogy a mágus egy újabb varázstárgya esett szét.

Mire a rém kitombolta magát, és a többiekre nézett, akik harcra kész állásban vették körül, a lábainál heverő véres massza már rég felismerhetetlen volt.

Belwar már kezdte volna mondani, hogy a varázsló hajlandó lett volna Kopáncsot visszaváltoztatni, de meggondolta magát. A rém térdre rogyott, és arcát a karmai közé temette: nem hitte el, mit tett.

– Hagyjuk itt ezt a helyet – tette el Drizzt a szablyáit.

– Előbb kutassuk át – javasolta Belwar, mert arra gondolt, hogy bent talán fantasztikus kincsek vannak elrejtve. De barátjának nem volt maradása. Túl sokat látott viszont önmagából a rém elvadult tombolásában, és a véres holttest szaga olyan rossz érzéssel és félelemmel töltötte el, amit nem bírt elviselni. Guenhwyvarral együtt kísértált a toronyból.

Belwar odament Kopáncshoz, és talpra segítette, aztán kivezette a reszkető óriást az épületből. De azért megőrizte makacs gyakorlatiasságát, és míg társai kint vártak, átkutatta a tornyot, hátha talál valamit, ami a segítségükre lehet, vagy hátha rábukkan a varázsszóra, amivel magukkal tudják vinni a tornyot. De a varázsló vagy szegény volt, mint a templom egere – amiben Belwar erősen kételkedett –, vagy nagyon jól elrejtette az értékeit, valószínűleg egy másik létsíkra, mert a svírfnebli semmit sem talált, csak egy vízibőrt.

meg egy pár viseltes csizmát. A csodás adamantit toronynak pedig ha volt is varázsigéje, az a varázslóval együtt a sírba szállt

A hazaút csendes volt, mindenki elmerült egyéni aggodalmaiban és emlékeiben. Drizztnak és Belwarnak ki sem kellett mondania mi aggasztja őket a legjobban. A Kopáncsral folytatott beszélgetésekből mindketten épp eleget megtudtak a pekek békés népéről ahhoz, hogy lássák: társuk gyilkos kirohanásának már semmi köze nincs ahhoz a kis pekhez, aki valaha volt.

De azt el kellett ismerniük, hogy annál több köze van ahhoz amivé egyre gyorsabban válik.

15. fejezet

Célzott emlékeztető

– Mit tudsz? – kérdezte Malice Anya Jarlaxle-t, aki mellette sétált a Do'Urden épületegyüttesen keresztül. Máskor Malice nem lett volna ilyen egyenes a hírhedett zsoldossal, de most ideges és türelmetlen volt. A Menzoberranzan uralkodó családjai körében mostanában tapasztalható mozgolódás nem sok jót jelentett a Do'Urden *Házra* nézve.

– Hogy mit tudok? – visszhangozta Jarlaxle, meglepetést tettetve. Malice fenyegetően pillantott rá, csakúgy, mint Briza, aki a zsoldos másik oldalán lépdelt.

Jarlaxle megköszöri a torkát, bár ez inkább nevetésnek hallatszott. Nem árulhatta el Malice-nak a mozgolódás részleteit: nem volt olyan ostoba, hogy árulója legyen a város hatalmasabb *Házainak*. De ingerelni tudta Malice-t egy egyszerű logikai állítással, ami megerősítette azt, amit a nagyasszony feltételezett. – A Zin-carla, a harag-szellem már nagyon régóta működik.

Malice keservesen igyekezett megtartani légzése egyenletes ritmusát. Láttá, hogy Jarlaxle többet tud annál, mint amennyit hajlandó elmondani, és az a tény, hogy a számító zsoldos ilyen hidegen mondta ki a nyilvánvalót, elárulta neki, hogy félelmei indokoltak. Zaknafein harag-szellemé valóban régóta volt Drizzt nyomában. Malice-t nem kellett emlékeztetni arra, hogy a Pókkirálynő nem épp a türelméről híres.

– Van még valami? – kérdezte Malice. Jarlaxle semmitmondóan vállat vont.

– Akkor tűnj el a házamból – vicsorogta a nagyasszony.

Jarlaxle egy pillanatilag tévovázott, hogy kérjen-e fizetséget az információért. De aztán inkább szokásához híven mélyen, kalapjával a földet söpörve meghajolt, és a kapu felé indult.

Hamarosan megkapja a fizetését.

A kápolna előcsarnokában egy órával később Malice Anya hátradőlt a trónján, és hagyta, hogy gondolatai kiáradjanak a Mélysötét alagútjaiba. Telepatikus kapcsolata a harag-szellemmel csak korlátozott mértékű volt, átsuhanó erősebb érzelmhullám csupán, semmi több. De Zaknafein – Drizzt néhai apja és valamikori legjobb barátja, most halálos ellensége – belső küzdelméből Malice sokat

megtudhatott a harag-szellem előrehaladásáról. A Zaknafein lelki-tusájából származó aggodalom nyilván

erősödni fog, ha a haragszellem megközelíti Drizztet.

Most, Jarlaxle nyugtalanító szaval után Malice-nak muszáj volt megnéznie, hogy halad Zaknafein. És fáradozása hamarosan elnyerte jutalmát.

– Malice Anya váltig állítja, hogy a harag-szellem nyugat felé tart, túl a svirfnebli-városon – mondta Jarlaxle Baenre Anyának. A zsoldos a Do'Urden Házból egyenesen Menzoberranzan déli gombaligetébe ment, a leghatalmasabb drow családok lakhelyére.

– A harag-szellem nyomon van – tűnődött Baenre Anya, inkább csak úgy magában. – Ez jó.

– De Malice Anya úgy véli, hogy Drizztnak több napos, talán egy hetes előnye is lehet. – folytatta Jarlaxle.

– Ezt ő maga mondta? – kérdezte hitetlenkedve Baenre. Csodálkozott, hogy Malice elárul ilyen veszélyes dolgokat.

– Bizonyos információkat szavak nélkül is meg lehet tudni – felelte a zsoldos ravaszul. – Malice Anya hangja sok olyat is elárult, amit nem akart elmondani.

Baenre Anya bólintott, és összehúzta ráncos szemét: fárasztotta ez az egész. Az ő segítségével került be Malice a tanácsba, de most már nem tesz mást, csak ül és vár, hogy Malice bent tud-e maradni.

– Bízunk kell Malice Anyában – mondta hosszú hallgatás után. A terem másik végében El-viddinvelp, Baenre Anya társa és

agyfűrkésze elfordította figyelmét a beszélgetésről. A drow zsoldos azt jelentette, hogy Drizzt nyugatra tart, túl Blingdenstone-on, ezek a hírek pedig olyan jelentőséggel bírtak, amit nem lehetett elhanyagolni.

Az agyfűrkész kivetítette gondolatait messze nyugatra, és világos figyelmeztetést küldött végig a folyosókon, melyek korántsem voltak olyan kihaltak, mint amilyennek látszottak.

Ahogy meglátta a tó sima tükrét, Zaknafein azonnal tudta, hogy jó helyen jár. A barlang fala melletti sziklák között lopózva körbejárta az üreget. Aztán megtalálta a mesterséges ajtót, mögötte a barlanggal.

Régi érzések mozdultak meg benne, a hasonlóság, a rokonság érzései, melyek valaha Drizztchez kötötték. De új, vad indulatok nyomták el emlékeit, ahogy Malice Anya dühös lendülettel behatolt az elméjébe. A harag-szellem berontott az ajtón, és kivont karddal csörtetett végig a kamrákon. Egy takaró repült a levegőbe, és esett szét csíkokra Zaknafein pengéinek vágásaitól.

Amikor kitombolta első haragját, Malice Anya szörnyetege visszahúzódott, hogy végiggondolja a helyzetet.

Drizzt nincs itthon.

A harag-szellemnek csak rövid idejébe tellett, hogy eldöntse: Drizzt a társával, vagy talán két társával együtt pár napja távozott a barlangból. Zaknafein taktikai ösztönei azt súgták, hogy lapuljon meg, és várjon itt, mert ez nem áltábor, mint az a másik a gnóm-város mellett. A préda vissza fog jönni.

A harag-szellem azonban érezte, hogy Malice Anya nem tűrné el a további késlekedést. Kezdett kifutni az időből – a veszélyes suttogások napról napra hangosabbak lettek –, és félelméért, türelmetlenségéért ezúttal drágán meg kellett fizetnie.

Alig néhány órával azután, hogy Malice kiüzte a harag-szellemet az alagutakba Drizzt után, Drizzték egy másik úton keresztül visszatértek a barlangba.

A drow azonnal érezte, hogy valami nincs rendben. Kivont karddal rohant végig a párkányon, és feltépte az ajtót, mielőtt Belwarék megszólalhattak volna.

Amikor beléptek a barlangba, ők is megértették barátjuk riadalmának okát. Minden fel volt dülva, a függőágyak, a takarók szétszaggatva, a csuprok, és egy étellel megrakott doboz leverve és széttörve. Kopáncs, aki nem fért be a barlanglakásba, megfordult és elment, hogy megnézze, nem lapul-e ellenség a barlang távolabbi sarkaiban.

– *Magga cammara!* – dörögte Belwar. – Miféle szörnyeteg tette ezt?

Drizzt felemelt egy pokrócot, és az anyagon éktelenkedő tiszta vágásokra mutatott. Belwar megértette.

– Kard – mondta komoran a fűrészfélgyelű. – Finom, mives kard...

– Drow kard – fejezte be helyette Drizzt.

– Pedig messze vagyunk Menzoberranzantól – emlékeztette őt Belwar. – Messze kint a vadonban, túl a fajtád által ismert területen.

De Drizzt nem sietett egyetérteni ezzel. Rövid élete során már megtapasztalta azt a fanatizmust, ami Lloth gonosz papnőit vezérelte. Drizzt maga is részt vett egy felszíni rajtaütésben, aminek semmi más célja nem volt, csak az, hogy a felszíni elfek édes vérével ajándékozzák meg a Pókkirálynőt. – Ne becsüld alá Malice Anyát – jelentette ki komoran.

– Ha valóban az anyád jött érted – morogta Belwar, és harciasan összeverte a kezét –, akkor többet fog találni,

mint amit várt. Mi hárman kifogunk rajta.

– Ne becsüld alá Malice Anyát – mondta megint Drizzt. – Ez a látogatás nem volt véletlen, és Malice Anya fel lesz készülve mindenre, amivel mi várhatjuk.

– Ezt nem tudhatod – vélte Belwar, de amikor észrevette a szintisza rettegést a drow bíbor szemeiben, minden meggyőződés elszállt a hangjából.

Összeszedték néhány épségben maradt holmijukat, és hamarosan útnak indultak nyugat felé, hogy minél messzebb kerüljenek Menzoberranzantól.

Kopáncs ment elől, mivel egy kampósrémnek egyetlen szörny sem mert nekitámadni. Belwar haladt közepén, mint a társaság szilárd horgonya, Drizzt pedig lemaradt mögöttük, mert kötelességének tekintette, hogy megvédje a többieket, ha az anyja bérencei utolérlik őket. Belwar úgy vélte, hogy jó előnyük van azzal a valakivel szemben, aki feldúlta az otthonukat. Ha a támadók otthagyták a barlangot, és követték nyomaikat a varázsló tornyához, akkor több nap telik el addig, amíg visszatérnek a barlangba. Drizzt már nem bízott ennyire a fűrészfelügyelő érvelésében. Túlságosan jól ismerte az anyját.

Végtelennek tűnő napok után egy repedezett padlójú, csipkézett falú részre érkeztek, ahol a mennyezetet hegyes, leselkedő szörnyként lefelé meredő cseppkövek borították. Közelebb húzódtak egymáshoz, mert szükségük volt a közösség megnyugtató érzésére. Mit sem törődve a feltűnéssel, Belwar elővette a mágikus fényű brosst, és börmellényére tűzte. De a hegyes sziklák árnyéka még a viszonylagos világosságban is csak veszedelmet ígért.

Ez a hely még Mélysötét szokásos csendjénél is némább volt. A Birodalmak föld alatti világának utazói ritkán hallhatták más lények neszét, de itt a csend csontig hatóbb volt, mintha minden életet kiszippantottak volna innen. Kopáncs nehéz léptei és Belwar csizmájának kopogása félelmetesen visszhangzott a kőfelületeken. Belwar vette észre elsőnek a közelítő veszedelmet. A kő apró rezdülései árulták el neki, hogy nincsenek egyedül. Csákánykezevel megállította Kopáncsot, aztán visszanézett a drow-ra.

Drizzt a mennyezet felé mutatott, aztán föllebegett a sötétségbe, hogy leshelyet találjon a sztalaktitok erdejében. Emelkedtében előhúzta az egyik kardját, másik kezét pedig a zsebébe, az ónix szobrocskára tette.

Belwarék egy kiálló szikla mögött rejtőztek el, a gnóm mormolni kezdte a mithrilkezeit bűvölő verset. Mindketten jobban érezték magukat így, hogy a drow harcost a fejük fölött tudták.

De nem Drizzt volt az egyetlen, aki leshelyül használta a cseppköveket. Ahogy felért a csúcsok közé, tudta, hogy nincs egyedül.

Egy Drizztnél alig nagyobb, nyilvánvalóan emberszabású alak lebegett elő egy közeli sztalaktit mögül. Drizzt elrúgta magát egy kötől, hogy lendületet kapjon, és útközben a másik kardját is előrántotta. Csak egy pillanattal később látta meg, mekkora veszedelem

fenyegeti, mert ellenfele feje egy négykarú polipra hasonlított. Drizzt még sosem látott ilyen teremtményt, de jól tudta, micsoda: illithid, agyfűrkész, egész Mélysötét leggonoszabb és legrettegettebb szörnyetege.

Az agyfűrkész támadott elsőnek, még mielőtt Drizzt kardjának hatósugarába került volna. Csápjai tekeregni kezdtek, és sutty, egy mentális energiakúp lövellt ki Drizztre. A drow minden akaraterejével küzdött a fenyegető sötétség ellen. Megpróbált a célpontjára összpontosítani, igyekezett koncentrálni a dühét, de az illithid ismét lesújtott. Újabb agyfűrkész került elő, és oldalról támadta meg bénító csapásával Drizztet.

Belwarék semmit sem láttak ebből, mert a drow magasan a bross fénykörén kívül lebegett. De mindketten sejtették, hogy valami történik fölöttük, és a fűrészfelügyelő még meg is kísérelte sügva a barátját hívni.

– Drizzt!

A válasz egy kicsit késve érkezett: két görbe kard hullott csörömpölve a kövekre. Belwarék meglepve indultak a fegyverek felé, de aztán visszahőköltek. A levegő vibrálni és csillogni kezdett előttük, mintha egy másik síkra nyílt volna ajtó.

Egy illithid lépett ki belőle, éppen előttük, és már le is sújtott mentális erejével, mielőtt bármelyikük kiálthatott volna. Belwar megtántorodott és a padlóra rogyott, de Kopáncsra, akinek agya már félúton volt a kampósrém és a pek között, nem volt ilyen erős hatással.

Az agyfűrkész ismét támadott, de a kampósrém egyenesen átlépett a kábító kúpon és karmos kezének egyetlen erőteljes csapásával elsöpörte az illithidet.

Kopáncs körbenézett, aztán maga fölé. További agyfűrkészek ereszkedtek lefelé a mennyezetről, kettő Drizztet tartotta a bokájánál fogva. Újabb láthatatlan ajtók nyíltak. Pillanatokon belül minden oldalról támadták Kopáncsot, kettős személyiségének belső zűrzavarából eredő védettsége pedig hamarosan kifulladt. A kétségbeesés és a feltámadó harag vette át Kopáncs cselekedeteinek irányítását.

Most már teljesen kampósrém volt, a szörnyeteg minden ösztönös dühével és vadságával.

De még a kampósrém kemény páncélja sem tudta megvédeni az agyfűrkészek ármányos támadásaitól. Kopáncs arra a kettőre rontott, akik Drizztet fogták.

A sötétség félúton kapta el.

Térdre esett a kövön – ezt még tudta. De kúszott tovább, nem adta meg magát, nem volt hajlandó lemondani a csupasz dűhről.

Aztán elterült a padlón, és már nem gondolt se Drizztre, se Belwarra, se a haragra.

Csak a sötétség maradt.

4. RÉSZ

TEHETETLENÜL

Sokszor előfordult már életemben, hogy tehetetlennek éreztem magam. Ez talán a legkinzóbb érzés, amit átélhetünk: a tanácstalan, cselekvésképtelen harag. A katonát harc közben ért vágás fájdalma nem mérhető ahhoz a kínhoz, amit a fogoly érez, ha korbácsütés éri. Még ha nem is sérti fel a testét, a lelkébe belehasít.

Élete folyamán egyszer vagy másszor mindenki foglya lesz saját magának vagy a környezete elvárásainak. Olyan teher ez, amit mindenki hordoz, mindenki megvet, de kevesen tudnak megszabadulni tőle. Én ebben a tekintetben szerencsésnek mondhatom magam, mert életem fejlődésének meglehetősen egyenes útja volt. Tekintve a kezdeteket, Menzoberranzanban, a gonosz Pókkirálynő főpapnőinek állandó felügyelete alatt, azt hiszem, hogy helyzetem sokat javult.

Makacs ifjúságomban azt hittem, hogy egyedül is megleszek, hogy elég erős vagyok ahhoz, hogy pusztán kardommal és elveimmel legyőzzem az ellenségeimet. Önhittségemben azt képzeltem, hogy ha úgy akarom, magát a tehetetlenséget is legyőzőm. Makacs és ostoba ifjú voltam, ezt így visszatekintve be kell vallanom, mert most már látom, hogy nagyon ritkán álltam egyedül, és nagyon ritkán kellett egyedül állnom. Mindig ott voltak a barátok, igazán és hűségesen, akik akkor is támogattak, amikor azt hittem, hogy nincs szükségem rá, és akkor is, amikor nem is tudtam a segítségükről.

Zaknafein, Belwar, Kopáncs, Mooshie, Bruenor, Regis, Catti-brie, Wulfgar és persze Guenhwyvar, a drága Guenhwyvar. Ők voltak azok a társak, akik igazolták elveimet, akik erőt adtak ahhoz, hogy kitartsak képzelt, vagy valós ellenségeimmel szemben. Ők voltak azok a társak, akik szembeszálltak a tehetetlenséggel, a haraggal, a csalódottsággal.

Ők, a barátok ajándékoztak meg az élettél.

Drizzt Do'Urden

16. fejezet

Fortélyos béklyók

Kopáncs a hosszú, keskeny barlang másik vége felé nézett, a soktornyú építményre, mely az illithid közösség várául szolgált. Bár látása nem volt valami híres, a kampósrém mégis látta a kastély falán kúszó tömzsi alakokat, és

tisztán hallotta szerszámaik koppanásai Kopáncs tudta, hogy ezek rabszolgák – duergarok, goblinok, gnómok és egyéb ismeretlen fajok – akik kőmegmunkáló ügyességükkel szolgálják illithid uraikat, tervezve és formálva azt a roppant sziklatömböt, amelyet az agyfürkészek otthonuknak neveztek ki.

Belwar, aki olyannyira benne van az ilyesféle munkákban, már dolgozik is a falakon.

Ezek a gondolatok csak átsiklottak Kopáncs agyán, aztán feledésbe merültek, helyükre a kampósrém kevésbé érzelmes ösztönei léptek. Az agyfürkészek mentális lövedékei lecsökkentették Kopáncs szellemi ellenállóképességét, és a varázsló alakváltoztató mágija egyre inkább úrrá lett rajta, annyira, hogy már ő maga sem érzékelte hanyatlását. Most két énje egyenlő erővel állt egymással szemben, ami teljes zűrzavart okozott szegény Kopáncsban.

Ha értette volna a saját dilemmáját, és ha ismerte volna a barátai sorsát, akkor biztosan szerencsésnek tartotta volna magát.

Az agyfürkészek sejtették, hogy Kopáncs több annál, mint amit kampósrém-tese mutat. Az illithid közösség életben maradása a gondolatok ismeretén és olvasásán múlt, és bár nem tudtak behatolni Kopáncs elméjének dzsungelébe, világosan látták, hogy a csontos külső váz alatti agyműködés egyáltalán nem olyan, mint amelyet egy egyszerű mélystéti szörnyetegtől várni lehetne.

Az agyfürkészek nem voltak bolond gazdák, és azt is tudták, milyen veszélyes lenne megfejteni és irányítás alá venni egy páncélos, fegyveres, negyedtonnás gyilkos szörnyeteget. Kopáncs egyszerűen túl veszedelmes és túl kiszámíthatatlan volt ahhoz, hogy maguk mellett tartsák. Pedig az illithid társadalomban mindenki számára volt hely.

Kopáncs egy köszirten állt, egy körülbelül ötven yard átmérőjű sziklaszigeten, egy mély és széles szakadék fölött. Különböző más teremtmények is voltak ott vele, többek közt egy kis rotnyáj, és több

zavarodott duergar, akik nyilván túl sok időt töltöttek az illithidek elmekavaró környezetében. A szürke törpék ültek vagy álltak, üres tekintettel meredtek a semmibe, és vártak. Kopáncs hamarosan megértette, hogy mit várnak: azt, hogy gonosz uraik vacsoraasztalára kerüljenek.

Kopáncs a meredély széléhez lépett: valami menekülési lehetőséget keresett, bár pek énje azonnal felismerte volna, hogy hiába fárad. Egyetlen híd ívelt át a mélység fölött, egy mágikus és mechanikus szerkezet, mely visszatekeredett a szakadék másik partjára, ha éppen nem használták.

Egy csapat agyfürkész közeledett a hidat működtető karhoz egy pocakos ogrével. Kopáncsot azonnal elérte erőteljes telepátikus emlékeztetőjük. Egyetlen tevékenység képe hatolt át gondolatai dzsungelén, és ekkor ébredt rá a sziget rendeltetésére. Őt szánták az agyfürkészek a nyájuk pásztorául. Egy szürke törpét és egy rotot kívántak, pásztor-rabszolgájuk pedig engedelmesen munkához látott.

Egyik áldozat sem tanúsított ellenállást. Kopáncs ügyesen kitekerte a törpe nyakát, aztán kevésbé kecsesen fejbekólintott egy rotot. Érzékelte, hogy az illithidek elégedettek, és ez a gondolat furcsa érzéseket keltett benne, mindenekelőtt elégedettséget.

Megragadva a két testet, Kopáncs a peremhez lépett, szemben az illithidekkel.

Az egyik illithid meghúzta a derékmagasságban lévő kart. Kopáncs észrevette, hogy a kar a szakadék felé néz, bár akkor még nem értette, miért. A kő- és fémhíd csikorogva megrándult, és kinyúlt a szemközti sziklából. Addig nyújtózkodott a túlsó felé, míg biztosan el nem érte a talajt Kopáncs lábánál.

Gyere ide, parancsolta az egyik illithid. Kopáncs talán ellent tudott volna állni a parancsnak, ha értelmét látja. Rálépett a hidra, ami felnyögött a súlya alatt.

Állj! Tedd le a zsákmányt!, jött az újabb utasítás, amikor a rém már félúton járt. *Tedd le őket!*, rikoltotta megint a telepátikus hang, és *menj vissza a szigetedre!*

Kopáncs a lehetőségeket mérlegelte. A kampósrém haragja kezdett felhorgadni benne, pek énje pedig a barátai elvesztése fölötti dühében nem ellenkezett. Néhány lépés, és ott lenne az ellenség.

Az agyfürkészek parancsára az ogre a híd elejéhez lépett. Egy kicsit magasabb volt Kopáncsnál, és csaknem ugyanolyan széles, de fegyvere nem volt: nem állíthatta volna meg Kopáncsot. De a természetes ör mellett a kampósrém valami hatásosabb védelmet vett észre. Az az illithid, amelyik meghúzta a kart, ott állt mellette, és furcsa négygyűlványú kezével még mindig a karral játszadozott.

Kopáncs nem juthat el a híd végéig, az ogre mögé, mielőtt a híd visszahúzódna alóla, és ő belezuhanna a feneketlen mélységbe. A kampósrém kellestlenül lerakta a holttesteket a hidra és visszabaktatott a szigetre. Az ogre azonnal előre jött, és elvitte a halott törpét és a rotot gazdáinak.

Aztán az illithid felhúzta a kart, mire a mágikus híd egy szempillantás alatt visszacsusszant a szakadék fölött. Kopáncs ismét a szigeten rekedt.

Egyél, utasította az egyik illithid. Mikor a parancs elhangzott, épp egy szerencsétlen rot bóklászott el Kopáncs mellett: a rém szinte öntudatlanul csapott le a fejére karmaival.

Mikor az illithidek elmentek, Kopáncs leült enni, élvezte a hús, a vér ízét. Rém-énje teljesen elhatalmasodott rajta a véres lakoma közben, de valahányszor átnézett a szakadék fölött, végig a barlangon, az illithidek kastélya felé, valahol mélyen megszólalt benne egy kicsiny, a barátaiért aggódó pek hang.

Az illithid kastély környékén foglyul ejtett rabszolgák közül Belwar bizonyult a leghasznosabbnak. Az érdekes mithrilkezek mellett Belwar éppen arra a két dologra volt alkalmas, ami a legkívánatosabb volt egy rabszolgánál: a kő megmunkálására és a gladiátorharcra.

Az illithid rabszolga-árverés résztvevői felmorajlottak, amikor a gnóm előlépett. Aranyat, varázstárgyakat, magánvarázslatokat, tudós könyveket ajánlottak érte garmadával. Végül egy háromtagú agyfürkész csoport nyerte el a fűrásfelügyelőt: az a három, aki a foglyul ejtő csapatot vezette. Belwar persze mit sem tudott a tranzakcióról: még a döntés előtt elvezették egy szűk, sötét folyosón, és egy jellegtelen kis kamrába zárták.

Egy kis idő múlva három hang visszhangzott fel a fejében, három különböző telepatikus hang, melyeket a gnóm megértett és megjegyzett – új gazdáinak hangját.

Vasrostély emelkedett fel Belwar előtt, mögötte magas fallal körülvett világos, kör alakú csarnok tárult fel, a fal tetején padsorokkal. *Gyere ki*, szólította egyik gazdája, a fűrásfelügyelő pedig azon igyekezetében, hogy gazdáinak kedvére tegyen, nem habozott. Mikor kilépett a rövid folyosóba, látta, hogy több tucat illithid gyűlt össze körben a kőpadokon. A furcsa, négyujjú kezek minden irányból órá mutattak, egyforma, kifejezéstelen poliparcok meredtek rá. De a telepatikus összeköttetés révén Belwarnak nem okozott gondot, hogy meglelje gazdáját a sokadalomban, aki egy kisebb csoport közepén alkudozott éppen az esélyekről és a tételekről.

Belwarral szemben egy másik rostély emelkedett fel, és egy hatalmas termetű ogre lépett ki rajta. Tekintete azonnal felemelkedett a nézőkre, és ő is ugyanúgy megkereste a gazdáját, létezése tengelypontját.

Ez az elvetemült ogre bestia megtámadott engem, bátor svirfnebli társam, jött a telepatikus bátorítás Belwar gazdájától hamarosan, miután a fogadások megkötöttek. Pusztítsd el nekem.

Belwarnak nem kellett kétszer mondani, de az ogrénak sem, aki hasonló üzenetet kapott urától. Vadul rontottak egymásnak, de míg az ogre fiatal volt és meglehetősen ostoba, Belwar tapasztalt vén rókaként harcolt. Az utolsó pillanatban lefékezte a lendületét, és oldalra vetődött.

Az ogre pedig, aki még az utolsó pillanatban is megpróbált utánarúgni, egy pillanatra csak, de megingott.

Épp egy pillanattal tovább a kelleténél.

Belwar kalapácskeze az ogre térdébe csapott, akkora reccsenéssel, ami egy villámnak is becsületére vált volna. Az ogre előrebukott, szinte kétrét görnyedt, Belwar pedig ellenfele húsos hátsójába döfte csákányát. Mikor az óriás oldalra dőlt, Belwar ráugrott a lábára.

Egyenesen az ogre feje felé lépett. Az ogre elég hamar magához tért ahhoz, hogy a mellénye elejénél fogva elkapja a kis svirfneblit, de mikor el akarta hajítani undok kis ellenfelét, Belwar mélyen a mellkasába mélyesztette a csákányát. Az ogre elbödült kinyájában és dühében, és ostobán folytatta a dobómozdulatot: felrántotta Belwart.

De a csákány hegyes vége megakadt, és a gnóm a repülés lendületében mélyen felszakította az ogre mellkasát. Az ogre csapkodva hempergett, míg végül megszabadult a mithril kéztől. Egy hatalmas térd faron billentette Belwart, és messzire elrúgta. A fűrásfelügyelő néhány bucskázás után talpra szökkent. Szédelgett, és sajgott minden porcikája, de továbbra is hő vágya volt, hogy gazdája parancsát teljesítse.

A csarnokban tartózkodó minden illithid néma, telepatikus ünneplését és kiáltozását hallotta, de egy kiáltás az összes többinél tisztább és erősebb volt: *Öld meg!*, jött a gazda parancsa.

Belwar nem tévovázott. Az óriás még mindig a hátán feküdt, és a mellkasát markolászta, de nem tudta útját állni az életet adó vér áradásának. Már eddigi sebei is végzetesek lettek volna, de Belwar még nem volt elégedett. Ez a nyomorult kezét emelt az ő gazdájára! A fűrásfelügyelő egyenesen az ogre fejének rontott, előretartott kalapáccsal. Három gyors csapással kásává zúzta az ogre koponyáját, aztán csákányával vitte be a gyilkos szűrást.

A szerencsétlen ogre vad, görcsös rángással lehelte ki lelkét, de Belwar nem érzett szánalmat iránta. A gazdája elégedett, és ebben a pillanatban a fűrásfelügyelőt más nem is érdekelte.

Fent a karzaton a svirfnebli bajnok büszke gazdája begyűjtötte a neki járó aranyakat és varázssitalos üvegcséket. A választása fölött érzett elégedettséggel nézett le Belwarra, aki még mindig a holttestet csépelte. Bár élvezte új bajnoka vad szórakozását, az illithid gyorsan parancsot küldött, hogy hagyja abba. Hiszen a halott ogre maga is tét volt.

Kár lenne széttrancsírozni a vacsorát.

Az illithid kastély szívében egy hatalmas torony állt: egy roppant sztalagmit, amit a furcsa közösség legfontosabb tagjai számára alakítottak át lakhellyé. A nagy kőalakzat belsejében erkélyek és lépcsők futottak körben a fal mentén, és minden szinten több agyfürkész lakott. De dísztelen, kerek alsó terem adott otthont a legfontosabb lakónak: a központi agynak.

Ez a csont nélküli, teljes húsz láb átmérőjű lüktető szövettömeg tartotta össze az agyfürkész közösséget

telepatikus szimbiózisban. A központi agy volt a tudásuk összessége, a mentális szem, mely a külső termeket vigyázta, és ami meghallotta a messze keletre eső drow városból érkező figyelmeztető illithid kiáltást. A közösséghez tartozó illithidek számára a központi agy volt az élet koordinátora, amolyan isten. Ezért nagyon kevés rabszolgát eresztettek be a központi toronyba: csak olyanokat, akik érzékeny, ügyes ujjakkal masszírozni tudták az illithid isten-fajzatot, meg puha kefékkel és meleg folyadékokkal simogatták. Drizzt Do'Urden is ezek közt volt.

A teremben körbefutó széles gyalogjárón térdepelt, és kinyújtott kézzel simogatta az alakatlan masszát: világosan érezte, hogy mi jó neki, és mi nem. Mikor az agyat valami megzavarta, Drizzt érezte az éles szúrásokat, az erekkel átszőtt szövet feszültségét. Ilyenkor még erősebben masszírozott, hogy megnyugvást hozzon gazdájának. Amikor az agy elégedett volt, Drizztet is elégedettség töltötte el. A világon semmi más nem számított ezen kívül: a renegát drow megtalálta élete célját, Drizzt Do'Urden hazaérkezett.

– Ez jövedelmező fogás volt – mondta az agyfürkész túlvilági, vizenyős hangon. Felemelte a varázsfolyadékos üveget, amit az arénában nyert.

A másik két illithid négyujjú kezeinek mozgásával jelezte egyetértését. *Az aréna bajnoka*, jegyezte meg az egyik telepatikusan.

– És követ fejteni is tud – fűzte hozzá a harmadik hangosan. Aztán eszébe – és így a másik kettőébe is – jutott valami. *Talán farag is?* A három illithid a terem másik végébe pillantott, ahol egy újabb kamrácskán folyt a munka.

Az első illithid csavargatni kezdte az ujjait, és azt gurgulázta: -Majd később helyezzük a svirfneblit ilyen alantas munkára. Most

még több aranyat és varázsitalt kell nyernie nekem. Micsoda remek fogás!

– Mint mindegyik abból a támadásból – jegyezte meg a második.

– A kampósrém vigyáz a nyájra – mutatott rá a harmadik.

– A drow pedig gondozza az agyat – hörögte az első. – Láttam, amikor feljöttem ide. Elsőrangú masszírozó lesz belőle, az agy öröme és mindnyájunk javára.

– Meg itt van ez – mondta a második, és egyik csápjával megbökte a harmadikat. A harmadik illithid felemelte az ónix szobrocskát.

Mágikus?, tündődött az első.

Igen, felelte a második mentálisan. *Az asztrális síkhoz kapcsolódik. Azt hiszem, entitás-kő.*

– Szólítottad? – kérdezte az első fennhangon.

A másik két illithid összeszorította az ujjait: ez az agyfürkészeknél nem-et jelentett. – Valószínűleg veszélyes ellenfél lenne – magyarázta a harmadik. – Bőlcsebbnek véltük, ha a saját síkján tanulmányozzuk a bestiát, mielőtt előhívjuk.

– Okos döntés – vélte az első. – Mikor indultok?

– Most azonnal – felelte a második. – Velünk jössz?

Az első illithid ökölbe szorította az ujjait, aztán felemelte az üvegcsét. – Most éppen nyernivalóim vannak – magyarázta.

A másik kettő izgatottan tekergette az ujjait. Aztán, amikor társuk visszavonult a másik szobába, hogy nyereségét számba vegye, leültek kényelmes, puha karosszékeikbe, hogy felkészüljenek az utazásra.

Együtt szálltak föl, testi mivoltukat maguk mögött hagyva a székben. A szobrocscsa kötődése mentén, melyet asztrális állapotában vékony, ezüstös fonalnak érzektek, emelkedtek az Asztrális Sík felé. Már messze maguk mögött hagyták társuk szobáját és az Anyagi Sík köveit, zajait. Az asztrális világ végtelen békességében lebegtek. Itt az asztrális szél susogásán kívül alig hallatszott más nesz. És nem voltak szilárd tárgyak sem – legalábbis az anyagi világ fogalmai szerint – anyagi megjelenéssel, melyet a fény árnyalatai tettek láthatóvá.

Az illithidek elsodródtak az ezüst szál mellől, ahogy közeledtek asztrális emelkedésük végéhez. A hatalmas párdúc entitásának közelében fognak kibukkanni, de nem annyira közel, hogy az tudomást szerezzen megjelenésükről. Az illithidek általában nem voltak szívesen látott vendégek, szinte minden sík lakói megvetették őket, ahol csak jártak.

Baleset nélkül sikerült elérniük teljes asztrális állapotukat, és gond nélkül rábukkantak a szobrocscsa által jelképezett entításra.

Guenhwyvar egy csillagfény-rengetegben üldözte egy jávorszarvas entitását, folytatva a végtelen ciklust. A jávorszarvas, ami épp

olyan bűvös lény volt, mint a párdúc, tökéletes egyensúllyal és látványos kecsességgel szökött. A szarvas és Guenhwyvar már milliószor eljátszották ezt a jelenetet, és még milliószor és milliószor eljátsszák majd. Ez volt az a rend és harmónia, ami megszabta a párdúc létét, és ami az egész világegyetemet áthatotta.

De némely teremtmények, mint például az alsóbb síkok lakói, és mint az agyfürkészek, képtelenek voltak elfogadni ennek a harmóniának az egyszerű tökéletességét, és nem látták meg ennek az örök vadászatnak a szépségét. Miközben az élete játékába feledkezett párducot bámulták, az illithidek gondolatai egyre akörül forogtak, hogyan húzhatnák a legnagyobb hasznot a nagy macskából.

17. fejezet

Kényes egyensúly

Belwar gondosan tanulmányozta új ellenfelét: volt valami ismerős a páncélos bestia külsejében. Lett volna valamikor egy ilyen barátja?, *tűnődött*. De ezek a kételyek nem törhettek be a gnóm gladiátor tudatába, mert illithid gazdája felől egyre érkeztek a telepatuszok biztatásai.

Öld meg, bátor bajnokom, kérlek az illithid a karzatról. Esküdt ellenséged, és ha nem ölsz meg, nekem is ártani fog.

A kampósém, aki jóval természetesebb volt Belwar hajdani barátjánál, nekiment a svirfneblnek. Nem habozott, hogy vacsorát csináljon a gnómból.

Belwar maga alá húzta kurta lábait, és a megfelelő pillanatra várt. Amikor a kampósém lecsapott rá, és karmos kezeit kitérte, hogy a gnóm ne ugorhasson félre, Belwar előreszökkent, és kalapácsával egyenest a rém mellkasára sújtott. Repedések futottak szét a szörny páncélján az ütés erejétől, és a rém megingott.

Belwar mozgásának iránya gyors fordulatot vett, mert a rém súlya és lendülete sokkal nagyobb volt, mint a svirfneblé. Belwar érezte, hogy a válla kiugrik a helyéből, és kis híján eszméletét veszítette a fájdalomtól. De illithid urának biztatása megint elnyomott minden más gondolatot, még a fájdalmat is.

A két gladiátor keresztülesett egymáson, Belwar a szörny roppant tömege alá szorult. A rém saját testének terjedelme megakadályozta abban, hogy karmaival elérje Belwart, de volt más fegyvere is. Gyémántkemény csőrével vágott Belwarra. A gnómnak sikerült csákánykezét a vágás elé tartania, de a rém erős feje továbbnyomult, és hátracsavarta ellenfele karját. A mohó csőr alig egyhüvelyknyire csattogott a fűrészfelügyelő arcától.

Az aréna nézőterén felugráltak az illithidek. és izgatottan fecsegni kezdtek, telepatuszok és zenehangok egyaránt. Tiltakozó ujjak válaszoltak összeszorított öklöknek, ahogy egyes agyfürkészek idő előtt próbálták beszélni nyereségüket.

Belwar ura bajnoka elvesztésétől tartva odakiáltott a kampósém gazdájának: *Megadod magad?*, kérdezte önbizalmat sugallóan.

A másik illithid gögösen elfordult, lezárta telepatusz csatornáit. Belwar gazdája nem tehetett mást, mint hogy tovább figyelt.

A kampósém nem tudott közelebb hajolni Belwarhoz. A svirfnebli keze a könyökénél a földhöz szorult, de mithrilcsákányával távol tartotta a rém halálos csőrét. Ekkor a rém más taktikához folyamodott: hirtelen rántással kiemelte a fejét Belwar kezei közül.

A fűrészfelügyelőt csak harcos ösztönei mentették meg ebben a pillanatban, mert a kampósém hirtelen visszahajolt, és újra bevágott a csőrével. A normális reakció és a várható védekezés az lett volna, ha félreüti a szörnyeteg fejét a csákány élével. A kampósém is erre számított, de Belwar is gondolt erre.

Előrenyújtotta a csákányt, de rövidebben, hogy a szerszám jóval a lecsapó csőr alatt maradt. Eközben a rém azt hitte, hogy Belwar ütni akar, és hirtelen visszafogta a csőre lendületét, ahogyan eltervezte.

De a mithrilcsákány mozgása sokkal gyorsabban váltott irányt, mint a rém várta. Belwar visszakezes mozdulata éppen a csőr fölért a szörnyet, és félrekapta a fejét. Aztán sérült vállának sajgásával mit sem törődve Belwar könyökből behajlította a másik karját, és kicsapott vele. Az ütésben nem volt sok erő, de ebben a pillanatban a rém kikerülte fejével a csákányt, és csípésre nyitott csőrét a gnóm védtelen arca felé tolta.

Így éppen beleütközött a mithrilkalapácsba.

Belwar karja mélyen beleszaladt a rém szájába, nagyobbra nyitva a csőrét, mint ahogy ellenfele akarta. A szörny vadul megrándult, igyekezett kiszabadítani magát. Minden egyes rángására izzó fájdalom sajgott a fűrészfelügyelő

vállába.

Belwar hasonlóan vadul válaszolt: szabad kezével verni kezdte oldalt a rém fejét. Vér szivárgott a kampósrém csőréből.

– Feladod? – kiáltotta most már hangosan Belwar ura a rém gazdájának.

De a kérdés megint elhamarkodottnak bizonyult, mert lent az arénában a kampósrém még korántsem volt vesztes. Bevetette másik fegyverét: a teste pusztá súlyát. Mellkasával döngölni kezdte a gnómot, azzal a céllal, hogy egyszerűen agyonnyomja.

– Nem adod fel inkább te? – rikoltott vissza a rémtulajdonos a váratlan fordulat láttán.

Belwar csákánya a szörny szemébe vágott: a rém felhördült fájdalomában. Az illithidek felugráltak, mutogattak és vadul mozgatták ujjukat, hol ökölbe szorítva, hol kiegyenesítve őket.

Mindkét gladiátor gazdája látta, mi mindent veszthet. Ha hagyják a harcot tovább fajulni, talán egyik résztvevő sem lesz többé alkalmas arénaküzdelemre.

Mit szólnál egy döntetlenhez?, ajánlotta Belwar gazdája telepatikusan. A másik illithid készségesen kapott a javaslaton. Mindketten leszóltak a gladiátoruknak. Hosszú pillanatokba telt, mire le

tudták hűteni a haragos tüzeket, és véget vetettek a küzdelemnek, de végül az illithid sugallatok fölébe tudtak kerekedni a túlélés vad ösztöneinek. A gnóm és a rém egyszerűen rokonszenvet kezdtek érezni egymás iránt, és amikor a szörny felállt, segítően odanyújtotta egyik karmát a svirfneblinek.

Alig valamivel később Belwar szűkös, puritán cellájának egyetlen köpadján üldögélt, a kerek arénába vezető folyosó mellett. Kalapácsos keze teljesen érzéketlenné vált, és csúnya kékesvörös zúzódás borította egész vállát. Sok napba beletelik majd, mire újra az arénába léphet. Nagyon bántotta, hogy addig sem szolgálhat gazdája örömeire.

Az illithid bement hozzá, és megvizsgálta a sérülését. Voltak gyógyító varázsfőzetei, de Belwarnak a mágikus segítség mellett láthatóan pihenésre is szüksége volt. Amellett az agyfürkész más módon is hasznát tudta venni Belwarnak. A lakásában még volt egy befejezésre váró fülke.

Gyere, mondta az illithid Belwarnak, mire a fűrésfelügyelő talpra szökkent, és tisztelettudóan követte urát.

Egy térdeplő drow vontá magára Belwar figyelmét, amikor áthaladtak a központi torony alsó szintjén. Milyen szerencsés ez a sötételf, hogy megérintheti a közösség központi agyát, és örömet okozhat neki! De aztán tovább nem gondolt erre, amikor fölmentek az épület harmadik szintjére, ahol gazdái laktak.

A másik két illithid a karszékében ült mozdulatlanul és ránézésre élettelenül. De Belwar gazdáját nem kavarta fel a látvány: tudta, hogy társai messze, az Asztrális Síkon járnak, testük pedig biztonságban van. Egy pillanatra meg is állt, hogy elképzelje a másik kettő utazását a távoli síkra. Mint minden illithid, Belwar gazdája is szerette az asztrális utazást, de jellegzetes illithid anyagiassága visszatérítette az üzleti megfontolásokhoz. Belwar megvásárlása jelentős befektetés volt, amit nem akart elveszteni.

Bevezette szerzeményét a hátsó szobába, és leültette egy kőasztal mellé. Aztán minden átmenet nélkül telepatikus utasításokkal és kérdésekkel kezdte el bombázni, miközben bekötözte a sebet. Az agyfürkészek már az első találkozásnál be tudtak hatolni az áldozatuk elméjébe, akár kábítótámadásukkal, akár telepatikus érintkezés révén, de hetekbe, sőt, hónapokba telt, mire az illithid teljes uralomra tett szert a rabszolgája fölött. Minden egyes találkozás egyre gyengítette az áldozat ellenállóképességét az illithid mentális befolyásával szemben, és egyre többet tárt fel a rabszolga emlékeiből és érzéseiből.

Belwar gazdája eltökélte, hogy mindent megtud erről a furcsa svirfnebliről, különös műkezeiről és szokatlan társairól. A telepatikus

folyamatban ezúttal a mithrilkezekre koncentrált, mert érezte, hogy Belwar teljesítménye lemarad a képességeitől.

Az illithid gondolatai egyre csak szondáztak és tapogatóztak, és egy idő után eljutottak Belwar agyának egy rejtett zugába, ahonnan egy különös varázsigét bányásztak elő.

Bivrip?, kérdezte Belwart. A fűrésfelügyelő öntudatlan reflexszel összeverte kezeit, aztán megrándult a fájdalomtól, amit a mozdulat okozott.

Az illithid ujjai és csápjai mohó lengedezésbe kezdtek. Érezte, hogy valami fontosba botlott, amitől bajnoka még erősebb lesz. De ha visszaadja Belwarnak a varázsigé emlékét, azzal a svirfnebli visszakapja személyisége egy részét, előző élete néhány emlékét.

Az illithid újabb gyógyító folyadékot adott Belwarnak, és körülnézve számbavette javait. Ha Belwar folytatja gladiatori pályafutását, akkor hamarosan megint ki kell állnia a kampósrém ellen: az illithidek szabályai szerint a döntetlen után újabb mérkőzésnek kellett következnie. Belwar gazdája pedig erősen kétlette, hogy a svirfnebli túlél még egy találkozást a páncélos szörnyel.

Hacsak...

Dinin Do'Urden gyíkhátasán végigügetett Menzoberranzan alsóbb Házainak környékén, a város legzsúfoltabb részén. Piwafwijának csuklyáját az arca elé húzta, és nem viselt semmilyen jelet, ami elárulhatta volna, hogy egy uralkodó Ház nemese. Ez a titokzatosság volt a szövetségese, részint az utca figyelő tekintete, részint az anyja és a nővérei megrovó pillantásai ellen. Dinin épp eleget megélt ahhoz, hogy ismerje az elbizakodottság veszélyeit. Az üldözési mánia határán élt: sohasem tudhatta, mikor figyelni Malice vagy Briza.

Egy farka szőrmók rebtent szét a gyík útjából. A Do'Urden Ház nagyobbik fiát dühítette a rabszolgák közönye. Ösztönös mozdulattal a korbácsához kapott.

De aztán bölcsen úrrá lett magán, ismét eszébe jutott, hogy milyen következményekkel járna, ha felfedné magát. Befordult egy éles sarkon, és összefüggő sztalagmitfüggöny előtt folytatta útját.

– Hát megtaláltál – hallatszott egy ismerős hang a háta mögül. Dinin ijedten, meglepődve megállította hátságát, és dermedten ülve maradt a nyeregben. Tudta, hogy legalább egy tucat kis íjpuska céloz rá.

Lassan elfordította a fejét, hogy lássa a közeledő Jarlaxle-t. Itt kint, az árnyak közt a zsoldosvezér egészen más volt, mint az az udvarias, nyájas drow, akit Dinin a házukban megismert. De talán csak a Jarlaxle mellett álló két szablys drow látványa okozta a változást, meg az, hogy Dinin rájött: most nincs itt Malice Anya, hogy megvédje.

– Engedélyt szokás kérni, mielőtt belépünk valakinek a házába – figyelmeztette Jarlaxle nyugodtan, de tagadhatatlanul fenyegető felhangokkal. – Ez alapvető udvariasság.

– De hát itt vagyunk a nyílt utcán – mutatott körül Dinin. Jarlaxle mosolya azonban szertefoszlatta ezt az érvet. – Ez az én házam.

Dininnek eszébe jutott a rangja, és ez némi bátorságot adott neki. – Akkor hát egy uralkodó Ház nemesének ahhoz is engedélyt kéne kérnie Jarlaxle-től, ha kilép a saját háza kapuján? – morogta a nagyobbik fiú. – És mi van Baenre Anyával, aki a legalsóbb menzoberranzani Házba sem lép be anélkül, hogy engedélyt kérne az illető nagyasszonytól? Még Baenre Anyának is bebocsátást kéne kérnie Jarlaxle-től, a háztalan csavargótól? – Dinin érezte, hogy talán túllőtt a célon, de büszkesége megkívánta, hogy ezt elmondja.

A zsoldos láthatólag ellazult, mosolya pedig már-már őszintének látszott. – Hát megtaláltál – ismételte meg, ezúttal a szokásos meg-hajlással. – Add elő jövedeled célját, és lássunk munkához.

Dinin harciasan összefonta a kezét a mellkasán. A zsoldos nyilvánvaló engedelkenysége megnövelte önbizalmát. – Olyan biztos vagy benne, hogy téged kerestelek?

Jarlaxle összevigyorgott két testőrével. Az utca sötétjében rejtőző láthatatlan zsoldosok diszkrét röhögése jókora csapást mért Dinin bimbózó önbizalmára.

– Mondd meg, miért jöttél, nagyobbik fiú – mondta Jarlaxle kissé élesebben –, és essünk túl az üzleten.

Dininnek is leghőbb vágya volt, hogy minél előbb túl legyen a találkozón. – Információra van szükségem a Zin-carláról – mondta sötéten. – Zaknafein harag-szellemé már hetek óta járja Mélysötétet. Nem túl régóta?

Jarlaxle szemei összeszűkültek, ahogy követte Dinin gondolatmenetét. – Malice Anya küldött ide? – Ezt inkább kijelentette, mint kérdezte.

Dinin megrázta a fejét, és Jarlaxle nem kételkedett az őszinteségében. – Épp olyan bölcs vagy, mint amilyen jól bánsz a karddal – jelentette ki nagylelkűen Jarlaxle, és újból meghajolt, bár mozdulata itt kint, ebben a sötét világban mintha kétértelmű lett volna.

– Magamtól jöttem – közölte Dinin szilárdan. – Bizonyos kérdésekre választ kell találnom.

– Félsz, nagyobbik fiú?

– Aggódom – felelte Dinin őszintén, elengedve a füle mellett a zsoldos gúnyolódását. – Sosem követem el azt a hibát, hogy alábecsüljem az ellenfeleimet és a szövetségeseimet.

Jarlaxle értetlen pillantást vetett rá.

– Tudom, mi lett az öcsémből – magyarázta Dinin. – És tudom, hogy mi volt valaha Zaknafein.

– Zaknafein most harag-szellem – felelte Jarlaxle. – És Malice Anya irányítja.

– Sok napja – felelte Dinin halkan, de remélte, hogy a szavai épp elég hangosan beszélnek.

– Anyád Zin-carlát kért – torkolta le Jarlaxle némi éllel. – Ez Lloth legnagyobb ajándéka, és csak úgy adja, ha cserébe ő is elégedett lehet. Malice Anya tisztában volt a veszéllyel, amikor Zin-carlát kért. Biztosan te is tudod, nagyobbik fiú, hogy a harag-szellemet csak bizonyos konkrét feladatra kaphatják meg.

– És mik a kudarc következményei? – kérdezte Dinin komoran, alkalmazkodva Jarlaxle stílusához.

A zsoldos hitetlenkedő tekintete elárulta Dininnek, amit tudni akart. – Mennyi ideje van Zaknafeinnek? – kérdezte Dinin.

Jarlaxle semmitmondóan vállat vont, és egy másik kérdéssel válaszolt. – Ki láthat bele Lloth terveibe? – kérdezte. – A Pókkirálynő türelmes is tud lenni, ha a nyereség elég nagy ahhoz, hogy indokolja a várakozást. Drizzt ennyire értékes? – Megint vállat vont. – Ezt Lloth, és csakis Lloth döntheti el.

Dinin hosszan fürkészte Jarlaxle-t, míg biztos nem lett benne, hogy a zsoldos már semmit nem tartogat a számára.

Aztán visszament gyíkhátasához, és arcába húzta a piwafwi csuklyáját. Mikor már ismét a nyeregben ült, megfordult, hogy egy utolsó megjegyzést tegyen, de a zsoldos és testőrei már nem voltak ott.

– *Bivrip!* – rikkantotta Belwar a varázslat végén. Összeütötte a kezeit, de ezúttal nem nyögött fel, mert a fájdalom már nem volt olyan erős. Szikrák pattantak az összeecsattanó mithrilkezekből, Belwar gazdája pedig elragadtatva tapsolt négyujjú kezeivel.

Egyszerűen muszáj volt most azonnal akcióban látnia. Körülnézett a szobában valami célpont után, és észrevette a félig kész fülkét. Egész sor telepátikus utasítás ömlött a svirfnebli agyába, ahogy az illithid leírta, milyen mintájúnak és mélységűnek akarja a fülkét.

Belwar nekilátott. Mivel sebesült vállának, a kalapácsosnak erejében még bizonytalan volt, inkább a csákányt használta. A megbűvölt szerszám csapásai alatt porrá omlott a kő, és az illithid félreérthetetlen elégedettsége jólesően töltötte el Belwart. Egy ilyen csapás erejének még a kampósrém kemény páncélja sem állhat ellen!

Belwar gazdája megerősítette a gnómnak adott utasításokat, aztán átment tanulni a szomszédos szobába. Belwar, aki egyedül maradt élete évszázada alatt oly jól begyakorolt munkájával, tünődni kezdett.

Semmi különös nem jutott eszébe, és továbbra is az illithid kiszolgálása maradt tetteinek fő mozgatója. De fogságba esése óta először tünődni kezdett.

Személyiség? Cél?

A mithrilkezek varázsdala újra átsuhant az agyán, és a magja lett annak az öntudatlan törekvésnek, hogy eligazodjon fogva tartója sugalmazásainak zűrzavarában. – *Bivrip* – motyogta újból, és erre a szóra bekattant benne valami nem is oly régi emlék: egy sötételf képe, aki térdepelve masszírozza az illithid közösség isten-fajzatát.

– Drizzt? – motyogta magában Belwar, de a nevet kiverte a fejéből a csákány következő pendülése, és a vágy, hogy minél jobban kedvére tegyen urának.

A fülkének tökéletesnek kell lennie.

A hústömeg megremegett az ébenszín kéz simogatása alatt. Drizzten izgalom hullámozott át, a központi agy jóvoltából. A drow egyetlen érzelmi reakciója a szomorúság volt, mert nem tudta elviselni, hogy az agyat aggódni látja. Karcsú ujjai tapogattak és masszíroztak: Drizzt felemelt egy kancsó meleg vizet, és lassan a hútra öntötte. Ekkor boldog volt, mert a hús kisimult értő érintése alatt, és az agy aggodalma hamarosan futó hálává változott.

A térdelő drow mögött, a gyalogjáró másik végén két illithid figyelt, és bólogatott elégedetten. A sötételfek mindig ügyesen végezték ezt a munkát, ez az utolsó fogoly pedig különösen rátermettnek bizonyult.

Az illithidek mohón tekergették ujjukat erre a gondolatra. A központi agy újabb drow behatolót érzékelt az illithid hálókön, melyek a környező alagutakban voltak kifeszítve – újabb masszírozó rabszolga közeledik.

Legalábbis az agy így hitte.

Négy illithid ment ki a központi agy útmutatása alapján. Egy magányos drow lépett a birodalmukba: könnyű zsákmány négy illithidnek.

Legalábbis az illithidek így hitték.

18. fejezet

A meglepetés előnye

A harag-szellem hangtalanul nyomult előre a repedezett falú, kanyargó folyosókon, egy veterán drow harcos könnyű, gyakorlott lépteivel. De a központi agy által vezetett agyfürkészek tudták, merre tart, és már várták.

Amikor Zaknafein odaért a mellé a szikla mellé, ahol Belwar és Kopáncs fogságba esett, egy illithid vetette rá magát, és suppl!, kilövellte kábító energiáit.

Ilyen közelségből kevés teremtmény tudott volna ellenállni egy ilyen erős csapásnak, de Zaknafein élőhalott volt,

nem evilági lény. Agya egy másik síkhoz kapcsolódott: távolságát nem lehetett néhány lábban mérni. Immúnis lévén az ilyen támadásra, a haragszellem kardja kíméletlenül lecsapott: mind a két szablyája az illithid egy-egy tejszerű, pupillátlan szemébe fűrődött.

A három másik illithid is leereszkedett a mennyezetről, és útközben kilötte kábító energiáját. Zaknafein karddal a kézben, magabiztosan várta őket, de az agyfürkészek továbbereszkedtek. Mentális támadásuk eddig még sosem hagyta cserben őket: nem tudták felfogni, hogy bénító energiakúpjuk most mit sem ér.

Supp! Az illithidek tucatszám lőttek, de a harag-szellem észre sem vette. Az illithidek kezdtek aggódni, és megpróbáltak benyúlni Zaknafein gondolataiba, hogy rájöjjenek, miért nem mutatkozik rajta semmi hatás. De egy korlátba ütköztek, ami meghaladta áthatolóképességüket, és ami túlnyúlt mostani létsíkjukon.

Látták, hogyan végzett Zaknafein szerencsétlen társukkal, és nem szándékoztak közelharcba keveredni a harcos drow-val. Telepatikus úton megegyeztek abban, hogy visszavonulnak. De túl mélyre ereszkedtek.

Zaknafein nem törődött az illithidekkel, egyszerűen ment volna tovább. De támadói balszerencséjére a harag-szellem ösztönei és Zaknafein régi agyfürkész emlékei egyszerű következtetésre vezették: ha Drizzt erre jött – és Zaknafein tudta, hogy erre jött –, akkor nagyon valószínű, hogy belefutott az agyfürkészekbe. Őket pedig egy élőhalott lény legyőzheti, de egy halandó drow -legyen az akár Drizzt is – igencsak szomorú hátrányban van velük szemben.

Zaknafein elrakta az egyik kardját, és felugrott a sziklagerincre. Aztán egy villámgyors második ugrás közben elkapta a bokájánál az egyik emelkedő illithidet.

Supp!, lőtt a lény megint, de ez soványka védekezés volt Zaknafein kardja ellen. A harag-szellem hihetetlen erővel fellökte magát. Az illithid hiába kapkodott, szabad kezei nem tudták útját állni Zaknafein céljának: a harag-szellem kardja végighasította a hasát, a szívét és a tüdejét.

Az illithid zihálva, és kezét a hatalmas sebre tapasztva csak tehetetlenül nézhette, ahogy Zaknafein fogást talál rajta, és ellöki magát az agyfürkész mellkasától. A haldokló illithid elszállt, és pörögve csapódott a falnak, majd groteszkül lógva maradt a levegőben, vére lecsöpögött a padlóra.

Zaknafeint ugrása a következő illithidhez vitte, a lendület pedig mindkettejüket a negyedik agyfürkészhez sodorta. Karok és csápok csapkodtak kétségbeesetten, igyekeztek megragadni a drow harcost. De a kard halálosabbnak bizonyult: egy pillanat múlva a harag-szellem már ott is hagyta két újabb áldozatát, beindította a saját lebegés-varázsát, és puhán leereszkedett a kőpadlóra. Aztán nyugodtan folytatta útját, háta mögött ott maradtak a levegőben lógva a halott illithidek.

A harag-szellem nem bajlódott azzal, hogy letörölje a vért kardjáról: tudta, hogy hamarosan úgyis újra használnia kell.

A két agyfürkész tovább figyelte a párdúc entitását. Ők nem tudtak róla, de Guenhwyvar tisztában volt a jelenlétükkel. Az Asztrális Síkon, ahol a szaglásnak, ízlelésnek, mint anyagi érzékeknek, nem volt jelentésük, a párdúcnak más finom ösztönökre kellett hagyatkoznia. Itt Guenhwyvar egy olyan érzék segítségével vadászott, ami az energiakisugárzásokat tiszta mentális képpé alakította, így a párdúc pontosan meg tudta különböztetni egy jávorszarvas és egy nyúl auráját anélkül, hogy látta volna az illető lényt. Az illithidek nem voltak olyan ritkák az Asztrális Síkon, és Guenhwyvar azonnal felismerte a kisugárzásukat.

Még nem tudta eldönteni, hogy jelenlétük pusztán a véletlen műve, vagy valamiképpen összefügg azzal a ténnyel, hogy Drizzt már napok óta nem hívja. Az agyfürkészek leplezetlen érdeklődése azonban megsúgta neki, hogy az utóbbiról van szó: ez a gondolat nyugtalanította.

Mégsem ő akarta megtenni az első lépést az ellenség felé. Folytatta szokásos napi tevékenységét, de közben szemmel tartotta kéretlen közönségét.

Guenhwyvar rebbenést érzelt az agyfürkészek kisugárzásában, amikor azok gyorsan ereszkedni kezdtek vissza az Anyagi Síkra. A párdúc nem várhatott tovább.

Kirontva a csillagok közül, Guenhwyvar az agyfürkészekre vetette magát. Visszaútkjuk irányításában elmerülve az illithidek nem vették észre, csak amikor már késő volt. A párdúc az egyik alá került, és az illithid ezüst szálát éles fényagyarai közé kapta. Guenhwyvar nyaka megfeszült, és a feje egy rántásával szétszakította a szálát. A szerencsétlen illithid elsodródott: ott rekedt az Asztrális Síkon.

A másik agyfürkész, akit jobban érdekelt a saját irhája megmentése, ügyet sem vetett társa kétségbeesett könyörgésére, és továbbereszkedett a planáris alagút felé, ami visszaviszi anyagi testébe. Majdnem kicsúszott Guenhwyvar kezei közül, de a párdúc mancsa éppen akkor kapaszkodott belé, amikor belépett az alagútba.

Guenhwyvar is utazott vele.

Kis kőszigetéről Kopáncs látta a hosszú barlang nyüzsgő kavargását. Illithidek rohagáltak mindenhol, és telepátikus úton védekező alakzatba szőlítették rabszolgáikat. Órszemek szivárogtak ki a kapukon, míg más illithidek a levegőből figyelték a helyzetet.

Kopáncs látta, hogy valami általános válság sújtja a közösséget, és a kampósrém agyába egyetlen logikus gondolat fészkelte be magát: ha az agyfürkészek valami új ellenséggel vannak elfoglalva, akkor talán alkalom adódhat a szökésre. Gondolkodásának imigyen sarkpontot találva pek énje támasztékot lelt. Legnagyobb gondja a szakadék lesz, hisz átugrani nem tud rajta. Úgy gondolta, hogy egy rotot vagy egy törpét talán át tudna dobni, ezzel azonban aligha segítette volna saját menekülését.

Kopáncs pillantása a hidat irányító karra esett, aztán vissza a sziget lakóira. A híd visszahúzott állapotban volt: a hosszú kar a sziget felé hajlott. Egy jól irányzott dobás talán visszatolhatná. Kopáncs összeverte roppant karmait – erről a mozdulatról eszébe jutott Belwar – és felkapott egy szürke törpét. A szerencsétlen elsüvített a kar felé, de nem ért el odáig: nekivágódott a szakadék falának, és lehullott a mélybe.

Kopáncs mérgesen toppantott, és újabb lövedék után nézett. Fogalma sem volt róla, hogyan találja meg Drizztet és Belwart, és ebben a pillanatban nem is emiatt aggódott. Most az volt az egyetlen gondja, hogy kijusson a börtönszigetről. Ezúttal legy fiatal rot kelt légi útra.

Zaknafein érkezése nem volt sem óvatos, sem titokzatos. Mivel nem félt az agyfürkészek legfontosabb fegyvereitől, a harag-szellem egyenesen besétált a hosszú, keskeny barlangba, ki a nyílt terepre. Azonnal három illithid csapott le rá kábító löketével.

A harag-szellem most is rezzenetlenül lépett át a mentális energián, és a három illithid ugyanolyan sorsa jutott, mint az első négy.

Aztán a rabszolgák jöttek. Csak gazdájuk kiszolgálását tartva szem előtt rontottak a drowra a goblinok, törpék, orkok, de még néhány ogre is. Némelyiknél fegyver is volt, a legtöbbben azonban csak pusztá kezükkel, fogukkal harcoltak. Azt hitték, a túlerő pusztá rohamával legyőzhetik a drow-t.

De Zaknafein kardjai és lábai túl gyorsnak bizonyultak egy ilyen primitív taktikához. A harag-szellem szökellt és szabdalt, nekiindult az egyik irányba, aztán hirtelen visszafordulásból vágta le legközelebbi üldözőit.

A harc vonal mögött az illithidek is kialakították saját védelmi soraikat, és újragondolták taktikájukat. Csápjaik vadul tekeregtek buzgó mentális kommunikációjuk közben, ahogy ezt a váratlan fordulatot igyekeztek megmagyarázni. Nem bíztak eléggé a rabszolgáikban ahhoz, hogy fegyvert adjanak a kezükbe, de ahogy egyik szolgáljuk a másik után esett el halálos sebbel, az agyfürkészek sokallni kezdték veszteségeiket. De még mindig azt hitték, hogy győzni fognak. Újabb rabszolgahadakat tereltek elő a hátuk mögül, hogy bevessék a harcba. A magányos támadó lankadni fog, lépései meglassúdnak, és akkor a pihent sereg elsőpri.

Az agyfürkészeknek fogalmuk sem volt Zaknafein valódi mivoltáról. Nem tudhatták, hogy élőhalott, bábként mozgatott test, mely nem fárad el és nem lassul le.

Belwar és ura látták, ahogy az egyik illithid test görcsösen megrándul: ez annak volt a jele, hogy a lélek visszatért asztrális útjáról. Belwar nem értette a rángások jelentőségét, de érezte, hogy gazdája örül, ezért ő is elégedett volt.

De Belwar gazdája egy kicsit aggódott is, hogy csak egyik társa tér vissza, pedig a központi agy hívása mindennél előbbrevaló, nem lehet figyelmen kívül hagyni. Az agyfürkész nézte, ahogy társának rángásai ritmusba szelődülnek, de aztán még jobban megzavarodott, amikor sötét köd kezdett kavarni a test körül.

Abban a pillanatban, amikor az illithid visszatért az Anyagi Síkra, már Belwar gazdája is érezte fájdalmát és rettegését. De még mielőtt a gnóm rabtartója cselekedhetett volna, Guenhwyvar anyagiasuk az ülő illithiden, és tépte, szaggatta a testet.

Belwar megdermedt, ahogy átfutott rajta a villanásnyi felismerés. – *Bivrip* – suttogta halkan, aztán: – Drizzt –, és a térdelő drow képe tisztán kirajzolódott benne.

Öld meg, bátor bajnokom! Öld meg!, parancsolta Belwárnak a gazdája, de a visszatért illithidnek már késő volt. Vadul csapkodott, csápjai tekeregve tapadtak rá a nagy macskára, hogy hozzáférjenek Guenhwyvar agyához. De az állat mancsának egyetlen csapásával elválasztotta az illithid polipfejét a törzsétől.

Belwar, akinek a kezében még benne volt a munkához használt mágia, lassan közelített a párdúc felé: lépéseit nem a félelem, hanem a zavarodottság akadályozta. Gazdájához fordult, és azt kérdezte: – Guenhwyvar?

Az agyfürkész ebből megértette, hogy túl sokat adott vissza a svirfneblinek. A bűvölő varázsige felidézése már veszélyes emlékeket is felébresztett ebben a rabszolgában. Belwarban többé nem lehet bízni.

Guenhwyvar megérezte az illithid szándékát, és még éppen idejében ugrott rá, mielőtt az megtámadta volna Belwart.

Félrelökte a fűrészfelügyelőt, aki a padlóra hemperedett. A roppant macskaizmok megfeszültek és kiegyenesedtek, ahogy a párdúc földet ért, rögtön az ajtó felé fordulva.

Supp! Az agyfürkész támadása elérte a földön bucskázó Belwart, de a gnóm zavarodottsága és növekvő haragja visszaverte az alattomos ütést. Asztrális lény lévén Guenhwyvar sok mindent tudott az illithidekről, és tudta, hogyan kell felvenni velük a harcot. A párdúc teljes súlyával az ajtónak rontott, és kirobbant az erkélyre, magasan a központi agy kamrája fölé.

Belwar gazdája isten-fajzatát féltve utánaeredt volna, de a gnóm ereje a dühtől szinte megtízszereződött, és sebesült karjának sajgását sem érezte, ahogy bűvös kalapácskezelével az illithid fejére sújtott. Szikrák pattantak és perzselték meg az agyfürkész arcát. A lény a falhoz csapódott: tejszerű, pupillátlan szemei döbbenet bámulták Belwart.

Aztán lassan lecsúszott a földre, a halál örök sötétjébe. Negyvenlábnyira alattuk a térdelő drow érezte urának félelmét és haragját. Éppen akkor nézett fel, amikor a fekete párdúc a levegőbe szökkent. Az agy befolyása alatt Drizzt nem ismerte fel Guenhwyvar, társát és legjobb barátját: abban a pillanatban csak a legszeretettebb lényt fenyegető veszedelmet látott benne. De a többi masszírozó rabszolgával együtt csak tehetetlenül nézhette, ahogy a hatalmas párdúc vicsorító fogakkal és szétterpesztett manccsal be-lehuppant az erekkel átszőtt szövettömeg közepébe, az illithid közösség szívébe.

19. fejezet

Bosszúságok

Körülbelül százhusz illithid lakott a kőkastélyban és környékén, de mindegyikük ugyanazt a gyötrő fejfájást érezte, amikor Guenhwyvar belecsobbant a központi agyba.

A párdúc belevájt a védtelen húsba, roppant karmos mancsával utat tépett magának benne. A központi agy a halálos rettegés érzését sugározta szét: próbálta cselekvésre bírni a rabszolgákat. Mikor látta, hogy a segítség késik, a párdúc felé fordult.

De Guenhwyvar elemi tombolása nem hagyott teret a mentális behatolásnak. Vadul karmolt, és beleásta magát a rettegő kocsonyába.

Drizzt felordított dühében, és körberohant a gyalogjárón, hogy valamiképpen a betolakodó párduchoz férjen. Drizzt élesen, fájón érzékelte gazdája félő aggodalmát, és könyörgött, hogy valaki -akárki – csináljon már valamit. A többi rabszolga is ugrált és kiabált, agyszívók szaladgáltak kétségbeesetten, de Guenhwyvar messze bent volt a roppant massa közepében, túl az illithidek fegyvereinek hatókörén.

Drizzt egyszer csak abbahagyta az ugrálást és a kiáltozást. Azon tűnődött, hogy hol van, kicsoda, és mi a Kilenc Pokol lehet ez az undorító kocsonya a lába előtt. Körülpillantott, és hasonlóan tanácstalan arcokat látott: számos duergar törpét, egy másik sötételfet, két goblint, meg egy magas, csúnyán forradásos szörmókot. Az agyfürkészek még mindig fel-alá rohagáltak, hogy valami úton-módon meg tudják támadni a párducot, az elsődleges fenyegetést. Ügyet sem vetettek a zavarodott rabszolgákra.

Guenhwyvar hirtelen kibukkant az agy redői közül. Csak egy pillanatra tűnt fel egy kiemelkedésen, aztán visszaugrott a mélybe. Számos agyfürkész lövellte ki mentális energiáját a futó célpontra, de Guenhwyvar túl hamar eltűnt szem elől, a lövedékek nem találhatták el – Drizzt azonban így is vethetett rá egy pillantást.

– Guenhwyvar! – kiáltott fel a drow, ahogy az emlékek hirtelen rátörtek. Utolsó emléke az volt, ahogy emelkedik fel a sztalaktitok közé, ahol baljós alakok leselkednek.

Egy illithid ment el közvetlenül a drow mellett: a harc hevében nem tudatosult benne, hogy az már nem rabszolga. Drizztnek a testén kívül nem volt más fegyvere, most haragjában ezzel sem törődött. Magasra szökkent a levegőbe a mit sem sejtő szörny mögött, és lendületből tarkón rúgta a polipfejűt. Az illithid előreesett, rá a központi agyra, és többször megpattant a rugalmas szöveten, mielőtt meg tudott kapaszkodni.

A gyalogjárón álldogáló rabszolgák idővel rádöbbenek, hogy szabadok. A szürke törpék azonnal összeálltak, és egyetlen rohammal elsöpörtek két illithidet: ledöntötték őket, és nehéz csizmájukkal rájuk tapostak.

Supp!, hallatszott oldalról a vészjósló hang, és Drizzt megfordulva a másik sötételfet látta megtántorodni a kábító ütés alatt. Az egyik agyfürkész rohant oda a drow-hoz, és erősen magához szorította. Négy csáp tapadt a nyomorult drow arcára, és fűrni kezdett az agya felé.

Drizzt a drow segítségére akart sietni, de egy másik illithid ugrott közéjük, és célba vette. Drizzt oldalra vetődött,

de újabb támadás következett. Supp! Felpattant és rohanni kezdett, hogy minél távolabb kerüljön az illithidtől. A másik drow sikolyára egy pillanatra mégis megtorpant, és visszaneézett a válla fölé.

Groteszk, duzzadt csíkok borították a drow arcát, és ez az arc úgy eltorzult a kintől, hogy Drizzt ilyet még sosem látott. Az illithid feje rángatózott, a csápok pedig pulzálva, duzzadtan fűródtak a drow bőre alá, és szívták ki az agyát. A szerencsétlen elf újra felsikoltott, aztán ernyedten roskadt az illithid karjaiba. A szörnyeteg befejezte rettentő lakomáját.

A forradásos szörnyek akaratlanul is ugyanettől a sorstól mentette meg Drizztet. A hét láb magas jószág éppen akkor ugrott át Drizzt előtt, amikor a másik illithid támadott. A csapás elkábította a szörnyeket addig, míg az illithid odaért. Amikor a polipfejű látszólag tehetetlen áldozata felé nyúlt, a mumus kinyújtotta roppant karját, és a falhoz csapta támadóját.

Újabb agyfürkészek sereglettek ki a kerek kamrára néző erkélyekre. Drizztnek fogalma sem volt róla, hol lehetnek a barátai, és hogyan menekülhetne meg. A gyalogjáróból nyíló ajtó volt az egyetlen lehetősége. Odarohant, de az ajtó még előtte vágódott ki.

Drizzt egyenesen egy másik illithid karjaiba rohant.

A kőkastély belsejében zavarodott nyüzsgés, kívülről pedig káosz uralkodott. Most már egy rabszolga sem rohant Zaknafeinre. A központi agy sérülése megszabadította őket az agyfürkészek befolyása alól, és most a goblinok, törpék és a többiek csak a saját menekülésükre gondoltak. A barlangkijáratokhoz legközelebb állók kirohantak, mások fel-alá szaladgáltak, hogy elkerüljék az illithidek állandó energialöketét.

Zaknafein szinte gondolkodás nélkül vagdalkozott, aztán észrevett egy visítva menekülő goblint. A harag-szellem megközelítette a goblint üldözőjét. Átgázolva az újabb kábító támadáson, Zaknafein levágta az agyfürkészt.

A kőkastélyban Drizzt teljesen öntudatára ébredt, és a haragszellemre bűvölt varázslatok érzékelték a célpont gondolatmintázatát. Zaknafein torokhangú hörgéssel egyenesen a kastély felé indult, halott és sebesült illithidek és rabszolgák halmait hagyva maga mögött.

Újabb rot bégetett fel rémulten, amikor átsüvített a levegőn. A túlparton három ernyedtt állat hevert már: a negyedik követte a duergart a szakadék fenekére. De Kopáncs ezúttal jól célzott: a kicsi, birkaforma jószág nekicsapódott a karnak, és felnyomta. A bűvös híd azon nyomban kinyúlt, és megállapodott Kopáncs lába előtt. A kampósrém minden eshetőségre felkészülten felnyalábolt még egy törpét, aztán elindult a hídon.

Már csaknem félúton járt, amikor megjelent az első agyfürkész, és a kar felé rohant. Kopáncs tudta, hogy nem jut el a végéig, mielőtt a híd visszahúzódna.

Csak egy lehetősége volt.

Az öntudatlan szürke törpe magasra emelkedett a kampósrém feje fölé. Kopáncs csak tartotta, és ment tovább: hagyta, hogy az illithid minél közelebb kerüljön. Mikor az agyfürkész kinyújtotta kezét a kar felé, a duergar lövedék egyenesen telibe találta, és a földre lökte.

Kopáncs most az életéért futott. Az illithid magához tért, és megrántotta a kart. A híd megindult: feltűnt a szakadék.

Kopáncs egy utolsó ugrással a meredély falának csapódott, éppen amikor a híd kicsusszant a lába alól. Válla, karja a szakadék pereme fölé kapaszkodott, és volt még annyi lélekjelenléte, hogy arrébb araszoljon lógtában.

Az illithid visszahúzta a kart, mire a híd újra kilőtt, és meglökte Kopáncsot. De a rém már eléggé elhúzódott, és fogása elég erős volt ahhoz, hogy ellenálljon a mellkasát végigsúroló híd lökésének.

Az illithid átkozódott és ismét meghúzta a kart, aztán odarohant a kampósrémhez. A sebesült, kimerült Kopáncs még el sem kezdett felhúzódkodni, amikor az illithid odaért. Kábító energialöket hullámszerűen végig a kampósrémen. A feje hátrahanyatlott, és több hüvelyknyit csúszott lefelé, mielőtt újra fogást talált.

Az agyfürkész drágán megfizetett mohóságáért. Ahelyett, hogy egyszerűen lerúgta volna Kopáncsot a peremről, arra gondolt, hogy gyorsan belakmározzák a tehetetlen rém agyából. Letérdelt Kopáncs

elő, és négy csápjával éhesen tapogatózni kezdett, hogy repedést találjon az ellenfele arcát fedő páncélon.

Kopáncs kettős személyisége már kint az alagútban is ellenállt az illithid mentális csapásoknak: a kábító támadásnak most is csak minimális hatása volt. Mikor az illithid polipszerű feje megjelent a szeme előtt, Kopáncs felrezzent enyhe kábulatából.

Egyetlen csörvágással két tapogatózó csápot is lecsípett, aztán egy kétségbeesett karomcsapással belemart az illithid térdébe. Csontok törtek izzé-porrá az erős szorításban, és az illithid vizenyős, túlvilági hangján felkiáltott kínjában.

Aztán kiáltása elhalt, ahogy a mélybe zuhant. Egy levitációs varázs megmenthette volna, de ennek a varázslatnak

a végrehajtása összpontosítást kívánt, amire az illithid megtépett arca és szétzúzott térde fájdalma miatt képtelen volt. Éppen abban a pillanatban gondolt a lebegésre, amikor egy sztalagmit hegyes csúcsa a hátába fúródott.

A kalapácskéz újabb köláda fedelére sújtott. – A mindenit! – sziszegte Belwar, mert látta, hogy ebben sincs más, csak érdektelen illithid ruhadarabok. A fűrásfelügyelő biztos volt benne, hogy a holmija valahol ott van, de hajdani gazdái szobáinak már a fele romokban hevert, minden eredmény nélkül.

Belwar visszament a legnagyobb szobába, a kőszékekhez. A két szék közt megpillantotta a párdúc szobrocskáját. Gyorsan a zsebébe süllyesztette, aztán mintegy utógondolatként csákánykezelével leverte a másik, az asztrál-száműzött illithid fejét. A nagy zűrzavarban majdnem elfeledkezett arról, hogy van még egy szörnyeteg. Elhajította a testet, ami rongycsomóként zuhant a padlóra.

– *Magga cammara* – mormogta, amikor visszanézett a székre, és egy titkos ajtó körvonalait látta kirajzolódni az ülésben. Mivel Belwar sosem részesítette előnyben a finom módszereket a hatásossággal szemben, kalapácsa habozás nélkül szétzúzta az ajtót, és a törmelék alatt ott találta hátizsákját.

Belwar vállat vont, és követte a logikát. Lesöpörte helyéről a másik illithidet is, akit Guenhwyvar lefejezett, és újabb ajtóra bukkant.

– A drow biztosan hasznát veszi majd ezeknek – jegyezte meg félhangosan, amikor eltakarította a kötőrmeléket, és elővett egy övet két tokban pihenő görbekarddal. A kijárat felé sietett, és éppen az ajtóban összefutott egy illithiddel. Belwar zűmmögő kalapácskeze az agyfűrkész mellkasába mélyedt. A szörnyeteg hátratántordott, és átesett az erkély fémkorlátján.

Belwar kirentott. Nem volt rá ideje, hogy megnézzze, megkapaszkodott-e valahol az illithid, de amúgy sem lett volna ideje játszadozni. Hallotta a lenti kavarodás zaját, a mentális támadásokat, a sikolyokat, és egy párdúc állandó morgását, ami szinte zene volt a füleinek.

Az illithid váratlan, erős szorításában az oldalához préselt karokkal Drizzt csak hánykolódni bírt, és a fejét rángatta, hogy lelassítsa a csápok közeledését. Az egyik csápnak mégis sikerült megkapaszkodnia, aztán a másiknak és az összes többinek is, és kezdtek bekúszni Drizzt bőre alá.

A drow keveset tudott az agyfűrkészek anatómiájáról, de azt biztosan tudta, hogy kétlábú lények, és ez bizonyos feltételezésekre indította. Egy kissé oldalra fordult, hogy ne pont szemben legyen az illithiddel, aztán felhúzott térdével ágyékon rúgta ellenfelét. Az illithid szorítása egy pillanatra meggyengült, és a tejfehér szemek elkerekedéséből a drow tudta, hogy feltevése helyes volt. Térde másodszor, majd harmadszor is felemelkedett.

Drizzt minden erejével kitépte magát a megroggyant illithid szorításából. De a makacs csápok tovább kúsztak arcán, az agya felé. Égető fájdalom lángolt fel Drizztben, és feje ernyedten előrecsuklott.

De a vadász nem adta meg magát.

Amikor újra felnézett, lángoló bíbor szemeinek pillantása átokként nehezedett az illithidre. A vadász elkapta a csápokat, és vadul kitépte őket: egyenesen kirántotta őket az illithid fejéből.

A szörnyeteg mentális támadással próbálkozott, de rossz szögéből célzott, és az energianyaláb nem érte el ellenfelét. Drizzt egyik kezével a csápokat tépte, míg a másikkal egy törpekalapács erejével sújtott a teremtmény lágy fejére.

Annak kékesfekete horzsolások duzzadtak fel a bőrén: egyik tejfehér szeme feldagadt és lecsukódott. Az egyik csáp belekapott Drizzt csuklójába, a kétségbeesett illithid összevissza csapkodott a kezével, de a vadász észre sem vette. Fejbe vágta a lényt, és lelökte a padlóra. Kitépte magát a csápok közül, és addig öklözte az illithidet, míg az agyfűrkész szemei örökre le nem csukódtak.

Fém csendült mögötte. Hátrafordult. Néhány lányira valami ismerőset és szívének kedveset látott.

Mikor látta, hogy a görbekarok éppen a barátja mellé estek, Belwar elégedetten rontott le a kölépcsőn a legközelebbi illithidre. A szörnyeteg megfordult, és ellötte mentális lövedékét. Belwar hatalmas haragjában felordított – ez a kiáltás önmagában is félig blokkolta a bénító hatást – és felugrott, fejjel ütközve az energianyalábnak.

Bár kissé megszedült, nekirentott az illithidnek, és összegabalyodva rázuhantak egy másik, közeledő szörnyre. Belwar nemigen volt észnél, de azt tudta, hogy körülötte csapkodó karok és végtagok erdeje nem barátokat jelent. Mithrilkezei kíméletlenül lecsaptak. Újabb lépcsőt keresve végigtántorgott a második erkélyen. Mire a két sebesült illithid magához tér annyira, hogy visszavághasson, a gnóm már messze jár.

Belwar meglepett egy másik illithidet, és nekicsapta a szörnyeteg fejét a falnak, ahogy ment le a következő szintre. De vagy egy tucat újabb agyfürkész nyüzsgött ezen az erkélyen, főleg a legalsó szintre vezető lépcsőt őrizték. Belwar kissé rövidített, mert felpattant a korlátra, és levetette magát.

Bénító energialöket hullámszórt át Drizzten, amikor a fegyvereiért nyúlt. De a vadász ellenállt, hisz gondolkodása túl primitív volt ehhez a kifinomult támadási formához. Egyetlen, az új támadó számára túlságosan gyors villanással kikapta az egyik szablyát a tokjából, és megperdült, fölfelé döfve a karddal. A penge félig beleszaladt az illithid fejébe.

A vadász tudta, hogy a szörnyeteg már halott, mégis kirántotta a szablyát, és minden különösebb ok nélkül még egyszer beledöfött ellenfelébe, amíg az össze nem rogyott.

Aztán már rohant is, kivont kardokkal, melyek közül az egyik illithid vértől csöpögött, de a másik is szomjazta azt. Drizztnak menekülési utat kellett volna keresnie – az a része, ami Drizzt Do'Urden volt, kereste is volna –, de a vadász többet akart. Vadászénje bosszút esküdött az agy ellen, ami szolgaságba vetette.

De egy kiáltás megmentette a drow-t attól, hogy vak, ösztönös dühe magával rántsa.

– Drizzt! – rikkantotta Belwar a barátja felé sántikálva. – Segíts, sötételf! Kibicsaklott a bokám, amikor elestem. – Drizztből hirtelen eltűnt minden bosszúvágy, és odarohant sérült barátjához.

Kart karba öltve botorkáltak ki a kerek teremből. Hamarosan a vértől és agykocsonyától sikamlós Guenhwyvar is csatlakozott hozzájuk.

– Vezess ki minket – könyörgött Drizzt a párducnak, és Guenhwyvar készségesen az élre állt.

Durva falú, zezugos folyosókon rohantak keresztül. – Ezt biztos nem svirfneblit vájták – sietett kijelenteni Belwar, és Drizztre kacsintott.

– Szerintem viszont igen – incselkedett a barátja, és visszakacsintott. – Persze egy agyfürkész befolyása alatt – tette hozzá gyorsan.

– Soha! – kötötte az ebet a karóhoz Belwar. – Ez nem lehet svirfnebli munkája, még akkor sem, ha kiolvasztották az agyát!

– Vészes helyzetük ellenére a gnóm felnevetett, Drizzt pedig vele kacagott.

Csatazaj hallatszott minden oldaljárathból, ami mellett elhaladtak. Guenhwyvar éles ösztönei a legbiztonságosabb úton vezették őket, pedig a párduc nem tudhatta, merre van a kijárat. De bármi kerülhetett is az útjukba, az csakis jobb lehetett annál a pokolnál, amit maguk mögött hagytak.

Guenhwyvar éppen áthaladt egy útkeresztveződésen, amikor egy agyfürkész ugrott ki eléjük a folyosóra. Nem látta a párducot, és éppen Belwar és Drizzt elé került. Drizzt lenyomta a földre a svirfneblit, és a földön gurulva vetődött az illithid felé. Már várta a mentális támadást.

De mikor felpattant, és körülnézett, felsőhajtott megkönnyebbülésében. Az agyfürkész arccal a padlón hevert, Guenhwyvar pedig kényelmesen trónolt a hátán.

Drizzt odament a macskához. Guenhwyvar bevégezte kegyetlen munkáját, aztán Belwar is társult hozzájuk.

– A harag, sötételf! – mondta a svirfnebli. Drizzt értetlenül nézett rá.

– Azt hiszem, a harag vissza tudja verni a csapásukat – magyarázta Belwar. – Az egyik elkapott a lépcsőn, de úgy őrvjngtem, hogy észre sem vettem. Lehet, hogy tévedek, de...

– Nem – szólt közbe Drizzt, és eszébe jutott, milyen kevés baja esett még közről is, amikor a görbékardjait akarta felszedni. Akkor másik énje dolgozott benne, a sötétebbik, mániákus oldal, amitől olyannyira meg akart szabadulni. Az illithid támadásai úgyszólván hatástalanok voltak a vadással szemben. – Nem tévedsz – nyugtatta meg a barátját. – A harag le tudja győzni őket, de legalábbis le tudja fékezni a gondolattámadásuk erejét.

– Akkor tombolj! – morogta Belwar, és jelzett Guenhwyvarnak, hogy induljon.

Drizzt támogatólag a fűrészfelügyelő hóna alá nyúlt az egyik karjával, és beleegyezően bólintott. De aztán rájött, hogy ezt az őrvjngő haragot, amiről a gnóm beszélt, nem lehet akaratlagosan előidézni. Az ösztönös harag és félelem legyőzheti az illithideket, de Drizzt a másik énjéről szerzett tapasztalatok alapján tudta, hogy ezeket az érzéseket csak a kétségbeesés és a pánik hozza elő.

A kis csapat számos további folyosón keresztül egy nagy, üres terembe ért, aztán továbbhaladt egy másik alagúton. A sántító gnóm lassította haladásukat: hamarosan nehéz léptek zaját hallották maguk mögött.

– Az illithidek nem ilyen hangosak – jegyezte meg Drizzt a háta mögé pillantva.

– Rabszolgák – vélte Belwar.

Supp!, hallatszott a mentális támadás hangja mögülük. Supp! Supp!, hallották a hangot, majd puffanások és nyögések következtek.

– Ezek is biztos rabszolgák – jelentette ki Drizzt komoran. Az üldöző léptek megint felhangzottak, de most inkább csoszogásszerűen.

– Gyorsabban! – jajdult fel a drow, de Belwarnak nem volt szüksége biztatásra. Innentől már futottak, és hálások voltak minden egyes kanyarért, mert féltek, hogy az illithidek már a sarkukban vannak.

Aztán egy tágas, magas terembe értek. Több lehetséges kijárat kínálkozott, de különösen felkeltette a figyelmüket egy nagy vasajtó. Köztük és az ajtók közt vas csigalépcső emelkedett, a fejük felett pedig, egy közeli erkélyen egy agyfürkész leselkedett.

– El fogja vágni az utunkat – vélte Belwar. A léptek egyre hangosabbak lettek mögöttük. A gnóm fürkészőn nézte a várakozó illithidet, amikor látta, hogy a drow szélesen elmosolyodik. Csakhamar maga Belwar is elvigyorodott.

Guenhwyvar három hatalmas ugrással a kanyarodó lépcső tetején termett. Az illithid bölcsen továbbshaladt a balkonon, és eltűnt egy kivezető folyosóban. A párdúc nem eredt utána, de figyelő őrszemként maradt Drizzték fölött.

Menet közben köszönetet mondtak a párdúcnak, de örömük csakhamar ürömmé változott, amikor odaértek az ajtóhoz. Drizzt erősen megnyomta, de a szárnyak nem engedtek.

– Zárva van! – kiáltotta.

– De nem sokáig – morogta Belwar. A régi varázs már kimerült a mithrilkezekből, de előrelátóan újra feltöltötte őket. Munkához látott az ajtón.

Drizzt odaállt örködni a gnóm háta mögé. Várta az üldöző illithidek érkezését. – Siess, Belwar – kérlete társát.

Mindkét mithrilkéz vadul dolgozott a fémen. A zár lassan lazulni kezdett, és az ajtó egyhüvelyknyire kinyílt. – *Magga cammara*, sötételf! – rikkantotta a fűrésfelügyelő. – Egy keresztrúd tartja, a másik oldalról!

– A mindenit! – dühöngött Drizzt, és ekkor megjelentek az agyfürkészek.

Belwar nem lankadt. Kalapácskeze újra és újra lecsapott. Az illithidek elhaladtak a lépcső előtt, mire Guenhwyvar közéjük vetette magát. Együtt gurultak le a lépcsőn. Drizzt ebben a rémes pillanatban döbbsent rá, hogy nincs nála az ónix szobrocska.

A kalapács sietve döngötte az ajtót, egyre tágítva a nyílást. Aztán Belwar átdugta a csákányt, felfelé vágott vele, és így kiemelte a keresztrudat. Az ajtószárnyak kitáruhtak.

– Gyere, gyorsan! – kiáltotta a gnóm Drizztnek, és a drow hóna alá nyúlt a csákánnyal, hogy magával húzza, de Drizzt lerázta.

– Guenhwyvar! – kiáltotta a drow.

Supp! Az ördögi hang szüntelenül hallatszott az illithidhalom felől. Guenhwyvar válasza inkább gyámoltalan vinnyogásnak, mint morgásnak hangzott.

Drizzt bíbor szemében felizzott a harag. Már indult vissza a lépcső felé, amikor Belwarnak eszébe jutott a megoldás.

– Várj! – kiáltotta a svirfnebli, és komolyan megkönnyebbült, amikor Drizzt megfordult, hogy meghallgassa. A fűrésfelügyelő Drizzt felé tolt a csípőjét, és felnyitotta az övtáskáját. – Használd inkább ezt!

Drizzt kiszedte az ónix figurát, és lerakta a lába elé. – Menj, Guenhwyvar! – kiáltotta. – Menj vissza az otthonod biztonságába!

Drizzt és Belwar ugyan nem látták a párdúcot a rengeteg illithid közt, de érezték az agyfürkészek hirtelen, csalódott döbbsenét, még mielőtt a fekete köd összegyűlt volna a szobrocska körül.

Az illithidek egyszerre fordultak feléjük, és rohamra indultak.

– Az ajtóhoz! – kiáltotta Belwar. Drizzt felkapta a figurát, és már indult is. A vas kapusárnyak összecsapódtak, és a sötételf sietve a helyére tette a keresztrudat. A gnóm erős csapásaitól több tartópánt letört, és a rúd maga is elgörbült, de végül Drizztnek sikerült elég szilárdan visszahelyeznie ahhoz, hogy legalább lelassítsa az illithideket.

– A többi rabszolga ott rekedt – jegyezte meg a drow.

– Főleg goblinok meg törpék – felelte Belwar.

– És Kopács?

Belwar tehetetlenül tárta szét a kezét.

– Én mindannyiukat sajnálom – szölt rekedten Drizzt. Őszintén elrémitették a kilátások. – Semmi a világon nem lehet rettenetesebb kín az agynyúzó gondolatbilincseinél.

– Igen, sötételf – suttogta Belwar.

Az illithidek dörömbölni kezdtek az ajtón, mire Drizzt visszaugrott, hogy megerősítse a zárat.

– Merre menjünk? – kérdezte Belwar. Amikor barátja hátrafordult, és szemügyre vette a hosszú, keskeny barlangot, megértette, miért kérdezte ezt a fűrésfelügyelő. Legalább egytucatnyi kijáratot láttak, de köztük és a járatok közt rabszolgák és illithidek tucatjai nyüzsgötek.

Mögöttük újabb heves dörrenés hallatszott, és az ajtószárnyak több hüvelyknyire szétnyíltak.

– Csak menj! – kiáltotta Drizzt, és taszigálni kezdte Belwart. Lerohantak egy széles lépcsőn, aztán át a repedezett padlójú termen, és kiválasztották azt az utat, ami remélhetőleg a lehető legmesszebbre viszi őket a kastélytól.

– Minden oldalról veszélyben vagyunk! – rikoltotta Belwar. – A rabszolgáktól és az agyfürkészekről egyaránt!

– Vigyázzanak ők! – torkolta le Drizzt, és kardot rántva elindult. A szablya markolatával leütött egy útjukba álló goblint, aztán egy illithid arcáról szelte le a csápokat, amikor a szörny éppen egy újra fogságba ejtett duergar agyát szívta volna ki.

Aztán egy másik volt rabszolga, egy nagyobb példány ugrott Drizzt elé. A drow odarohant, de ezúttal nem használta a kardját.

– Kopáncs! – rikkantotta Belwar Drizzt háta mögül.

– H-h-hátul... a... barlangban – zihálta a rém. Gurgulázó szavait alig lehetett kivenni. – A l-legjobb k-k-kijárat.

– Vezess minket – kiáltotta Belwar izgatottan, éledő reménnyel. Semmi sem állíthatta meg őket hármukat együtt. Amikor elindult kampósrém barátja után, észrevette, hogy Drizzt nem tart velük. Belwar először attól félt, hogy egy mentális lövedék találta el a drow-t, de amikor visszaért Drizzt mellé, látta, hogy más a helyzet.

A többszintes barlangüreg számos lépcsőinek egyikén egy magányos, karcsú alak vágott rendet a rabszolgák és illithidek közt egyaránt.

– Az istenekre – motyogta Belwar, mint aki nem hisz a szemének, mert ennek az egy alaknak a pusztító haladása valóban félelemmel töltötte el.

Az ikerkardok precíz vágásai és ravasz csavarai Drizzt Do'Urdennek viszont nem voltak ijesztőek. Inkább olyan ismerősen csendültek, hogy valami régi fájdalom sajgott a szívébe. Üres tekintettel meredt Belwarra, kimondta az egyetlen harcos nevét, aki képes lehet ilyen manőverekre, az egyetlen nevet, ami ehhez a lenyűgöző kardforgató művészetéhez társulhat:

– Zaknafein.

20. fejezet

Apám, apám

Hány hazugságot mondott neki Malice Anya? Milyen igazságra lelhetett rá Drizzt a drow társadalmat jellemző cselvetések hálójában? Apját mégsem áldozták fel a Pókkirálynőnek! Zaknafein itt van, itt harcol a szeme előtt, épp olyan művészi forgatva a kardot, mint annak idején!

– Mi az? – kérdezte Belwar.

– A drow harcos – Drizzt még suttogni is alig tudott.

– A te városodból való, sötételf? – kérdezte Belwar. – Utánad küldték?

– Menzoberranzanból – felelte Drizzt. Belwar még várt valami választ, de Drizzt túlságosan elvarázsolódott Zaknafein jelenlététől ahhoz, hogy kifejtse a részleteket.

– Mennünk kell – mondta hosszas hallgatás után a fűrészfelügyelő.

– Még hozzá hamar – helyeselt Kopáncs, aki visszajött a többiekhez. Most tudatosabb volt a hangja, mintha társai pusztja megjelenése is segítette volna pek énjét a belső küzdelemben. – Az agyfürkészek már szervezik a védelmüket. Rengeteg rabszolga elesett.

Drizzt elugrott Belwar csákányának hatótávolságán kívülre. – Nem – mondta szilárdan. – Én nem hagyom itt őt!

– *Magga cammara*, sötételf! – ordított rá Belwar. – Ki ez?

– Zaknafein Do'Urden – kiabálta vissza Drizzt a fűrészfelügyelőnél nem kisebb ingerültséggel. De Drizzt hangereje jelentősen lehalkult, amikor befejezte a mondatot: – Az apám.

Mire Belwar és Kopáncs meglepetten összenéztek, Drizzt már el is tűnt mellőlük. Odarohant a lépcsőhöz, aztán felszaladt rajta. A lépcső tetején ott állt a harag-szellem az áldozatok: rabszolgák és agyfürkészek hegyei között, akik voltak olyan balszerencsések, hogy az útjába találtak kerülni. A következő szinten számos illithid menekült fejesztetten az élőhalott szörnyeteg elől.

Zaknafein utánuk vetette magát, mert a kőkastély felé menekültek, arra amerre a harag-szellem amúgy is menni szándékozott. De egyszer csak ezernyi mágikus riadójelzés zúgott fel a harag-szellemben, ami visszafordította a lépcső felé.

Drizzt közeledett. A Zin-carla beteljesülésének pillanata, Zaknafein felélesztésének célja végre eljött!

– Fegyvermester! – kiáltotta Drizzt, és könnyű léptekkel sietett az apjához. Majd szétvetette az öröm: nem fogta fel, hogy valójában milyen szörnyeteggel áll szemben. De amikor Zak közelébe ért, megérezte, hogy valami nincs rendben. Talán a harag-szellem szemének furcsa *IZZÁSA* volt az, ami lefékezte Drizzt rohanását. Vagy talán az, hogy Zaknafein nem válaszolt ujjongó kiáltására.

Aztán a lecsapó kard látványa.

Drizztnek valahogy még sikerült háritásra emelnie görbekardjait. Zavarában még mindig azt hitte, hogy Zaknafein csak nem ismerte fel.

– Apám! – kiáltotta. – Én vagyok az, Drizzt!

Az egyik kard lecsapott, míg a másik széles oldalvágásba kezdett áldozata felé. Drizzt vetekedve a harag-szellem gyorsaságával, háritotta először az egyenes vágást, aztán kicsapott másik kardjával, hogy kivédje a következőt.

– Ki vagy te? – kérdezte Drizzt kétségbeesetten, dühödten. Vágások garmadája zúdult rá. Drizzt vadul igyekezve tartotta

őket távol magától, de aztán Zaknafein visszakézből csapott rá, és ugyanarra az oldalra csapta ki mind a két kardját. A harag-szellem másik kardja vészesen közeledett egyenesen Drizzt szívéhez. A döfést nem lehetett háritani.

Lent, a lépcső tövében Belwar és Kopáncs felkiáltottak: azt hitték, a barátjuknak vége.

De Zaknafeintől elorozták a diadal pillanatát a vadász ösztönei. Drizzt oldalra szökött a közeledő penge előtt, aztán megpördült és lebukott támadója halálos vágása alá. A kard fájdalmas sebet vágott az állkapcsa alatt. Mikor Drizzt felbukkant a vetődésből, és a lépcsőfokok ellenére sikerült talpra állnia, nyoma sem látszott rajta annak, hogy érezné a sebesülését. Mikor újra szembenézett apja képmásával, izzó lángnyelvek égtek bíbor szemeiben.

Ügyessége még a barátait is meglepte, pedig már nemegyszer látták harcolni. Zaknafein a sikertelen vágás után előrelendült, de Drizzt már talpon volt, és készen várta a harag-szellemet.

– Ki vagy te? – kérdezte újra Drizzt. Hangja most halálos nyugalommal csengett. – Mi vagy te?

A harag-szellem elvicsorodott, és rendületlenül rohamozott. Drizzt most már minden kétséget kizáróan tudta, hogy ez nem Zaknafein: nem hagyta ki a lehetőséget. Visszaállt eredeti helyére, és félreütötte az egyik kardot, ahogy ellenfele elcsörtetett mellette. Drizzt pengéje mélyen a finom láncpáncélba hatolt, és Zaknafein tüdejébe mélyedt: az a seb bármilyen élő ellenfelet megállított volna.

De Zaknafein nem állt meg. A harag-szellem nem lélegzett, és nem érzett fájdalmat. Visszafordult Drizzthez, és olyan ördögi mosolyt villantott rá, amit még Malice Anya is megtapsolt volna.

Drizzt újra a lépcső tetején állt, és elképedten nézte. Láta a szörnyű sebet, és azt is látta, hogy minden józan értékelésnek ellentmondva Zaknafein határozottan közeledik, még csak meg sem rezzen.

– Térj ki! – rikkantotta Belwar a lépcső aljáról. Egy ogre rontott rá, de Kopáncs közbevetette magát, és karmával bezúzta az óriás fejét.

– El kell mennünk innen – mondta Kopáncs Belwárnak. Beszédének tisztasága meglepettette a fűrészfelügyelőt.

Belwar világosan látta a kampósrém tekintetén, hogy ebben a sorsdöntő pillanatban Kopáncs inkább pek, mint a mágus alakváltoztató varázslata óta bármikor.

– A kövek azt mondják, hogy illithidek gyülekeznek a kastélyban – magyarázta Kopáncs, és a gnómot nem lepte meg, hogy társa most hallja a kövek szavát. – Hamarosan kironتانak – folytatta Kopáncs. – Biztos vesztiéte mindenkinek, aki itt van a barlangban!

Belwar ebben egy percig sem kételkedett, de hűsége, barátsága erősebb volt annál, hogy csak a saját biztonságával törődjön. – Nem hagyhatjuk itt a drow-t – felelte összeszorított foggal.

Kopáncs egyetértően bólintott, és elrohant, hogy elzavarjon egy csapat törpét, akik túl közel merészkedtek.

– Menekülj, sötételf! – kiáltotta Belwar. – Nincs már időnk!

De Drizzt meg sem hallotta svirfnebli barátját. Csak a közelítő fegyvermesterre koncentrált, az apja testében lakozó szörnyetegre. Mindazon rémségek közül, amiket Malice Anya elkövetett, Drizzt szemében ez volt a legrettenetesebb. Malice-nak sikerült megrontania az egyetlen olyan dolgot, amit Drizzt szeretett. Drizzt eddig halottnak hitte, és már ez a gondolat is épp elég fájdalmas volt.

Aztán jött ez.

Ez több volt annál, mint amit az ifjú drow el tudott viselni. Szívvel-lélekkel akart harcolni a szörny ellen, a harag-szellem pedig, akit erre a célra szántak, méltó ellenfele volt.

Egyikük sem vette észre azt az illithidet, aki a fenti sötétből ereszkedett le hozzájuk, Zaknafein mögé.

– Gyere csak, Malice Anya szörnyetege – csikorogta Drizzt, és összefente kardjait. – Gyere, kóstold meg a pengéimet.

Zaknafein néhány lépésnyire tőle megállt, és gonosz pengéi ismét megvillantak. A kardok a magasba emelkedtek: a harag szellem előrelépett.

Supp!

Az illithid támadása mindkettejüket érte. Zaknafeinre hatástalan maradt, de Drizztet teljes erőből elkapta.

Sötétség borította el: szemhéjai leküzdhetetlenül elnehezültek. Még hallotta, hogy görbekardjai a földre koppannak, de aztán minden megszűnt körülötte.

Zaknafein ocsmány diadallal elvicsorodott, összeütötte kardjait, és az összeeső drowhoz lépett.

Belwar felkiáltott, de Kopáncs szörnyű tiltakozó kiáltása hangosabb volt: a barlang harci zsongása fölé

emelkedett. Minden, ami Kopáncsban pek volt, visszatért belé, amikor drow barátja végzetét látta. Pek énje talán jobban sürgette cselekvésre, mint valaha.

Zaknafein előrelendült tehetetlen áldozata felé, de fejfel beleütközött egy falba, ami a semmiből termett előtte. A harag-szellem visszapattant, szemei elkerekedtek csalódásában. Nekirontott a falnak, de az szilárd és valóságos volt. Elzárta Zaknafeint a lépcsőtől és áldozatától.

Lent a lépcsőn Belwar döbbsen nézett Kopáncsra. A svirfnebli már hallott róla, hogy némelyik pek képes ilyen kőfalat varázslattal létrehozni. – Te voltál...? – hebegte a fűrésfelügyelő.

A kampósrém testébe zárt pek nem vesztegette az időt feleletre. Négyesével vette a lépcsőket, és gyengéden felnyalábolta Drizztet. Még a görbekardokról sem feledkezett meg, aztán lefelé indult.

– Fuss! – rikkantotta a fűrésfelügyelőnek. – Fuss, ha kedves az életed, Belwar Dissengulp!

A gnómnak több se kellett: futásnak eredt. Kopáncs utat vágott a barlang hátsó kijárata felé – senki sem mert vad rohanásában elé állni – a fűrésfelügyelő kurta, és ráadásul kificomodott gnóm lábával alig tudta követni.

Fent a lépcsőn, a fal mögött Zaknafein azt hitte, hogy a lebegő illithid – ami Drizztet leterítette – vágta el az útját. Megpördült a polipfejű felé, és gyűlölködve felordított.

Supp!, jött a mentális lövedék.

Zaknafein felszökkent, és egyetlen csapással leszelte az illithid mindkét lábát. Az agyfürkész magasabbra emelkedett, és mentális fájdalom- és félelemkiáltásokat küldött társai felé.

Zaknafein nem tudta elérni, és mivel mindenfelől illithidek rontottak elő, nem volt ideje rá, hogy alkalmazza saját levitációs varázslatát. De ezt az illithidet okolta kudarcáért, és nem akarta futni hagyni. Halálos pontossággal elhajította a kardját, mint egy lándzsát.

Az illithid meghökkenve nézett le rá, aztán a melléből kiálló kardra. Tudta, hogy vége az életének.

Agyfürkészek serege rohant Zaknafeinre állandó mentális lövöldözés közepette. A harag-szellemnek csak egy kardja maradt, de így is felülkerekedett ellenfelein: ocsmány polipfejükön verte le csalódott dühét.

Drizzt megmenekült... legalábbis most.

21. fejezet

Meglett, és elveszett

– Dicsérjük Lloth-t – suttogta Malice Anya: érezte a harag-szellem távoli ujjongását. – Elkapta Drizztet! – A nagyasszonyanya egyik, majd másik oldalára pillantott. Három lányát visszahökkenettette az arcát eltorzító érzések pusztá ereje.

– Zaknafein megtalálta az öcséteket!

Maya és Vierna egymásra mosolyogtak: örültek, hogy ez az egész megpróbáltatás végre véget ér. A Zin-carla megvalósítása óta a Do'Urden Ház normális és szükséges tevékenységei gyakorlatilag abbamaradtak, ideges anyjuk pedig egyre inkább magába fordult: beszippantotta a harag-szellem vadászata.

Az előcsarnok másik végében Briza mosolya mást tükrözött: majdhogynem csalódást.

Elsőszülött lánya szerencséjére Malice Anyát túlságosan lefoglalták a távolban zajló események ahhoz, hogy ezt észrevegye. A nagyasszony egyre mélyebbre temetkezett meditatív transzába: felfalt minden kis haragmorzsát, amit a harag-szellem elhullajtott. Tudta, hogy istenkáromló fiára zúdul ez a gyilkos düh. Malice izgatott zihálással szedte a levegőt, miközben Zaknafein és Drizzt vívtak, aztán hirtelen elállt a lélegzete.

Valami útját állta Zaknafeinnek.

– Nem! – visitotta Malice, és felpattant trónjáról. Vadul körülnézett, hogy kit üthetne meg, vagy mit hajíthatna el. – Nem! – rikoltotta megint. – Ez nem lehet!

– Drizzt megszökött? – kérdezte Briza, és igyekezett nem mutatni elégedettségét. De Malice pillantása világosan megmutatta neki, hogy így is túl sokat tárt fel a gondolataiból.

– Elpusztult a harag-szellem? – kiáltott fel Vierna őszinte aggodalommal.

– Nem pusztult el – felelte Malice hallható remegéssel máskülönben szigorú hangjában. – De az öcsétek megint elmenekült.

– A Zin-carla még nem vallott kudarcot – mondta Vierna, hogy megnyugtassa izgatott anyját.

– A harag-szellem már közel jár a célhoz – tette hozzá Maya, folytatva Vierna megkezdett gondolatát. Malice visszaroskadt a székébe, és kitörölte szeméből a verítéket. – Hagyjatok magamra – parancsolta a lányainak, mert nem akarta, hogy ilyen zaklatott állapotban lássák. A Zin-carla elszívta minden életerejét, mert minden gondolata, minden reménye a harag-szellem sikere körül forgott.

Amikor a többiek elmentek, Malice meggyújtott egy gyertyát, és elővett egy apró, értékes tükröt. Milyen ványadt lett az elmúlt pár hétben. Alig evett, és az aggodalom mély redőket vont valamikor tükörsima ébenszín bőrére. Külsőre többet öregedett az elmúlt hetekben, mint előtte egy évszázad alatt.

– Olyan leszek, mint Baenre Anya – suttogta undorral. – Ráncos és csúnya. – Hosszú élete során talán először tűnődött el azon, hogy mire jó állandó harca a hatalomért, és az irgalmat nem ismerő Pókkirálynő kegyéért. De ezek a gondolatok éppoly gyorsan el is múltak, mint ahogy jöttek. Malice Anya már túl messzire ment el ahhoz, hogy ilyen ostoba bánkodással foglalkozzon. Erejével és elszántságával az uralkodó családok közé emelte *Házát*, magának pedig helyet biztosított a kormányzótanácsban.

De kétségbeesése nem múlt el: az utóbbi évek gondjai kis híján megtörték. Újra verítéket törölt ki a szeméből, és belenézett a kis tükörbe.

Micsoda ványadt teremtés lett belőle.

Ez Drizzt műve, emlékeztette magát. Legkisebb fia tettei ingerelték fel a Pókkirálynőt annyira, az ő szentségtörő viselkedése sodorta Malice-t a kárhozát peremére.

– Kapd el, harag-szellemem – suttogta Malice dühödten. Ebben a haragos pillanatban még azzal sem törődött, milyen sorsot szán neki a Pókkirálynő.

Malice Anya most csak egyre gondolt: Drizztet akarta holtan látni.

Vaktában rohant a zezugos folyosókon, remélte, hogy egyetlen szörnyetegbe sem fog belebotolni. A hátuk mögötti fenyegető veszedelemmel nem engedhették meg maguknak, hogy a szokásos óvatossággal haladjanak.

Órák teltek el, és ők még mindig rohantak. Belwar – aki idősebb is volt a többieknél, és lépései is feleakkorák voltak, mint Drizzté, és harmadakkorák, mint Kopáncs – fáradt ki először, de ez nem lassította le a csapatot. Kopáncs a vállára emelte a fűrésfelügyelőt, és rohant tovább.

Fogalmuk sem volt, hány mérföldet hagytak maguk mögött, amikor először megpihentek. Drizzt, aki végig hallgatag és mélabús volt, őrségbe állt a kis fülke bejáratánál, amit búvóhelyül választottak. Látva drow barátja fájdalmát, Belwar odament hozzá, hogy megvigasztalja.

– Nem az volt, amire számítottál, sötételf? – kérdezte lágyan a fűrésfelügyelő. Mivel nem kapott választ, de látta, hogy Drizztnek beszédre van szüksége, tovább faggatózott. – Az a drow ott a barlangban. Azt állítod, hogy az apád volt?

Drizzt haragos pillantást vetett a svirfneblire, de arca meglágyult, amikor látta, Belwar mennyire aggódik érte.

– Zaknafein volt – helyeselt Drizzt. – Zaknafein Do'Urden, mentorom és apám. Ő tanított meg a kardforgatásra, és ő segített egész életemben. Ő volt az egyetlen barátom Menzoberranzanban, az egyetlen olyan drow, aki úgy gondolkodott, mint én.

– Meg akart ölni – mondta tompán Belwar. Drizzt feljajdult, mire a fűrésfelügyelő gyorsan mondott valamit, hogy egy kis reményt öntsön belé. – Talán nem ismert fel.

– Az apám volt – erősködött Drizzt. – A legközelebbi barátom két évtizeden át.

– Akkor miért tette, sötételf?

– Mert ez nem Zaknafein volt – felelte Drizzt. – Zaknafein halott, anyám feláldozta a Pókkirálynőnek.

– *Magga cammara* – suttogta Belwar, iszonyodva attól, amit Drizzt szüleiéről megtudott. Az a természetesség, amivel társa a rettenetes cselekményt közölte, arra utalt, hogy ez az eset nem szokatlan a drow városban. Belwarnak megborzongott a gerince, de kínlódo barátja érdekében uralkodott magán.

– Még mindig nem tudom, milyen szörnyeteget álcázott Malice Anya Zaknafeinnel – folytatta Drizzt. Észre sem vette Belwar reakcióját.

– De kemény ellenfél, bármi is legyen – állapította meg a gnóm. Drizztet éppen ez nyugtalanította. A drow, akivel az illithidek barlangjában csatázott, Zaknafein félreismerhetetlen stílusában és pontosságával küzdött. Drizzt tudata tagadta, hogy Zaknafein ellene fordulhat, a szíve azonban azt súgta neki, hogy a szörnyeteg, akivel megvívott, tényleg az apja.

– Mi lett a vége? – kérdezte Drizzt hosszú szünet után.. Belwar értetlenül nézett rá.

– A harcnak – magyarázta Drizzt. – Én már csak az illithide emlékszem.

Belwar vállat vont, és Kopáncsra nézett. – Kérdezd őt – felelte. –Egyszer csak egy kőfal jelent meg közted és az

ellenfeleid között, de hogy hogyan került oda, azt én csak sejthetem.

Kopáncs hallotta a beszélgetést, és közelebb húzódott barátaihoz. – Én tettem oda – mondta tökéletesen tiszta hangon.

– Pek varázslat? – kérdezte Belwar. A gnóm ismerte ugyan a pekek kövel kapcsolatos képességeit, de ahhoz nem elég pontosan, hogy teljesen megértse, mit csinált Kopáncs.

– Mi békés nép vagyunk – kezdte Kopáncs, mert rájött, hogy ez az egyetlen lehetősége, amikor az övéiről mesélhet a barátainak. Most nagyon pek volt, de már érezte magában a kampósrém elemi

készítéseit. – Nincs más vágyunk, mint hogy a kövel dolgozhassunk. Ez a mi szerelmünk, hivatásunk. És mivel ilyen szorosan együtt élünk a földdel, bizonyos erőkre teszünk szert. A kövek beszélnek hozzánk és segítik munkánkat.

Drizzt savanyúan Belwarra pillantott. – Mint az a földementál, amit ellenem küldtél.

Belwar zavartan kacarászott.

– Nem – ellenkezett Kopáncs, aki eltökélte, hogy nem hagyja magát eltéríteni a tárgytól. – A mélységi gnómok is elő tudják hívni a föld erejét, de az ő kötődésük más. A svirfnebli kőszertete csak egyike élete számos örömeinek – Kopáncs a szikla felé fordult. – A pekek testvérei a földnek. Ő segítünk neki, szeretetből.

– Úgy beszélsz a földről, mintha érző lény lenne – jegyezte meg Drizzt, nem gúnyosan, inkább csodálkozva.

– Az is, sötételf – felelte Belwar, és elképzelte, milyen lehetett Kopáncs, mielőtt összefutott a varázslóval. – Azoknak, akik hallják a szavát.

Kopáncs csőrös feje egyetértően bólintott. – A svirfnebli hallják a föld távoli dalát – folytatta. – De a pekek közvetlenül beszélnek is vele.

Ez már meghaladta Drizzt felfogóképességét. Tudta, hogy társai igazat beszélnek, de a sötételfek korántsem kötődtek annyira a Mélysötét szikláihoz, mint a svirfnebli vagy a pekek. Mégis, ha bizonyítékot akart arra, amire Belwarék utaltak, elég volt visszaemlékeznie a harcra a svirfnebli földementáljával, vagy elképzelnie a falat, ami a semmiből nőtt ki ellenfelei előtt az illithid barlangban.

– Most mit mondanak neked a kövek? – kérdezte Kopáncstól. – Mennyivel járunk az ellenség előtt?

A valamikori pek a falhoz tapasztotta a fülét. – Már halványulnak a hangok – mondta nyilvánvaló szomorúsággal. Társai értették, mit jelent ez. Nem a föld beszélt halkabban, hanem Kopáncs hallása tompult, ahogy egyre jobban visszaköltözött belé a kampósrém.

– Nem hallom, hogy valaki is a nyomunkban lenne – folytatta Kopáncs – de nem merek teljesen megbízni a hallásomban. – Hirtelen elvicsorodott, és a fülke másik végébe húzódott.

Drizzt és Belwar szánakozó pillantásokat váltottak, aztán utánamentek.

– Mi a baj? – kérdezte a fűrészelő a rémet, pedig jól tudta a választ.

– Hanyatlom – felelte Kopáncs, és a hangjába visszatérő recsegés igazolta a feltevést. – Az illithidek barlangjában pek voltam – inkább, mint mostanában bármikor. Összegyűlt bennem minden, ami pek. Én voltam a föld – Belwar és Drizzt mintha nem értette volna.

– A f-fal – próbálta megmagyarázni Kopáncs. – Egy ilyen fal létrehozása olyan feladat, amire elvileg csak pek öregek képesek, együttes erővel, hosszadalmas rítusokkal. – Kopáncs elhallgatott, és vadul megrázta a fejét, ahogy a kampósrémet igyekezett kiűzni magából. Karmaival a falra csapott, aztán nagy erőfeszítéssel folytatta: – Nekem mégis sikerült. Én lettem a kő, és egyszerűen csak a kezemet kellett fölemelnem, hogy elzárjam Drizztet az ellenségeitől.

– Most pedig elmúlik – mondta a drow halkán. – A pek megint kicsúszik a szorításodból, és eltemetődik a kampósrém ösztönei alá.

Kopáncs ismét elfordult, és válaszul megdőngette a falat. Volt valami a mozdulatban, amitől megnyugodott, mert újra és újra megismételte. Ritmikusan kopogott, mintha így akarna belekapaszkodni régi énjébe.

Drizzt és Belwar kilépett a fülkéből, és elindultak a folyosón, hogy ne zavarják társuk magányát. Egy idő után észrevették, hogy a kopogás abbamarad. Kopáncs kidugta a fejét az üregből, madárszemei telve voltak fájdalommal. Szaggatott beszédébe beleborzongott a másik kettő, mert rájöttek, hogy semmit sem tudnak felhozni logikájával és kívánságával szemben.

– K-kérlek, öljetek m-m-meg.

5. RÉSZ

A LÉLEK

A lélek. Nem lehet sem megtörni, sem elrabolni. Egy kétségbeesésben vergődő áldozat talán nem így hiszi, és biztos, hogy az áldozat "gazdája" is szeretné, ha nem így lenne. De a valóságban a lélek megmarad, néha talán eltemetődik, de el nemvész teljesen.

Ez a Zin-carla hamis jeltevése, és ebben rejlik a veszélye. A papnők, mint rájöttem, ezt tartják a drow-kat uraló Pókkirálynő legnagyobb ajándékának. Szerintem ez nem így van. A Zin-carla inkább Lloth legnagyobb hazugsága.

A test erejét nem lehet elválasztani az elme józanságától és a szív érzéseitől. Mindez egységet alkot, ebből áll össze az egész személy. A lélek pedig ennek a háromnak – a testnek, az elmének és a szívnek – a harmóniájában leledzik.

Hány zsarnok próbálkozott már vele? Hány uralkodó próbálta egyszerű, gondolkodásképtelen eszközzé aljasítani alattvalóit? Elveszik népüktől a szeretetet, a vallást: a lelket akarják elorozni.

De kudarcuk állandó és elkerülhetetlen. Ebben hinnem kell. Ha a lélek szövétékének lángja kihuny, akkor csak a halál marad, és egy zsarnok sem akar hullákkal teli birodalmat.

De ez a láng szívós, leigázhatatlan és örök. Biztosan lesznek mindig olyanok, akiben megmarad, a zsarnok legnagyobb bosszúságára.

Hol volt hát akkor Zaknafein, az apám, amikor szándékosan az életemre tört? Hol voltam én akkor, amikor a vadász, mivé lettem, elvakította a szívemet, és sokszor tudatos akaratom ellenében vezette a kardomat?

Most már tudom, hogy mindketten ott voltunk egész idő alatt, eltemetve, de nem holtan.

Lélek. A Birodalmak minden nyelvén, a Jelszínen csakúgy, mint a Mélysötéten, mindenhol és mindenkor, ennek a szónak ereje és tartása van. Ez a hős ereje, az anya gyengesége, a szegények pajzsa. Nem lehet megtörni, és nem lehet elrabolni.

Ebben kell hinnem.

Drizt Do'Urden

22. fejezet

Cél nélkül

A kard olyan gyorsasággal csapott le, hogy a goblin rabszolgának még kiáltani sem volt ideje. Előrebukott, és mire elterült a földön, már halott volt. Zaknafein rálépett ellenfele hátára, és továbbment. A barlang hátsó kijárata szabadon állt előtte.

De amikor a harag-szellem átlépett új áldozatán, egy csapat illithid özönlött be a barlangba előtte. Zaknafein csak

kivillantotta a fogait, de nem fordult meg és nem is lassított. Logikája és járása tántoríthatatlan volt: Drizzt erre ment ki, ő pedig követni fogja.

Bármilyen áll is az útjába, megöli.

Engedjük útjára!, jött a telepatikus kiáltás a barlang több pontja felől, más agyfürkészekről, akik már látták Zaknafeint akcióban. Nem *tudjátok legyőzni! Hadd menjen el!* Az agyfürkészek épp eleget láttak a drow halált hozó szabályainak táncából: már így is több mint egy tucat társuk lelte halálát a harag-szellem kezei közt.

A Zaknafein előtt álló csapat felfogta a telepatikus kiáltásban rejlő sürgetést. Siettek utat nyitni – kivéve egyvalakit.

Az illithidek fajtája a gyakorlatiasságra alapozta létét, mely mélyen gyökerezett a közös tudatban. Az agyfürkészek a büszkeséghez hasonló haszontalan ösztönöket végzetes hibának tartottak. És ismét bebizonyosodott, hogy igazuk van.

Supp!, támadott a magányos illithid, aki eltökélte, hogy senkinek nem kegyelmez.

A kard egyetlen kiszámított suhintása után Zaknafein átlépett a halott illithiden, és folytatta útját ki, Mélysötét vadonjába.

Egyetlen másik illithid sem próbálta akadályozni.

Zaknafein leguggolt, és gondosan megvizsgálta az utat. Drizzt ebben az alagútban ment: a szag friss és határozott volt. Zaknafeinnek gyakran meg kellett állnia az üldözésben, hogy megbizonyosodjon haladási iránya helyességéről, így nem haladt olyan gyorsan, mint kijelölt áldozata.

Drizztnek viszont pihennie is kellett, nem úgy, mint üldözőjének.

–Állj! – Belwar hangja semmi kétséget nem hagyott. Drizzt és Kopáncs megdermedt lépés közben. Nem tudták, mit vett észre a fűrésfelügyelő.

Belwar arrébb osont, és a sziklához tapasztotta a fülét. – Csizma-dobogás – suttogta, és a köre bökött. – A párhuzamos alagútban.

Drizzt is odament a falhoz, és feszülten hallgatózott. Bár érzékei élesebbek voltak fajtársainál, korántsem volt olyan ügyes a kő remegéseinek értelmezésében, mint a gnóm.

– Hányan vannak? – kérdezte.

– Csak egy páran – felelte a fűrésfelügyelő, de vállrándításából Drizzt látta, hogy ez csak reménykedő becslés.

– Heten – helyesbített Kopáncs néhány lépéssel arrébról, tisztán és magabiztosan. – Duergarok, azaz szürke törpék, akik éppúgy az illithidek elől menekülnek, mint mi.

– Honnan tudod... – kezdte volna a drow, de aztán eszébe jutott, amit Kopáncs a pekek képességeiről mondott.

– Találkozik a két alagút? – kérdezte Belwar a rémet. – El tudjuk kerülni a duergarokat?

Kopáncs visszafordult a falhoz válaszáért. – A két alagút hamarosan összefut – felelte –, és onnantól egy járatként mennek tovább.

– Akkor, ha itt maradunk, a törpék valószínűleg elmennek előttünk – vélte Belwar.

Drizzt ebben nem volt olyan biztos. – Nekünk és a duergaroknak közös az ellenségünk – jegyezte meg Drizzt, aztán elkerekedett a szeme, ahogy hirtelen beléhasított a gondolat: – Még a szövetségeseink is lehetnek.

– Bár a duergarok és a drow-k gyakran járnak együtt, a törpék a svirfneblikkel nem szoktak szövetkezni – emlékeztette Belwar. – És gondolom kampósrémekkel sem.

– Ez a helyzet most különleges – torkolta le Drizzt. – Ha a duergarok elmenekülnek az agyfürkészek elől, akkor valószínűleg rosszul felszereltek és fegyvertelenek. Lehet, hogy szívesen fogadnának egy ilyen szövetséget, ami mindkét csapatnak előnyös lenne.

– Nem hinném, hogy olyan barátságosak lesznek, ahogy te hiszed – felelte Belwar gúnyos kacajjal –, de kétségtelen, hogy ez a keskeny járat nem túl jól védhető. Sokkal előnyösebb terep egy duergarméretű valakinek, mint egy drow hosszú kardjának és egy kampósrém még annál is hosszabb karmainak. Ha a duergarok visszafordulnak a kereszteződésnél, és felénk indulnak, akkor esetleg olyan helyen kell szembeszállnunk velük, ami nekik kedvez.

– Akkor menjünk el a kereszteződéshez – indítványozta Drizzt –, és lássuk, mi lesz.

A három barát hamarosan egy kicsi, ovális barlangba ért. A duergarok alagútja mellettük torkolt be a terembe, egy harmadik út pedig velük szemközt vezetett tovább. Ide mentek át, és elrejtőztek a homályban, amikor végre meghallották a csizmák lépteit.

Hét duergar lépett az ovális terembe. Eléggé leromlott állapotban voltak, ahogy Drizzt előre sejtette, de nem voltak fegyvertelenek. Háromnál bunkósbot volt, egy másiknál tör, ketten kardot hordtak, az utolsó pedig nagy kődarabokkal fegyverkezett fel.

Drizzt hátrahagyta barátait, és előlépett, hogy szembenézzen az érkezőkkel. Bár a két faj nem nagyon szívelte egymást, a duergarok és a drow-k gyakran kötöttek kölcsönösen előnyös szövetséget. Drizzt úgy vélte, hogy a békés

együttműködés kialakításának nagyobb esélyei vannak, ha egyedül jelenik meg.

Hirtelen felbukkanása meglepte a törődött törpéket. Vad sietséggel próbáltak valamilyen védekező alakzatot létrehozni. A kardok és furkók készenlétbe emelkedtek, a köves törpe pedig hátrahajlított karral, dobásra készen állt.

– Üdvözöllek benneteket, duergarok – köszöntötte őket Drizzt, remélve, hogy a törpék értik a drow nyelvet. Keze könnyedén pihent kardjai markolatán: tudta, hogy épp elég gyorsan elő tudja rántani őket, ha kell.

– Ki volnál te? – kérdezte az egyik kardos törpe bizonytalan, de érthető drow nyelven.

– Menekült, mint ti is – felelte Drizzt. – A gonosz agyfürkészek rabszolgasága alól szabadultam.

– Akkor tudod, sietünk – vicsorogta a duergar. – Állj el az utunkból!

– Szövetséget ajánlok – folytatta Drizzt. – Ha többen vagyunk, nagyobb az esélyünk az illithidek ellen.

– Hét éppen annyit ér, mint nyolc – felelte makacsul a törpe. A kőhajító duergar fenyegetően hajlítgatni kezdte a karját.

– De kevesebb, mint a tíz – szól Drizzt nyugodtan.

– Vannak barátaid is? – kérdezte a duergar jóval kedvesebben. Idegesen körülpillantott, rajtaütéstől tartva. –

Másik drow-k?

– Nem éppen – felelte Drizzt.

– Én láttam! – kiáltott fel egy másik törpe, szintén drow nyelven, mielőtt Drizzt magyarázkodni kezdett volna. –

Ő szaladt ki a csőrös rémmel meg a svirfneblivel!

– Mélységi gnóm! – köpött a duergar vezér Drizzt lába elé. – Sem a duergarnak, sem a drow-nak nem barátja!

Drizzt hajlandó lett volna annyiban hagyni a dolgot, hogy mindenki menjen a maga útján: ők is és a duergarok is. De a duergarok nemhiába álltak abban a hírben, hogy se nem túl okosak, se nem békések. Hátukban az illithidekkel igazán nem lett volna szükségük újabb ellenségekre.

Egy kő repült Drizzt fejének, de a felvillanó szablya eltérítette.

– Bivrip! – hallatszott a fűrészfelügyelő rikkantása a járat felől. Belwar és Kopáncs kirentették: egy csöppet sem lepődtek meg az események illetlen fordulatán.

A drow Akadémián minden sötételfhez hasonlóan Drizzt is hónapokig tanulta a szürke törpék viselkedését és módszereiket. Most ez a tudás mentette meg: elsőnek támadott, és mind a hét apró ellenfelét a tündefény ártalmatlan tüzébe burkolta.

A duergarok közül három egyszeriben eltűnt, alkalmazva a velük született láthatatlanná válási képességet. De a bíbor lángok megmaradtak, és világosan kirajzolták az eltűnt törpék körvonalait.

Egy második kő is a levegőbe repült, és mellbe találta Kopáncsot. A páncélos rém elmosolyodott volna a szálnalmas kísérlet láttán, ha csőre alkalmas lett volna ilyesmire, így azonban egyenesen a duergarok közé rontott.

A kőhajító és a törös törpe eliskoltak a rém útjából, nem lévén fegyverük, amivel szembeszállhattak volna a páncélos óriással. Mivel bőven akadt még ellenfél, Kopáncs futni hagyta őket. A két törpe megkerülte a barlangot, és Belwar felé tartott: a svirfneblit vélték a legkönnyebb ellenfélnek.

De a csákány csapása hirtelen útjukat állta. A fegyvertelen törpe előrevetődött, és el akarta kapni a kezét, mielőtt az újra lendülhetett volna. Belwar számított az akcióra, és keresztezett a kalapáccsal, alaposan arcon csapva a törpét. Szikrák pattantak, csont recsent, szürke bőr perzselődött és foszladozott. A duergar hátraesett, és szétzúzott arcát tapogatva vadul tekergőzött.

A törforgató törpe lelkesedése némileg lelankadt.

A két láthatatlan duergar Drizztre ugrott. A bíbor lángok körvonalából Drizzt nagyjából látta, hogyan mozognak, és még időben megfigyelte, hogy a két kardos az. De nyilvánvaló hátrányban volt, mert nem láthatta a finom döféseket és vágásokat. Elhátrált, hogy távolabb kerüljön ellenfeleitől.

Támadást sejtett, és háritólag maga elé tartotta a kardját. Elmosolyodott, amikor hallotta az összecsendülő pengéket. A szürke törpe egy futó pillanatra láthatóvá vált, hogy gonoszul Drizztre vigyorogjon, aztán újra eltűnt.

– Mit gondolsz, hány csapást tudsz még elhárítani? – kérdezte kevélyen a másik duergar.

– Gyanítom, hogy többet, mint te – felelte Drizzt, és most rajta volt a vigyorgás sora. Áthatolhatatlan, mágikus sötétséggömböt bocsátott magukra, megfosztva őket előnyüktől.

A csata hevében Kopáncson teljesen erőt vettek a kampósrém-ösztönök. Az óriás nem értette az üres bíbor lángokat, melyek a harmadik láthatatlan duergart jelezték, hanem a két maradék, bunkós törpére rontott.

Mielőtt odaérhetett volna hozzájuk, már koppant is az egyik furkósbot a térdén, és a láthatatlan törpe kárörvendően felnevetett.

A másik kettő is kezdett eltűnni, de Kopáncs nem figyelte rájuk. A láthatatlan bot újra lecsapott, ezúttal a combjára.

Egy olyan faj ösztöneivel, ami sosem ismerte a ravaszkodást, a kampósrém felhördült és előrerontott, nehéz mellkasa alá temetve a bíbor lángokat. Kopáncs többször is fölhúzta és leejtette mellkasát, míg biztos nem volt benne, hogy agyonzúzta az ellenfelet.

De ekkor csapások kezdtek záporozni a rém tarkójára.

A törös törpe nem volt kezdő a harcban. Kiszámított döfésekkel küzdött, és ezzel arra készítette a nehezebb fegyvereket forgató Belwart, hogy átvegye a kezdeményezést. A gnómok épp olyan mélységesen gyűlölték a duergarokat, mint a duergarok őket, de Belwar nem volt ostoba. Epp csak annyira csapkodott csákánykezelével, hogy távol tartsa az ellenfelet, míg kalapácskeze készen várta a megfelelő alkalmat.

Így eredménytelenül tusakodtak percekig, mindketten arra várva, hogy a másik hibázzon. Mikor a kampósrém fájdalmasan felhördült, Drizzt pedig nem volt látható, a gnóm kénytelen volt cselekedni. Előrebukott, mintha megbotlott volna, és előrevágott a kalapáccsal.

A duergar átlátta az esés-cselt, de nem tudott ellenállni a svirfnebli védekezésében nyíló résnek. A csákány fölött egyenesen a gnóm torka felé szúrt a törrel.

A fűrészfelügyelő ugyanilyen gyorsan hátraszökött, és ugortában felemelte a lábát: alaposan állon rúgva a duergart. De a törpe csak jött, és ráugrott a hátraeső gnómra, kezében a törrel.

Belwar csak egy töredék pillanattal azelőtt emelte maga elé a csákányát, hogy a tör a torkába fűrődött volna. Sikerült félreütnie a duergar kezét, de a törpe számottevő testsúlya összepréselte őket: arcuk alig néhány ujjnyira volt egymástól.

– Megvagy! – zihálta a törpe.

– Majd meglátjuk – vicsorogta Belwar, és eléggé kiszabadította kalapácskezét ahhoz, hogy rövid, de kemény csapást mérjen a duergar bordáira. A duergar homlokával Belwar arcába sújtott, Belwar viszont orron harapta. Acsarogva gurulni kezdtek, és minden kezük ügyébe eső fegyverrel küzdöttek.

A csendülő pengék hangjából bárki azt hihette volna, hogy egy tucatnyi harcos küzd egymással a sötét gömbben, pedig a vad csengés -bongás egyedül Drizzt virtuóz kardforgatásának volt köszönhető. Mivel vakon vívtak, a sötételf úgy vélte, legjobb lesz, ha minden támadó pengét a lehető legtávolabb tart magától. Szabályai fáradhatatlanul és tökéletes összhangban mozogtak, visszaszorítva a két törpét.

Egy-egy karja foglalkozott egy-egy törpével, és így egy helyben tartotta őket maga előtt. A drow jól tudta, hogy ha az egyiknek sikerül egy kicsit oldalt kerülnie, akkor nagy bajban lesz.

A görbekardok minden mozdulatára felcsendült a fém, és ahogy múltak a másodpercek, Drizzt egyre jobban kiismerte ellenfelei képességeit és taktikáját. Kint a Mélysötéten Drizzt több ízben harcolt vakon, egyszer még a csuklyát is a szemére húzta, a baziliszkusz ellen.

A drow támadásainak gyorsaságától kábultan a duergarok csak előre-hátra húzkodták a kardjukat, és remélték, hogy a drow nem találja el őket.

A pengék dallamosan pendültek, ahogy a két duergar kétségbeesetten háritott és hajlongott. Aztán egyszer csak Drizzt meghallotta azt a hangot, amit várt: a húsba vágó penge tompa zaját. Aztán egy kard hullott csattanva a földre, és sebesült tulajdonosa elkövette azt a végzetes hibát, hogy felkiáltott.

Drizzt vadász énje ebben a pillanatban felbukkant, és csak erre a kiáltásra koncentrált. Szabályja egyenesen előredőfött, szétroncsolta a törpe fogsorát, és benyomult a fejébe.

A vadász őrjöngve fordult a másik duergar felé. Kardjait körkörös mozdulattal forgatta. Egyre csak körözött, aztán hirtelen előreszúrt, háríthatatlan gyorsasággal. Vállon találta a duergart, és mély sebet ejtett rajta.

– Megadom magam! – kiáltozta a törpe, mert nem akart társa sorsára jutni. Drizzt újabb földre hulló kard koccanását hallotta. -Könyörgöm, sötételf!

A duergar szavaira Drizzt elnyomta ösztönös késztetéseit. – Elfogadom a megadást – felelte, és odament ellenfeléhez. Szabályja hegyét a duergar mellkasának szegezte. Együtt mentek ki a varázslat sötét területéről.

Izzó fájdalom hasított Kopáncs fejébe, minden egyes csapás újabb kint hozott. A kampósrém állati hörgéssel jajdult fel, és őrjöngve pattant fel az agyonnyomott duergarról. Új kihívója felé fordult.

A duergar botja megint lesújtott, de Kopáncs már nem érezte a fájdalmat. Kemény karmaival belekapott a bíbor körvonalba, és beszakította a láthatatlan duergar koponyáját. A szürke törpe egyszeriben újra láthatóvá vált, mivel a láthatatlansághoz szükséges szellemi összpontosítás a halálával megszűnt.

A megmaradt duergar menekülőre fogta a dolgot, de a megvadult rém gyorsabb volt nála. Karmai közé kapta, és a levegőbe emelte. Őrült madárként rikoltozva a rém a falnak vágta láthatatlan ellenfelét. A duergar összetört teste láthatóvá vált, és lecsúszott a fal mellé.

Már nem volt ellenfél, a kampósrém vad éhsége azonban még nem csillapodott. Ekkor bukkan elő Drizzt és a duergar a sötétből, és a rém megindult.

Drizzt, akinek figyelmét lekötötte Belwar küzdelme, nem vette észre, mire készül Kopáncs, csak amikor a duergar fogoly felordított rettenetében.

De akkor már késő volt.

Drizzt látta a foglya fejét messzire repülni.

– Kopáncs! – kiáltozta megrovóan. Aztán kénytelen volt elhajolni és hátravetődni, hogy a saját életét mentse a

vadul csapkodó karmoktól.

Mivel a közelben új ellenfelet vett észre, a rém nem követte Drizztet a sötétgömbbe. Belwar és a duergar annyira belefeledkeztek a verekezésbe, hogy nem vették észre a közeledő óriást. Kopáncs lehajolt, és roppant karjaiba nyalábolta a küzdő feleket, aztán a feje fölé emelte a csomagot. A duergar szerencsétlenségére előre került, és Kopáncs habozás nélkül áthajította a termen, Belwarra is hasonló sors várt volna, de keresztbe emelt görbe kardok állták útját a csapásnak.

Az óriás ereje jó néhány lépésnyire hátranyomta Drizztet, de a háritás eléggé letompította az ütést ahhoz, hogy Belwar ne repüljön nagyot. Még így is keményen nekiesett a sziklának, és egy ideig túlságosan kába volt ahhoz, hogy bármit is tegyen.

– Kopáncs! – kiáltotta megint Drizzt, amikor a rém elindult, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy szétlapítsa a fűrásfelügyelőt. Drizzt minden gyorsaságát és ügyességét latba vetve átvetődött a rém hátán, leugrott a padlóra és nekiugrott Kopáncs térdeinek, mint első találkozásuk alkalmával. A kampósrém már ugrott volna a fekvő gnómra, ezért eleve bizonytalan volt az egyensúlya. Drizzt könnyedén a padlóra rogyasztotta. Aztán egy szempillantás alatt a rém mellkasán termett és szablyája hegyét Kopáncs nyakának szegezte.

Kopáncs ügyetlenül Drizzt felé kapott. A drow már készült, hogy bevégezze gyűlöletes kötelességét, de ekkor a kampósrém egyszer csak lecsendesedett, és tiszta tekintettel nézett fel Drizztre.

– T-t-tedd meg – gurgulázta könyörögve. Drizzt iszonyodva nézett Belwarra támogatásért. A fűrásfelügyelő már talpra állt, de nem nézett rájuk.

– Kopáncs? – kérdezte Drizzt a rémet. – Már Kopáncs vagy megint?

A rém tétozva, de a csőrös fej végül gyenge igent intett.

Drizzt leugrott, és szemügyre vette a mészárlás nyomait. – Menjünk – mondta.

Kopáncs egy kicsit még fekvé maradt. A harc hevében kampósrém énye kicsúszott tudatos irányítása alól. Tudta, hogy a vadállati ösztönök állandóan ott lapulnak benne a felszín alatt, és csak az alkalomra várnak, hogy előbukkanjanak. Hányszor lesz még képes halványuló pek énye visszaszorítani őket?

Kopáncs a köre ütött: a csapás erejétől megrepedezett a padló. Hatalmas erőfeszítéssel, nehézkesen felállt. Zavarában nem mert társaira nézni, csak kirohant a járatba: döngő léptei mintha kalapácsütések lettek volna, melyekkel újabb és újabb szögeket vert Drizzt szívébe.

– Talán jobb lett volna, ha végzel vele, sötételf – mondta Belwar, mikor beérte barátját.

– Megmentette az életemet az illithidek barlangjában – felelte Drizzt élesen. – És mindig hű barát volt.

– Téged is, és engem is megpróbált megölni – mondta komoran a gnóm. – *Magga cammara*.

– A barátja vagyok! – tört ki Drizzt, és megmarkolta a svirfnebli vállát. – És te azt akarod, hogy öljem meg?

– Én csak azt akarom, hogy a barátjaként cselekedj – felelte Belwar, és kitépte magát a szorításból. Elindult Kopáncs után.

Drizzt megint elkapta a fűrásfelügyelő vállát, és durván maga felé fordította.

– Csak egyre rosszabb lesz, sötételf – mondta bele nyugodtan Belwar Drizzt eltorzult arcába. – A varázsló mágiája napról napra erősebb gyökeret ver benne. Attól tartok, hogy Kopáncs majd újra ellenünk támad, és ha győz, s ha rádöbben, mit tett, az fájdalmasabb lesz neki minden kardvágásnál.

– Én képtelen vagyok megölni – mondta Drizzt. Elszállt a haragja. – De te is.

– Akkor itt kell hagynunk – felelte a gnóm. – Hagynunk kell, hogy Kopáncs szabadon járjon Mélysötéten, és kampósrémként élje az életét. Mert biztosan azzá lesz, testben és lélekben is.

– Nem – ellenkezett Drizzt. – Nem hagyhatjuk magára. Mi vagyunk az egyetlen esélye. Segítenünk kell rajta.

– A varázsló halott – emlékeztette őt Belwar, aztán visszafordult, és Kopáncs után eredt.

– Vannak más varázslók is – morogta magában Drizzt, de most meg sem próbálta visszatartani a fűrásfelügyelőt. A drow szemei összeszűkültek, és visszaacsúsztatta a szablyáit a tokjukba. Tudta, mit kell tennie, mit követel meg tőle Kopáncs barátsága, de a gondolatot túlságosan elfogadhatatlannak érezte.

Az, hogy visszatérjen a szülővárosába, Drizzt minden egyes lépését kísértette aznap. Áttekintve mindazt, amit Menzoberranzan elhagyása óta átélt, nem akarta többé látni a drow várost, nem akarta látni azt a sötét világot, ami úgy megnyomorította.

De ha úgy dönt, hogy nem tér vissza, akkor hamarosan még Menzoberranzannál is rosszabbal kell majd szembenéznie. Tanúja lesz, hogy Kopáncs, a barátja, aki a biztos haláltól mentette meg, teljesen kampósrémmé butul. Belwar azt javasolta, hogy hagyják el

Kopáncsot, és ez a javaslat kellemesebbnek tűnt, mint az a lehetőség, hogy Drizztnak és Belwarnak harcolni kell, ha az átalakulás beteljesedik.

De még ha messze is lenne tőlük Kopáncs, akkor is éreznék a leépülését, ezzel Drizzt tisztában volt. A gondolatai ott maradnának Kopáncsral, az elhagyott baráttal élete végéig, további kint okozva a drow lelkének.

Drizzt semmit nem tudott elképzelni, amire kevésbé vágyott volna, mint hogy visszatérjen Menzoberranzanba,

vagy beszéljen valamikori népével. Ha választhatott volna, inkább a halált kívánta volna, mint a visszatérést. De ez a döntés nem volt ilyen egyszerű. Most többről volt szó, mint Drizzt személyes vágyairól. Bizonyos elvekre alapozta az életét, és ezek az elvek most hűséget parancsoltak. Azt követelték, hogy helyezze Kopáncs érdekeit a saját vágyai elé, mert Kopáncs a barátja, és mert az igaz barátság fogalma messze fontosabb a személyes vágyaknál.

Később, amikor rövid pihenőre táborot vertek, Belwar észrevette, hogy Drizzt valamin rágódik. Otthagyt a Kopáncsot – aki megint a falat ütögette –, és óvatosan odament a drow mellé.

Kíváncsian oldalra billentette a fejét. – Min gondolkodsz, sötételf?

Drizztet túlságosan lefoglalta érzelmeinek zűrzavara. Nem nézett vissza Belwarra. – Az én szülővárosom fejlett mágiatudással dicsekedhet – felelte Drizzt állhatatos eltökéltséggel.

A fűrészfelügyelő először nem értette, mire céloz társa, de amikor a drow Kopáncsra pillantott, Belwar azonnal felfogta az egyszerű kijelentés horderejét.

– Menzoberranzan? – kiáltotta a svirfnebli. – Képes lennél visszamenni oda? Azt reméled, hogy egy sötételf varázslónak megesik a szíve a te pek barátodon?

– Azért mennék vissza, mert Kopáncsnak nincs más esélye – vágta rá Drizzt mérgesen.

– Akkor ugyan semmi esélye sincs – dörögte Belwar. – *Magga cammara*, sötételf! Menzoberranzan nem tárt karokkal fog várni!

– Lehet, hogy beigazolódik a borúlátásod – mondta Drizzt. – A sötételfek nem szánnak senkit, ezt elismerem, de talán van más lehetőség is.

– Te megbolondultál – morogta Belwar. A hangján érződött, hogy azt reméli: szavai talán kijózanítják a barátját.

– Egyáltalán nem – felelte Drizzt. – Menzoberranzan nagy hely, kicsi barátom, és anyámmal való viszonyom semmilyen szerepet nem fog játszani a találkozásoknál, már persze a családom tagjait kivéve. És biztosíthatlak, hogy velük nem szándéksom összefutni.

– És mit tudunk felajánlani cserébe Kopáncs visszaváltoztatásáért, sötételf? – kérdezte Belwar gunyorosan. – Mi olyat adhatunk, ami érdekelhet egy menzoberranzani sötételf varázslót?

Drizzt válasza a szabályai villámgyors vágó mozdulatával kezdődött, a bíbor szemekben felizzó ismerős lánggal folytatódott, és egy egyszerű mondattal végződött, amivel még a keményfejű Belwar sem tudott vitatkozni.

– A tulajdon életét.

23. fejezet

Fodrozódások

Baenre Anya hosszan és alaposan végigmustrálta Malice Do'Urden, hogy felmérje, mennyire viselték meg a Zin-carla megpróbáltatásai a nagyasszonyt. Aggodalmas, mély árkok szántották Malice egykor sima arcát, dús és erős fehér haja pedig, ami eddig kortársai irigységének tárgya volt, most, évszázadokba talán először, kuszan és fésületlenül meredezett. De a legmegdöbbentőbb a tekintete volt: az eddig sugárzó, élénk szemek most fáradtan, süppedten ültek nyúzott arcában.

– Zaknafein majdnem elkapta – magyarázta Malice, tőle szokatlan, vinnyogásszerű hangon. – Drizzt már a kezében volt, a fiamnak mégis sikerült valahogy elszöknie!

– De a harag-szellem ismét szorosan a nyomában van – sietett hozzátenni Malice, amikor látta, hogy Baenre Anya helytelenítően összevonja a szemöldökét. Amellett, hogy egész Menzoberranzan leghatalmasabb személyisége volt, a Baenre Ház nagyasszonyát még Lloth személyes képviselőjének is tartották a drow városban. Baenre Anya jóváhagyása Lloth jóváhagyása volt, Baenre Anya rosszállása viszont gyakran az illető Ház katasztrófáját jelentette.

– A Zin-carlához türelem kell, Malice Anya – mondta nyugodtan Baenre. – Még nem olyan régen tart.

Malice egy kissé megnyugodott, de csak addig, amíg újra körül nem nézett. Utálta a Baenre Ház kápolnáját, ami olyan hatalmas és nyomasztó volt. Az egész Do'Urden udvarház befért volna ebbe az egyetlen terembe, és ha Malice házanépe a tiszteresére szaporodott volna, még akkor sem töltötték volna meg az ülőhelyeket. Pontosan a központi oltár és Malice feje fölött ott derengett az óriási pók illúzióképe, amely szépséges drow nőalakká változott, majd megint vissza pókká. Baenre Anya társaságában, a roppant képmás alatt Malice még jelentéktelenebbnek érezte magát.

Baenre Anya felfogta vendége nyugtalanságát, és igyekezett csillapítani. – Értékes ajándékot kaptál – mondta őszintén. – A Pókkirálynő nem adományozott volna Zin-carlát és nem fogadta volna el SiNafay Hun'ett, egy nagyasszony feláldozását, ha nem helyeselné módszereidet és szándékodat.

– Ez csak próba – vágta rá Malice.

– És te ki fogod állni a próbát – torkolta le Baenre. – És akkor dicsőség vár rád, Malice Do'Urden! Ha a harag-szellem, aki egykor Zaknafein volt, teljesíti küldetését, és renegát fiad halott lesz, akkor teljes dicsőségedben foglalhatsz majd helyet a tanácsban. Megígérhetem, hogy sok év fog eltelni addig, mire bármelyik Ház rászánja majd magát, hogy fenyegetni merje a Do'Urden Házat. A Pókkirálynő kegye teljes fényében fog rád ragyogni, ha sikeresen végrehajtod a Zin-carlát. A legnagyobb becsben fogja tartani házadat, és megvédelmez ellenségeidtől.

– És ha a Zin-carla kudarcot vall? – merészelte megkérdezni Malice. – Tegyük fel... – Elhalt a hangja, ahogy Baenre szeme kitágult a döbbenettől.

– Ilyet ne is mondj! – dorgálta Baenre Anya. – És eszedbe se jusson ilyen képtelenség! A félelem elvonja a figyelmedet, és ez már önmagában is végzetes lehet. A Zin-carla az akaraterő feladata, és a Pókkirálynő iránti szereteted próbája. A harag-szellem a te hited és erőd meghosszabbítása. Ha te lankadsz a hitedben, akkor Zaknafein harag-szellemé is elbukik.

– Én nem lankadok! – kiáltotta Malice, és keze görcsösen a szék karfájára fonódott. – Én vállalom a felelősséget a fiam szentségtörése miatt, és Lloth segítségével és áldásával végrehajtom a büntetést Drizzten.

Baenre Anya hátradőlt a székében, és helyeslően bólogatott. Lloth parancsára kénytelen volt támogatni Malice vállalkozását, és épp eleget tudott a Zin-carláról ahhoz, hogy tudja: az önbizalom és az elszántság a siker záloga. Egy Zin-carlát végző nagyasszonynak ki kell nyilvánítania Lloth-ba vetett bizalmát, valamint gyakran és őszintén kifejeznie azt a vágyát, hogy Lloth kedvére tegyen.

De Malicenak most más gondja volt, és nem engedhette, hogy ez elvonja a figyelmét. A saját elhatározásából jött a Baenre Házba, hogy segítséget kérjen.

– Akkor beszéljünk erről a másik dologról – váltott témát Baenre Anya. Már kezdte fárasztani ez a találkozás.

– Én sebezhető vagyok – magyarázta Malice. – A Zin-carla felemészti az energiámat és a figyelmemet. Félek, hogy egy másik Ház esetleg kihasználja a lehetőséget.

– Egyetlen Ház sem támadott soha olyan nagyasszonyra, aki Zin-carlában van – mutatott rá Baenre, és Malice tudta, hogy a ráncos nagyasszony tapasztalatból beszél.

– A Zin-carla ritka ajándék – felelte Malice. – Erős nagyasszonyok kapják, erős Házak, akik szinte mindig a Pókkirálynő legnagyobb kegyét élvezik. Ki támadna ilyen körülmények között? A Do'Urden Háznál azonban más a helyzet. Mi legyengültünk a háborútól. Még a Hun'ett katonákkal együtt is kevesen vagyunk. Köztudott, hogy nem nyertem vissza Lloth kegyeit, de az is, hogy a Házam nyolcadik a rangsorban, és így én bekerültem a kormányzótanácsba, ami fölöttébb irigylésre méltó helyzet.

– Félelmeid alaptalanok – nyugtatta meg Baenre, Malice mégis csalódottan hanyatlott vissza a székébe. Baenre tehetetlenül megrázta a fejét. – Látom, hogy pusztán a szavaim nem nyugtattak meg. De most a Zin-carlára kell figyelned. Ezt ne feledd, Malice Do'Urden. Most nincs időd ilyesféle aggodalmaskodásra.

– Pedig aggódom – panaszkodott Malice.

– Akkor teszek róla, hogy ne tedd – szólt Baenre Anya. – Térj most vissza a házadba, kétszáz Baenre-harcos kíséretében. Ennyi ember biztosítja majd a falaidat, és mindnyájan a Baenre Ház jelét fogják viselni. A városban senki sem mer támadni majd, ha látja, hogy ilyen szövetségesed van.

Széles mosoly terült szét Malice arcán, egy kissé kisimítva az aggodalmas ráncokat. Baenre Anya nagylelkű ajándékát annak jeleként értelmezte, hogy Lloth talán mégis pártolja a Do'Urden Házat.

– Térj vissza otthonodba, és összpontosíts a feladatodra – folytatta Baenre. – Zaknafeinnek újra meg kell találnia Drizztet, és meg kell ölnie. Ez az, amit cserébe felajánlottál a Pókkirálynőnek. De ne aggódj a harag-szellem legutóbbi kudarcá vagy késlekedése miatt. Néhány nap vagy néhány hét nem idő a Pókkirálynő szemében. Csak az számít, hogy a Zin-carla eredményes legyen.

– Összeszednéd a kíséretemet? – emelkedett fel Malice a székéből.

– Már várnak rád – nyugtatta meg Baenre Anya.

Malice lesétált a központi emelvényről, és végigment a hosszú padsorok közt. A hatalmas teremben homály derengett, és Malice távoztában éppen csak hogy észrevett egy másik alakot, aki az ellenkező irányból tartott az emelvény felé. Baenre Anya illithidjének gondolta, aki gyakran felbukkant itt a kápolnában. Ha Malice tudta volna, hogy Baenre Anya agyfürkésze magánügyekből kifolyólag eltávozott nyugat felé, talán több figyelmet szentelt volna az árnyaknak.

És aggodalmas ráncai még mélyebbé váltak volna az arcán.

– Szánalmas -jegyezte meg Jarlaxle, mikor fölment, és leült Baenre Anya mellé. – Ez nem ugyanaz a Malice Do'Urden, akit alig néhány hónapja megismertem.

– A Zin-carlát nem adják olcsón – felelte Baenre Anya.

– Valóban nagy ára van – ismerte el Jarlaxle. Egyenesen Baenre Anyára nézett, és szeméből próbálta kiolvasni a választ: – Elbukik?

A Nagyasszonyanya hangosan felkacagott, de nevetése inkább zihálásnak hangzott. – Még a Pókkirálynő is csak találgathatja a választ. Az én – a mi – katonáink elég biztonságot adnak Malice-nak, hogy végrehajtsa a feladatot. Legalábbis ezt remélem. Malice

Do'Urden valaha Lloth legnagyobb kegyeltje volt, ezt te is tudod. Tanácsbéli tagsága a Pókkirálynő kívánsága volt.

– Az események arra mutatnak, hogy Lloth akarata teljesülni fog – kuncogott Jarlaxle, és eszébe jutott a Do'Urden és a Hun'ett Ház csatája, amelyben a Bregan D'aerthe kulcsszerepet játszott. Ennek a győzelemnek, és a Hun'ett Ház pusztulásának eredményeképp került a Do'Urden Ház a nyolcadik helyre, és így Malice Anya a kormányzótanácsba.

– A szerencse rámosolyog a kegyeltekre – jegyezte meg Baenre Anya.

Jarlaxle vigyorát hirtelen komoly kifejezés váltotta fel. – És Malice... Malice Anya – javította ki magát gyorsan, amikor látta Baenre fellángoló tekintetét – most élvezi a Pókkirálynő kegyét? Rámosolyog a szerencse a Do'Urden Házra?

– A Zin-carla ajándéka semlegesíti mind a pártfogást, mind a kegy megvonást, azt hiszem – magyarázta Baenre Anya. – Malice Anya szerencséje csak rajta magán és a harag-szellemen múlik.

– És a fián, ezen a hírhedt Drizzt Do'Urdenen, akit el kell pusztítaniuk – fejezte be Jarlaxle. – Ez az ifjú harcos valóban olyan kiváló? Miért nem sújtotta le egyszerűen Lloth?

– Elpártolt a Pókkirálynőtől – felelte Baenre. – Méghozzá teljes szívvel. Llothnak már nincs hatalma Drizzt fölött, ezért adta át a feladatot Malice Anyának.

– Meglehetősen nehéz ügynek látszik – kuncogott Jarlaxle tar fejét hátravetve. De azonnal észrevette, hogy Baenre Anya nem osztozik jókedvében.

– Valóban – felelte a nagyasszony sötéten, és hangja elhalkult. Visszasüllyedt belső gondolatai közé. A városban bárki másnál jobban ismerte a Zin-carla veszélyeit és lehetséges előnyeit. Baenre Anya már kétszer folyamodott a Pókkirálynő legnagyobb ajándékáért, és kétszer látta sikeresen befejeződni a Zin-carlát. A Baenre Ház vetélytárs nélküli nagyságára tekintve Baenre nem is feledkezhetett meg a Zin-carla jótéteményeiről. De valahányszor ráncos ábrázatára pillantott a tükörben, eszébe jutott az ára is.

Jarlaxle nem zavarta a nagyasszonyanya elmélkedését. Ő is a saját gondolataiba merült. Az ilyen zavaros és vészterhes időkben egy elvtelen zsoldos csak nyerhet. Jarlaxle úgy ítélte meg, hogy a Bregan D'aerthe csak jól járhat azzal, hogy Malice megkapta a Zin-carlát. Ha Malice eredményes lesz, és megszilárdítja helyét a tanácsban, akkor Jarlaxle újabb nagy hatalmú szövetségesre tesz szert a városban. Ha viszont a harag-szellem elbukik, magával rántva a Do'Urden Házat, akkor ennek az ifjú Drizstnek a vérdíja úgy felszólódik, hogy az már a zsoldosbandának is meg fogja érni.

Mint az odafelé úton, Malice most is azt képzelte, hogy becsvágyó pillantások kísérik hazatérését Menzoberranzan zezugos utcáin. Baenre Anya nagylelkű és kegyes volt. Ha pedig elfogadja a feltételezést, hogy az aszott nagyasszony valóban Lloth szócsöve a városban, akkor van oka vidámságra.

De a félelmei is megmaradtak. Mennyire lesz hajlandó majd Baenre Anya a segítségére sietni, ha Drizzt továbbra is kijátssza Zaknafeint, ha a Zin-carla végleges kudarcot vall? Akkor Malice-nak igencsak ingataggá válna helyzete a kormányzótanácsban – és hasonlóan bizonytalanná lenne a Do'Urden Ház pusztá léte is.

A menet elhaladt a Fey-Branche, a város kilencedik Háza, és valószínűleg a legyengült Do'Urden *Házra* leselkedő legnagyobb fenyegetés mellett. Halavin Fey-Branche Anya kétségtelenül fürkészi a menetet adamantit kapui mögül, figyel a nagyasszonyt, aki a kormányzótanács olyannyira áhított nyolcadik helyét foglalja el.

Malice Dininre és a tíz Do'Urden katonára pillantott, akik mellette gyalogoltak, míg ő a lebegő korongon utazott. Végigfuttatta tekintetét a kétszáz katonán, a harcosokon, akik nyíltan viselték a Baenre Ház jelét, és fegyelmezett pontossággal masíroztak Malice szerény kis csapata mögött.

Vajon mit gondol Halavin Fey-Branche Anya, mikor ezt látja?, tündődött Malice. Nem tudta visszafojtani önelégült mosolyát.

– Hamarosan a legnagyobb dicsőségben lesz részünk – nyugtatta meg harcos fiát. Dinin bólintott, és szélesen visszamosolygott rá. Nem merte elrontani szeszélyes anyja örömét.

De magában nem tudta elhessegetni magától azt a nyugtalanító gyanút, hogy a Baenre harcosok közül – akikkel még sosem volt alkalma találkozni – némelyik mintha ismerősnek tűnt volna. Egyikük még ravaszul rá is kacsintott a nagyobbik Do'Urden fiúra.

És Dininnek azon nyomban eszébe jutott Jarlaxle varázsos sípszava a Do'Urden ház erkélyén.

24. fejezet

Hit

Drizztnek és Belwarnak nem kellett emlékeztetniük egymást annak a zöld derengésnek a jelentőségére, ami előttük bukkant fel az alagútban. Mindketten megszorozták lépteiket, hogy utolérjék és figyelmeztessék Kopáncsot, aki kíváncsian ügetett előre. A kampós-rém most már mindig elől ment: egyszerűen túl veszélyes lett ahhoz, hogy Drizzték a hátuk mögé engedjék.

Kopáncs hirtelen feléjük fordult, fenyegetően felemelte a karmait és sziszegett.

– Pek – suttogta Belwar: mostanában ezt a szót használta, hogy felélessze barátja gyorsan halványuló tudatát. Amint Drizzt meggyőzte társát arról, hogy elszánta magát Kopáncs megmentésére, visszafordultak keletnek, Menzoberranzan felé. Belwar, mivel más választása nem volt, végül belenyugodott a tervbe, mint Kopáncs egyetlen reményébe, de hiába fordultak meg azonnal, és gyorsították meg a haladásukat, mindketten féltek, hogy még így sem érkeznek meg időben. A duergarokkal történt találkozás óta az átalakulás meggyorsult Kopáncsban. A rém már alig tudott beszélni, és többször fordult fenyegetőleg a társai felé.

– Pek – mondta Belwar megint, ahogy közelebb kerültek a kampós-rémhez.

A rém zavartan megállt.

– Pek! – morogta a gnóm harmadszor is, és kalapácskezelével megütögette a falat.

Mintha hirtelen fény villant volna fel elméje sötét zürzavarában, Kopáncs ellazult, és az oldala mellé ejtette karmait.

Drizzték a zöldes izzás felé figyeltek a rém mögött, és aggodalmasan összenéztek. Most, hogy már elkötelezték magukat az útvonal mellett, nem sok választásuk maradt.

– Hollók élnek ott, abban a barlangban – kezdte Drizzt halkan, minden egyes szót lassan, tagoltan kiejtve, hogy Kopáncs biztosan megértse. – Egyenesen át kell mennünk rajta, aztán gyorsan kiszaladni a másik oldalon, mert ha nem akarunk harcba keveredni, akkor sietnünk kell. Figyelj a lábad alá. Az utak szűkek és alattomosak.

– K-k-op... – hebegte a rém.

– Kopáncs – segítette ki Belwar.

– El-l-l... – Kopáncs elhallgatott, és karmaival a barlang felé bökött.

– Te akarsz elől menni? – kérdezte Drizzt, mert nem bírta elviselni a rém kínlódását. – Akkor Kopáncs megy elől – hagyta helyben, mire a csőrös fej bólintott.

Belwar nem volt ilyen biztos a döntés bölcsességében. – Már harcoltunk a madáremberekkel, láttuk a trükkjeiket – vélte a svirfnebli. – De Kopáncs nem.

– Már a pusztá nagyságával visszariasztja őket – ellenkezett Drizzt. – Lehet, hogy már a jelenlétével elkerülhetjük a harcot.

– A hollók ellen ugyan nem, sötételf – morogta a fűrészfelügyelő. – Ők mindennek nekitámadnak, félelem nélkül. Láttad, milyen vadak: nem törődnek az életükkel. Még a párdúcod sem rettentette vissza őket.

– Lehet, hogy igazad van – ismerte el Drizzt. – De még ha támadnak is, milyen fegyverük lehet egy kampós-rém páncélja ellen? Hogyan védekezhetnének Kopáncs karmaival szemben? Óriás barátunk lesöpri őket.

– Elfeledkezel a köugrókról – emlékeztette Belwar. – Ők egykettőre leküldenek egy nagy sziklát, és elsodorják Kopáncsot.

Kopáncs elfordult a beszélgetőktől, és a kőfalakat bámulta, de hiába próbálta felidézni valamikori önmagát. Gyenge késztetést érzett, hogy kopogni kezdjen a falon, de ez a késztetés nem volt erősebb annál a vágyánál, hogy a társai arcába mélyessze a karmait.

– Én majd elbáno a föntiekkel – zárta le a vitát Drizzt. – Te csak menj át Kopáncs mögött – úgy tizlépésre lemaradva.

– És a párdúc? – suttogta Belwar, mikor kibukkantak az utolsó kanyar mögül.

Drizzt határozottan megrázta a fejét, és Belwar, mivel még ő is jól emlékezett Guenhwyvar legutóbbi szerencsétlen kalandjára, nem erőltette.

Drizzt szerencsekívánát gyanánt hátra veregette a gnómot, aztán megelőzte Kopáncsot, és elsőként lépett be a barlangba. Néhány egyszerű mozdulattal létrehozta a levitációs varázslatot, és hangtalanul lebegni kezdett fölfelé. Kopáncs a hely furcsaságától és a zölden izzó tó látványától lenyűgözve észre sem vette Drizzt mozdulatait. A kampós-rém tökéletesen mozdulatlanul állt, körülnézett a teremben, és éles érzékeivel az ellenséget kereste.

– Mozogj már – suttogta mögötte Belwar. – Végzetes lehet a késlekedés!

Kopáncs bizonytalanul elindult, aztán egyre gyorsabban haladt, ahogy megszokta a keskeny, korláttalan gyilkójárókat. A legegényesebb úton indult el, amit észrevett, bár ez is jócskán kanyargott. Mielőtt elérte volna a szemközti kijáratot.

– Látsz valamit, sötételf? – kiáltotta Belwar olyan hangosan, ahogy csak merete, néhány eseménytelen pillanat elteltével. Kopáncs már a félúton is túljárt, mindenféle baj nélkül, és a fűrészfelügyelő aggodalma egyre nőtt. Egyetlen holló sem mutatkozott, semmiféle hang nem volt hallható Kopáncs lábdobogásán és Belwar saját csoszogásán kívül.

Drizzt leereszkedett mögéjük. – Semmit – felelte. A drow is kezdte gyanítani, amit Belwar: itt egy szál holló sincs. A savas barlangban háborítatlan, nyomasztó csend uralkodott. Drizzt előrerohant a barlang közepéig, aztán ismét felemelkedett, hogy innen is megnézze a falakat.

– Mit látsz? – kérdezte tőle Belwar. Drizzt vállvonogatva nézett le.

– Semmit a világon.

– *Magga cammara* – morogta Belwar. Már szinte örült volna, ha előjön egy holló és nekik ugrik.

Kopáncs ekkor már majdnem a kijárához ért, Belwar viszont, mialatt Drizztel beszélgetett, jócskán lemaradt mögötte: a barlang közepe felé járhatott. Mire megint előrenézett, a kampósrém már eltűnt a kijárat íve alatt.

– Van valami? – kiáltotta Belwar mindkét társának. Drizzt a fejét *rázta*, és feljebb emelkedett. Lassan körbefordult, és a falakat fürkészte: nem akarta elhinni, hogy egyetlen holló sem lapul lesben.

Belwar visszanézett a kijáratra. – Biztosan kiűztük őket – motyogta magában, pedig jól tudta, hogy nem így van. Mikor Drizztel kimenekültek innen néhány héttel ezelőtt, több tucat madárember maradt még. Néhány halott holló biztosan nem riasztotta el a barlangból a félelmet nem ismerő klán maradékát.

De valami rejtélyes okból egyetlenegy sem tűnt fel, hogy útjukat állja.

Belwar gyors léptekkel nekiindult: nem akarta megkísérteni a szerencséjüket. Már éppen kiáltani akart Kopáncsnak, hogy megkérdezze, minden rendben van-e, amikor éles, rettegő sívítás hallatszott a kijárat felől, majd nehéz, zuhanó reccsenés. Belwar és Drizzt hamarosan mindenre választ kaptak.

Zaknafein Do'Urden harag-szellemé lépett ki a járatból.

– Sötételf! – rikkantotta a fűrészfelügyelő élesen.

Drizzt már észrevette a harag-szellemet, és amilyen gyorsan csak tudott, leereszkedett a gyalogjáró felé a barlang közepe táján.

– Kopáncs! – kiáltotta Belwar, de nem számított rá, hogy választ kap a sötétségből. A harag-szellem egyre közelített.

– Te gyilkos vadállat! – átkozódott a fűrészfelügyelő. Szétterpesztette lábait, és összeverte mithrilkezeit. – Gyere, most megkapod, amit megérdemelsz! – Belwar kántálni kezdett, hogy felélessze kezei varázsát, de Drizzt félbeszakította.

– Ne! – kiáltotta a magasból a drow. – Zaknafein miattam jött, nem miattad. Állj el az útból!

– És Kopáncs miatt talán jött? – kiáltotta vissza Belwar. – Gyilkos vadállat, nem más, és nekem leszámolnivalóm van vele!

– Te ezt nem tudhatod – ellenkezett Drizzt, és igyekezett még gyorsabban ereszkedni, hogy elérje a vakmerő gnómot. Tudta, hogy ha Zaknafein érne először Belwarhoz, annak gyászos következményei lennének.

– Kérlek, higgy nekem – könyörgött Drizzt. – Ez a drow meghaladja az erődöt.

Belwar ismét összeütötte a kezeit, de nem tudta teljesen elengedni a füle mellett Drizzt szavait. Belwar csak egyszer látta Zaknafeint harcolni, az illithid barlangban, de a szörnyeteg villámgyors mozdulataitól már akkor is elállt a lélegzete. A gnóm visszahátrált néhány lépést. Másik utat keresett a kijárat felé, hogy megnézze, mi lett Kopáncsval.

Most, hogy Drizzt ott volt előtte, Zaknafein már ügyet sem vetett a svirfneblire. Megindult, hogy bevégezze a feladatot, létezése célját.

Belwarnak megfordult a fejében, hogy nyomába ered a furcsa drow-nak, hátulról meglepi, és így segíti Drizztet a harcban, de a kijárat felől újabb rikoltás érkezett, olyan fájdalmasan és nyomorultul, hogy a fűrészfelügyelő nem hagyhatta figyelmen kívül. Visszament a fő hídra, és ide-oda nézett: a hűség kétfelé húzta.

– Menj! – kiáltotta oda neki Drizzt. – Nézd meg Kopáncsot. Ez Zaknafein, az apám – Drizzt némi elbizonytalanodást vélt felfedezni a harag-szellem mozgásában ezekre a szavakra. Drizzten átvillant valami felismerés.

– Az apád? *Magga cammara*, sötételf! – ellenkezett Belwar. – Ott, az illithidek barlangjában...

– Biztonságban vagyok – szakította félbe Drizzt.

Társa egy pillanatig sem hitte el, hogy Drizzt biztonságban van, de makacs büszkesége tiltakozása ellenére tudta, hogy a küszöbön álló küzdelem valóban meghaladja az ő képességeit. Nem sok segítséget nyújthatott volna ez ellen a rettenetes drow harcoss ellen, sőt, jelenléte csak akadályozná barátját. Drizztnek anélkül is lesz elég baja, hogy

Belwar biztonságáért kéne aggódnia.

Belwar csalódottan összeverte mithrilkezeit, és a kijárat felé sietett, elesett kampósrém bajtársa nyöszörgésének hangja felé.

Malice szemei elkerekedtek, és olyan állatias hangot adott ki, hogy oldalán álló leányai azonnal tudták: a harag-szellem megtalálta Drizztet. Briza a fiatalabb Do'Urden papnőkre pillantott, és elküldte őket. Maya habozás nélkül engedelmeskedett, Vierna azonban húzódozott.

– Menj már – vicsorogta nővére, és kezét a korbácsára tette. – Most azonnal.

Vierna segélykérően az anyjára nézett, de Malice lélekben messze járt. Teljesen lefoglalta a távolban zajló események követése. Ez volt a Zin-carla és Malice Anya diadalának pillanata: nem hagyhatta, hogy alattvalói kicsinyes marakodása elvonja a figyelmét.

Aztán Briza egyedül maradt az anyjával a trón mögött állva, és épp olyan feszült figyelemmel nézte Malice-t, mint ahogy Malice követte Zaknafeint.

Mihelyt kilépett az alagútba, Belwar azonnal tudta, hogy Kopáncs halott, de legalábbis nem sok van neki hátra. A roppant rém-test a padlón hevert, és mindössze egyetlen, de kíméletlenül pontos nyaksebből vérzett. Belwar már fordult volna el, de aztán rádöbbsent: tartozik a barátjának annyival, hogy legalább vigaszt nyújtson neki. Letérdelt, és kényszerítette magát, hogy nézze a kampósrém vad görcsökre ránduló testét.

A halál megszüntette az alakváltoztató varázslatot, és Kopáncs fokozatosan visszanyerte eredeti alakját. A hatalmas karmos kezek remegve, rángatózva húzódtak vissza egy pek vékony, sárga bőrű kezébe. Haj serkelt Kopáncs repedező fejpáncélja alól. A hatalmas csőr is széthasadt és eltűnt. A roppant mellkas is elenyészett, és az egész test recsegve húzódtott össze. A fűrészfelügyelő beleborzongott a hangba.

A kampósrém nem volt többé, és halálában Kopáncs az lett, ami hajdan volt. Valamivel magasabb volt Belwarnál, de sokkal véznább, az arca furcsa, széles, a szeme pupillátlan, az orra lapos.

– Mi volt a neved, barátom? – kérdezte suttogva a fűrészfelügyelő, pedig tudta, hogy Kopáncs már nem válaszolhat. Lehajolt és a karjába vette a pek fejét. Némi megnyugvást lelt, mert az elkínzott pek arcára kiült valami mélységes, végső békesség.

– Ki vagy te. aki apám alakjában jársz? – kérdezte Drizzt, mikor a harag-szellem egészen a közelébe ért.

Zaknafein vicsorgása kivehetetlen volt: világosabban felelt helyette kardja suhintása.

Drizzt háritott, és hátraszökkent. – Ki vagy? – kérdezte ismét. – Mert az apám biztos nem!

Széles vigyor terült szét a harag-szellem arcán. – Nem – felelte Zaknafein reszketeg hangon, a távoli kápolnacsarnokból érkező sugallatra.

– Én az... anyád vagyok! – csaptak le a kardok vakító villanással.

Drizztet megrázták a válasz, de hasonló vadsággal viszonzta a rohamot. A görbeszabályain csattanó kard szapora csengései egyetlen hosszú hanggá álltak össze.

Briza követte anyja minden egyes mozdulatát. Veríték gyöngyözött Malice homlokán, és ökölbe szorított kezét egyre a kő trónszékhez verdeste, pedig már vérzett. Malice épp így képzelte, hogy a győzelem végső pillanatait világosan látja elméjében még mérföldek távolából is. Hallotta Drizzt minden szavát, és világosan érezte elkeseredését. Sosem volt még része ennél nagyobb gyönyörűségben!

Aztán enyhe rándulást érzett, ahogy Zaknafein tudata fellázadt az irányítása ellen. Malice torokhangú morgással taszította félre Zaknafeint: a fegyvermester bábtette az övét!

Briza érdeklődéssel figyelte anyja hirtelen, vicsorgó mozdulatát.

Drizztnek semmi kétsége nem volt afelől, hogy aki vele szemben áll, az nem Zaknafein Do'Urden, de észre kellett vennie, hogy ellenfele a hajdani fegyvermester egyedi stílusában küzd. Zaknafein ott volt – valahol –, és Drizztnek el kellett érnie, ha választ akart kapni kérdéseire.

A vad tusa hamarosan kényelmes, egyenletes ritmusba zökkent. Mindkét ellenfél óvatos támadósorozatokat alkalmazott, és gondosan ügyeltek, hová lépnek a csalóka kőúton.

Aztán Belwar bejött a barlangba, a vállán a pek élettelen testével. – Öld meg, Drizzt! – kiáltotta. – *Magga...* – De elhallgatott, amikor meglátta a küzdelmet. Drizzt és Zaknafein mintha egymásba gabalyodtak volna: kardjaik suhogva táncoltak, csak hogy végül mégse érhessék el a másikat. Szinte egyiknek látszottak, pedig Belwar tudta, hogy oly különbözőek. A gnómot aggasztotta ez a gondolat.

Mikor egy kis szünet állt be a harcban, Drizzt a fűrásfelügyelő felé pillantott, és tekintete megállt a halott peken. – Légy átkozott! -fröcsögte, és vagdalkozó pengékkel a szörnyetegre rontott, aki megölte Kopáncsot.

A harag-szellem könnyedén hárította a bolondul vakmerő rohamot, és felemelkedésre készítette Drizzt pengéit. Az ifjú drow számára ez is nagyon ismerős volt: ezt a módszert Zaknafein sokszor bevetette ellene még Menzoberranzanban, a vívóteremben. Zaknafein felnyomta Drizzt kardját, aztán hirtelen alulról döfött mind a két pengéjével. Korai mérkőzéseiken Zaknafein gyakran győzte le Drizztet ezzel a fogással, a kettős alsó szúrással, de legutolsó vívásuk alkalmával Drizzt megtalálta a megfelelő hárítást, és visszatámadott mentorára.

Most Drizzt nem tudta, hogy ellenfele végigviszi-e a támadórutint, és azt sem tudta, hogyan fog reagálni Zaknafein az ellenállásra. Vajon megvannak Zak emlékei ebben a szörnyetegben is?

A harag-szellem még mindig a magasban tartotta Drizzt szabályait. Aztán egy gyors lépést tett hátrafelé, és alulról döfött mindkét karddal.

Drizzt alsó keresztbe süllyesztette pengéit, a megfelelő védekező alakzatba, ami megfogta a szúrást. Aztán a kardmarkolatok közt magasán kirúgott ellenfele arcába.

A harag-szellem mintha számított volna a bekövetkező támadásra, és elugrott a süvítő csizma útjából. Drizzt hitte, hogy megkapta a választ, hisz ezt csak Zaknafein Do'Urden tudhatta.

– Te Zaknafein vagy! – kiáltotta. – Mit tett veled Malice Anya?

A harag-szellem kezei szemmel láthatólag megremegtek a kardmarkolaton, szája pedig megnyílt, mintha mondani akarna valamit.

– Nem! – visította Malice, és vadul magához rántotta a szörnyeteg irányítását. Keskeny és veszedelmes vonalon járt Zaknafein testi képességei és a valamikori fegyvermester tudata között.

-Az enyém vagy, harag-szellem – rikoltotta Malice. – És Lloth akaratából végre fogod hajtani a feladatod!

Drizzt látta a gyilkos harag-szellem hirtelen feltámadását. Zaknafein keze már nem remegett, szája pedig vékony, elszánt vonallá záródott.

– Mi az, sötételf? – kérdezte Belwar, aki mit sem értett az egészből. Drizzt észrevette, hogy a gnóm lerakta Kopáncs testét a párkányra, és elszántan közeledik. Szikrák pattogtak Belwar mithrill kezeiből, valahányszor összeütötte őket.

– Ne gyere ide! – kiáltotta Drizzt. Egy ismeretlen ellenfél jelenléte tönkretette volna a tervet, ami formálódni kezdett az agyában. -Zaknafein az – próbálta megmagyarázni Belwarnak. – Legalábbis részben.

És túl halkán ahhoz, hogy a fűrásfelügyelő hallja, hozzátette: -És én tudom, hogyan férjek hozzá. – Drizzt kiszámított támadások sorozatával rukkolt elő, amikről tudta, hogy Zaknafein könnyedén kivédi. Nem akarta elpusztítani ellenfelét, inkább újabb olyan mozdulatsorok emlékéit akarta felidézni, amelyek ismerősek lehetnek Zaknafeinnek.

Végigvezette mesterét egy tipikus vívőlecke lépésein, és közben végig beszélt, úgy, ahogyan annak idején beszélgetett a fegyvermesterrel Menzoberranzanban. Malice harag-szelleme vadállati dühvel reagált Drizzt ismerős tetteire, és állati vicsorgással válaszolt fia barátságos szavaira. Ha azt hiszi, hogy nyájassággal el tudja zsongítani ellenfelét, nagyon téved.

Pengék táncoltak Drizzt körül, rést keresve gondos védekezésén. Görbekardok emelkedtek fel ugyanolyan precizitással és gyorsasággal, megállítottak minden íves vágást, és messze elütöttek minden egyenes szúrást.

Az egyik döfés mégis átcúszott, és Drizzt bordáját érte. A finom páncél megfogta a borotvaéles pengét, de a csapás ereje így is sebet ejtett. Drizzt megtántorodott. Látta, hogy nem lesz könnyű végrehajtania a tervét.

– Az apám vagy! – kiáltott a szörnyetegre. – Malice Anya az ellenséged, nem én!

A harag-szellem gonosz nevetéssel gúnyolta ki a szavait, és vadul nekirontott. Drizzt a küzdelem kezdete óta tartott ettől a pillanattól, de makacsul emlékeztette magát, hogy valójában nem az apja áll előtte.

Az átgondolatlan roham elkerülhetetlenül réseket hagyott Zaknafein védekezésében, Drizzt pedig ki is használta ezeket. Az egyik görbekard a harag-szellem hasába fűrődött, a másik pedig mélyen belevágott oldalról a nyakába.

De Zaknafein csak még hangosabban kacagott, és támadott tovább.

Drizzt most már lehervadt önbizalommal, a puszta pánik erejével harcolt. Zaknafein körülbelül egy szinten volt vele, fia mégis alig tudta megsebezni. Hamarosan jelentkezett az újabb probléma: az idő is Drizzt ellensége lett. Nem tudta pontosan, mivel áll szemben, de azt sejtette, hogy a szörny sosem fog elfáradni.

Drizzt minden ügyességét és gyorsaságát latba vetve küzdött. A kétségbeesés a vívóművészet eddig sosem ismert magaslataiba emelte. Belwar ismét elindult, hogy közbeavatkozzon, de aztán megtorpant, és lenyűgözve bámulta a bemutatót.

Drizzt többször is megsebezte Zaknafeint, de a harag-szellem rá sem hederített a sérülésekre, és ahogy az ifjú felpörgette a tempót, a harag-szellem is gyorsított. Drizzt alig tudta elhinni, hogy nem Zaknafein Do'Urdennel harcol, olyan félreérthetetlenül felismerte apja, mentora mozdulatait. Semmilyen más lélek nem mozgathatta ezt a tökéletesen izmos drow testet ilyen ügyességgel és pontossággal.

Drizzt egyre hátrált, tért adott ellenfelének: valami lehetőségre várt. Újra és újra figyelmeztette magát, hogy nem Zaknafeinnel áll

szemben, hanem Malice Anya valami szörnyetegével, aminek az egyetlen célja, hogy őt elpusztítsa. Drizztnek készenlétben kellett állnia: az volt az egyetlen esélye, hogy valamiképpen sikerülhet lelőni ellenfelét az útról. De a virtuóz módon küzdő harag-szellem ellenében ez a lehetőség is meglehetősen távolinak tűnt.

Az út kissé elfordult egy rövid kanyarral, és Drizzt óvatosan kitapogatta a lábával. Aztán éppen a lába alatt letörtött egy darab a sziklából.

A drow megtántorodott, és egyik lába térdig lecsúszott a tó fölé. Zaknafein rárontott. A suhogó pengék hamarosan háton fekvő helyzetbe szorították Drizztet az útra, a feje támasz nélkül lógott a savtenger fölött.

– Drizzt! – kiáltotta Belwar kétségbeesetten. Rohanvást megindult, bár reménye sem lehetett rá, hogy időben útját állja barátja gyilkosának. – Drizzt!

Talán fia nevének csengése tette, vagy talán csak a gyilkos pillanat, de Zaknafein hajdani tudata egy szempillantás alatt életre kelt, és a kardot tartó kéz, melynek csapását Drizzt biztosan nem védhette volna, tétovázott.

A drow nem várt magyarázatra. Szabályja markolatával felcsapott, aztán a másikkal is, egyenesen Zaknafein állkapcsába. Sikerült visszalöknie a harag-szellemet. Zihálva talpra ugrott. Kificomodott az egyik bokája.

– Zak! – kiáltotta Drizzt, megzavarodva ellenfele tétovázásától.

– Driz... – formálta küszködve a harag-szellem szája. Aztán visszatért Malice szörnyetege, és előreszegezett karddal támadott.

Drizzt hárított, és arrébb ugrott. Érezte apja jelenlétét: tudta, hogy az igazi Zaknafein ott lappang a teremtmény felszíne alatt, de hogyan lehetne kiszabadítani ezt a bezárt lelket? Nyilvánvaló volt, hogy Drizzt már nem sokáig folytathatja a harcot.

– Te vagy az – suttogta Drizzt. – Senki más nem harcol így. Zaknafein ott van, és Zaknafein nem öl meg engem. – Ekkor valami belevillant Drizztbe, valami, amiben hinnie kellett.

Megint a meggyőződése lett a próbakő. Drizzt visszalökte kardjait a hüvelyükbe.

A harag-szellem elvicsorodott: pengéi gonoszul táncoltak és vagdostak, de Zaknafein nem mozdult.

– Öld meg! – ujjongott Malice: azt hitte, küszöbön a győzelem. De a küzdelem képe hirtelen kihussant az elméjéből, és ő ott maradt a sötétben. Túl sokat adott vissza Zaknafeinnek, amikor Drizzt felgyorsította a tempót. Kénytelen volt egyre többet visszaengedni Zak

tudatából a báblénybe, mert Zaknafein minden ügyességére szükség volt harcos fia ellen.

Most pedig ott maradt a feketeségben, feje fölött a fenyegető végzet súlyával. Hátranézett túlságosan is figyelő leányára, aztán visszasüppedt transzállapotába, hogy valamiképpen megpróbálja visszaszerezni az irányítást.

– Drizzt – szólt Zaknafein, és olyan jólesett kimondania a szót. Kardjai tokjukba kerültek, bár kezeinek minden egyes hüvelyknyi mozdulatért meg kellett küzdenie Malice akaratával.

Drizzt feléje indult: semmire sem vágyott jobban, mint hogy magához ölelje apját és legkedvesebb barátját, de Zaknafein kinyújtotta a kezét, hogy visszatartsa.

– Ne – hárította el a harag-szellem. – Nem tudom, meddig tudok ellenállni. A test, attól tartok, az övé – felelte Zaknafein.

Drizzt először nem értette. – Akkor te...

– Halott vagyok – mondta Zaknafein sötéten. – Békében, efelől légy nyugodt. De Malice elrabolta a testemet aljas céljaihoz.

– De te úrrá lettél rajta – vigasztalta Drizzt reménykedve. – Megint együtt vagyunk.

– De nem sokáig. – Mintegy az elhangzott szavakat alátámasztandó, Zaknafein keze önkéntelenül a kardja

markolatára szökkent. Az arca vad grimaszba torzult, de Zaknafein még ellenállt, és lazított a kard fogásán. – Jön vissza, fiam. Mindig visszajön!

– Nem tudnám elviselni, hogy újra elveszítslek – keseredett el Drizzt. – Amikor megláttalak az illithid barlangban...

– Az nem én voltam – magyarázta Zaknafein –, hanem Malice gonosz akaratának zombija. Én már eltűntem, fiam. Már sok éve nem létezem.

– De hát itt vagy – érvelt Drizzt.

– De Malice akaratából, nem... a sajátomból – hörögte Zaknafein, és arca eltorzult, ahogy próbálta Malice-t még egy kicsit visszatartani. Mikor ismét megszilárdult valamelyest a helyzete, szemügyre vette a harcost, amivé a fia lett. – Jól harcolsz – jegyezte meg. – Jobban, mint ahogy valaha is elképzelhettem volna. Ez jó, és az is jó, hogy van bátorságod elfutni... – Zaknafein arca megint eltorzult, a szavai elhaltak. Most mindkét kézzel a kardjaihoz kapott, és ezúttal elő is rántotta őket.

– Ne! – könyörgött Drizzt, és bíbor szemei elhomályosultak. – Szállj szembe vele!

– Nem... tudok – felelte a harag-szellem kínlódva. – Menekülj innen, fiam. Menj el a... világ legvégére! Malice sosem fog megbocsátani. Sosem... fog megállni...

A harag-szellem előrelódult, és Drizztnak sem volt más választása, kardot kellett rántania. De Zak hirtelen megrándult, mielőtt Drizztkezhez ért volna.

– Érettünk! – kiáltotta Zaknafein megdöbbenően tiszta hangon. Kiáltása győzelmi harsonaként zengett a zölden izzó teremben, és mérföldekkel arrébb úgy visszhangzott Malice szívében, mint a vég közeledtét jelző gyászdobok pergése. Zaknafein újra nekirugaszkodott, hogy csak egyetlen pillanatra az övé legyen az irányítás – annyi időre, míg a harag-szellem lelép az útról.

25. fejezet

Következmények

Malice Anya még fel sem kiálthatott tiltakozásul. Ezernyi robbanás dübörgöttette meg az agyát, amikor Zaknafein a savtóba merült, az elkerülhetetlenül közeledő katasztrófa ezernyi emlékeztetője. Felpattant a trónról, kezei a levegőt markolázták görcsösen, mintha valamit meg akarna ragadni, ami nincs is ott.

Nehezen, zihálva lélegzett, és néma hörgés tört elő tátogó ajkairól. De egy pillanat múlva, amikor még mindig nem tudott úrrá lenni magán, Malice meghallott egy hangot, ami élesebb volt, mint saját kínjainak zsongása. Egy főpapnő korbácsának kígyófejei sziszegtek halkan a háta mögött.

Malice megpördült, és Brizát pillantotta meg, ahogy sötétlen elszánt arccal emelgeti tekergő korbácsát.

– Azt hittem, hogy sok évig kell várnom a felemelkedésre – fröcsögte a legidősebb lány hidegen. – De te gyenge vagy, Malice, túl gyenge ahhoz, hogy összetartsd a Do'Urden Házat azokban a megpróbáltatásokban, amelyek kudarcunkat – kudarcodat – fogják követni.

Malice bele akart nevetni lánya arcába: a kígyófejú korbácsok a Pókkirálynő személyes ajándékai, nagyasszonyanyák ellen nem lehet használni őket. De valamilyen oknál fogva Malice-ből ebben a pillanatban mégis hiányzott a bátorság és a meggyőződés, hogy szembeszálljon a lányával. Megbűvölten nézte, ahogy Briza karja hátrahúzódik, majd előrelelül.

A hat kígyófej Malice felé csapott. Ez képtelenség! Ez ellentmond Lloth minden törvényének! A gonosz kis fejek mohón nyúltak ki, és Malice húsába martak, hátuk mögött a Pókkirálynő minden haragjával. Izzó fájdalom futott szét Malice testében, összerántotta és megfeszítette izmait, aztán jeges zsibbadás maradt utána.

Malice az ájulás határán egyensúlyozott: igyekezett erősnek mutatkozni a lánya előtt, hogy megmutassa Brizának a támadás ostoba és hiábavaló voltát.

A korbács ismét lecsapott, és a padló vészesen megindult Malice felé. Még hallotta, hogy Briza mormol valamit: valami átkot, vagy a Pókkirálynőhöz intézett fohászt.

Harmadszor is suhintott, és ezután Malice már semmiről sem tudott. Már az ötödik csapás előtt halott volt, de

Briza még percekig csépelte. Szabadjára engedte haragja tombolását, hogy biztosítsa a Pókkirálynőt: a Do'Urden Ház valóban elfordult tehetetlen nagyasszonyjától.

Mire Dinin váratlanul és bejelentés nélkül berontott a terembe, Briza már kényelmesen helyet foglalt a trónon. A nagyobbik fiú anyja megtépázott holttestére nézett, aztán ismét nővére. Hitetlenkedve megcsóválta a fejét, aztán széles, mindentudó mosoly terült szét az arcán.

– Mit tettél, nővé... Briza Anya? – kérdezte Dinin, kijavítva nyelvbotlását, mielőtt még testvére lecsaphatott volna rá.

– A Zin-carla nem sikerült – recsegte Briza, és az öccsére meredt. – Llothnak már nem jó Malice.

Dinin gúnyosnak tetsző nevetése nővére csontjáig hatolt. A szeme még keskenyebbre szűkült, és Dinin számára jól láthatóan a korbácsa nyeléhez nyúlt.

– A legjobb pillanatot választottad a feljebbjutásra – felelte a nagyobbik fiú nyugodtan. Láthatóan egyáltalán nem aggasztotta, hogy Briza esetleg megbünteti. – Megtámadtak minket.

– A Fey-Branche? – rikoltotta Briza, és izgatottan felpattant. Még alig öt perce ült nagyasszonyi trónján, máris próbatétel várta. Bizonyítania kell a Pókkirálynő előtt, és meg kell mentenie a Do'Urden *Házat* mindazon károktól, amiket Malice hibája idézett elő.

– Nem, nővérem – felelte Dinin gyorsan, minden nyájasság nélkül. – Nem a Fey-Branche Ház.

Öccse higgadt válaszára Briza visszarogyott a trónra, és izgatott vigyora a szintisza rettegés álarcába dermedt.

– Hanem a Baenre. – Most már Dinin sem nevetett.

Vierna és Maya a Do'Urden ház erkélyéről nézték az adamantit kapukon túlról közeledő csapatokat. Ők nem ismerték fel az ellenséget, mint Dinin, de a sereg nagyságából és erejéből sejtették, hogy valamelyik hatalmasabb Házzal van szó. De a Do'Urden Ház még mindig kétszázötven katonával dicsekedhetett, melyek közül sokat maga Zaknafein képzett ki. A Baenre Anyától kölcsönbe kapott további kétszáz jól képzett, jól felfegyverzett harccsal is számolva Viernának úgy vélték, hogy nem olyan rosszak az esélyeik. Gyorsan felvázolták a védekezési stratégiát, és Maya átvette lábát a korláton, hogy leereszkedjen az udvarba, és közölje a tervet a parancsnokokkal.

De amint rádöbbsen, hogy kétszáz ellenség máris a kapun belül van – azok az ellenségek, akiket Baenre Anyától kaptak kölcsön –, tudták, hogy tervük hajítófát sem ér.

Maya még a korláton ült, amikor az első Baenre katonák felértek az erkélyre. Vierna előrántotta korbácsát, és odakiáltott Mayának is, hogy kövesse példáját. De Maya nem mozdult, és Vierna, mikor jobban megnézte, látta, hogy nővére testéből számos apró dobónyíl áll ki.

De ekkor a saját korbácsa fordult ellene: a kígyófogak belemartak szép arcába. Vierna ekkor értette meg, hogy a Do'Urden Ház bukása Lloth akarata. – Zin-carla – motyogta Vierna, amikor felismerte a katasztrófa forrását. Vér homályosította el a szemét, és szédülés fogta el, aztán magába zárta a sötétség.

– Ez lehetetlen! – kiáltotta Briza. – A Baenre Ház támad? Lloth nem adott nekem...

– Kaptunk lehetőséget! – rikoltotta Dinin. – Zaknafein volt az a lehetőség... – Dinin anyja tépett testére pillantott. – ...de a haragszellem ezek szerint kudarcot vallott.

Briza felhördült és lecsapott a korbácsával. De Dinin számított a támadásra – épp eléggé ismerte a nővérét –, és messze hátraugrott. Briza feléje lépett.

– Még több ellenség kell? – kérdezte Dinin karddal a kezében. – Menj ki az erkélyre, kedves nővérkém, ott több százat is találsz!

Briza dühösen felordított, de elfordult öccsétől, és kirohant a teremből, abban a reményben, hogy valamit még meg tud menteni az általános pusztulásból.

Dinin nem ment utána. Lehajolt Malice Anyához, és még egyszer utoljára a szemébe nézett a zsarnoknak, aki ura volt egész eddigi életének. Malice erős teremtés volt, magabiztos és gonosz, mégis milyen törekenynek bizonyult a hatalma: megtörte egy renegát gyermek elhajlása.

Dinin mozgást hallott a folyosóról, és az előcsarnok ajtaja feltárult. A nagyobbik fiúnak oda sem kellett néznie, hogy tudja, ellenségek. Tovább nézte halott anyját, és tudta, hogy hamarosan rá is ez a sors vár.

De a várt csapás nem jött, és néhány rettenetes pillanat után végre hátra mert nézni a válla fölött.

Jarlaxle ücsörgött kényelmesen a trónon.

– Nem is vagy meglepődve? – kérdezte a zsoldos Dinin változatlan arckifejezése láttán.

– A Bregan D'aerthe ott volt a Baenre-csapatok soraiban, talán az összes Baenre seregben – mondta Dinin hanyagul. Lopva körülpillantott a tucatnyi katonára, akik követték Jarlaxle-t a terembe. Ha el tudná kapni a

zsoldosvezért, mielőtt megölik! Az áruló Jarlaxle halála talán némi gyógyír lenne a katasztrófa okozta sebekre.

– Jó megfigyelő vagy – felelte neki Jarlaxle. – Az a gyanúm, hogy te már az elejétől fogva tudtad a Házaad végétét.

– Ha a Zin-carla nem sikerült... – felelte Dinin.

– És te tudtad, hogy nem fog? – kérdezte a zsoldosvezér, mintegy szónoki kérdéssel.

Dinin bólintott. – Tíz évvel ezelőtt – kezdte, és nem tudta, miért mondja el ezt Jarlaxle-nak – láttam, hogyan áldozzák fel Zaknafeint a Pókkirálynőnek. Menzoberranzan egyik Háza sem követett el soha ilyen könnyelmű pazarlást.

– A Do'Urden Ház fegyvermestere kiváló harcos hírében állott -vetette közbe a zsoldos.

– És kétségtelenül rá is szolgált – felelte Dinin. – Aztán ott van Drizzt, az öcsém...

– Ugyancsak kitűnő harcos.

Dinin újfent bólintott. – Drizzt elhagyott minket, amikor küszöbön állt a háború. Nem lehetett nem észrevenni, hogy Malice Anya mennyire elszámította magát. Már akkor tudtam, hogy a Do'Urden Háznak befellegzett.

– Pedig legyőzték a Hun'ett Háza, és ez nem kis dolog – vélte Jarlaxle.

– Csak a Bregan D'aerthe segítségével -javította ki Dinin. – Életem során láttam, hogyan emelkedett a Do'Urden Ház egyre magasabbra a városi hierarchiában Malice Anya erőskezü irányítása alatt. Erőnk és hatalmunk évről évre nőtt. De az utolsó tíz évben már a hanyatlás jelei mutatkoztak. Láttam, hogyan remeg meg alapjaiban a Do'Urden Ház. A felépítménynek is követnie kellett a romlást.

– Épp olyan bölcs vagy, mint amilyen jól bánsz a karddal – jegyezte meg a zsoldos. – Ezt már egyszer mondtam neked, Dinin Do'Urden, és úgy tűnik, ismét igaznak bizonyult.

– Ha már nem okoztam neked csalódást, hadd kérjek tőled valamit – állt fel Dinin. – Úgyis tőled függ, hogy megteszed-e.

– Gyorsan és fájdalom nélkül öljelek meg? – vigyorgott Jarlaxle. Dinin harmadszor is bólintott.

– Nem – mondta nemes egyszerűséggel Jarlaxle. Dinin nem értette a lényegét: előrántotta a kardját.

– Egyáltalán nem öllek meg – adta meg a magyarázatot Jarlaxle.

Dinin felemelt karddal tanulmányozta a zsoldos ábrázatát, hátha le tud olvasni róla valamit Jarlaxle szándékáról. – Én a Ház nemese vagyok – figyelmeztette Dinin. – Tanúja voltam a támadásnak. Egyetlen Ház elpusztítása sem teljes, ha egy nemes életben marad.

– Tanú? – nevetett Jarlaxle. – A Baenre Ház ellen? Ennek nincs semmi értelme.

Dinin kardja lehanyatlott.

– Akkor mi lesz a sorsom? – kérdezte. – Baenre Anya fogad be? – Dinin hangja világosan mutatta, hogy nincs túlságosan ínyére ez a lehetőség.

– Baenre Anya nem sok hasznát venné egy hímnek – felelte Jarlaxle. – Ha valamelyik nővéred életben maradt – és azt hiszem, a Vierna nevűvel ez a helyzet –, akkor ő hamarosan Baenre Anya kápolnájába kerül. De a Baenre Ház ráncos öreg nagyszönye nem sokra tartana egy hímét, attól tartok.

– Akkor mi lesz? – kérdezte Dinin.

– Én tudom, mennyit érsz – jelentette ki Jarlaxle hanyagul. Körbemutatott vigyorgó katonáin.

– A Bregan D'aerthe? – döbrent meg Dinin. – Én, a nemes, bandita legyek?

Jarlaxle Dinin szemének követhetetlen gyorsasággal egy tört hajított a lábánál heverő testbe. A penge markolatig hatolt Malice hátába.

– Vagy bandita, vagy hullá – világította meg a kérdést lezserül Jarlaxle.

Nem volt nehéz a választás.

Néhány nappal később Dinin és Jarlaxle együtt néztek vissza a Do'Urden Ház lerombolt adamantit kapujára. Valaha oly büszkén és rendíthetetlenül állt finommívű pókfaragásaival és az őrtoronyként használt két hatalmas sztalagmit pillérrel.

– Milyen gyorsan megváltozott minden – jegyezte meg Dinin. – Az egész eddigi életem itt van előttem, pedig már vége.

– Felejtsd el, ami elmúlt – bátorította Jarlaxle. A zsoldos kacsintása elárulta Dininnek, hogy valami különlegeset forgat a fejében, miközben befejezte a mondatot. – Kivéve persze azt, ami hasznodra lehet a jövőben.

Dinin gyorsan végignézett saját magán és a romokon. – A fegyvereimet? – találgatta a zsoldos gondolatát. – A harci tudásomat?

– Nem. Az öcsédet.

– Drizztet? – Az átkozott név megint felbukkant, hogy megkeserítse az életét.

– Úgy tűnik, hogy Drizzt Do'Urden ügye még megoldásra vár -magyarázta Jarlaxle. – Ő nagyon sokat megér a

Pókkirálynőnek.

– Drizzt? – kérdezte Dinin hitetlenkedve.

– Miért vagy úgy meglepve? – kérdezte a zsoldos. – Az öcséd még mindig él, különben nem bukott volna el Malice Anya.

– De hát melyik Ház érdeklődne iránta? – kérdezte Dinin tompán. – Ez is Baenre Anya megbízása?

Jarlaxle lekicsinylően elnevette magát. – A Bregan D'aerthe nem csak a nagy Házak megbízásából – és pénzéért – tevékenykedik -felelte.

– El akarod kapni az öcsémet?

– Kiváló lehetőség lenne ez Dininek arra, hogy megmutassa, mennyit ér az én kis családomnak – mondta Jarlaxle csak úgy a levegőnek. – Ki más tudná jobban becserkészni a renegátot, aki romba döntötte a Do'Urden Házat? Az öcséd értéke a Zin-carla kudarcával sokszorosára emelkedett.

– Én láttam, mi lett Drizztből – próbálkozott Dinin. – Ez sokba fog kerülni.

– Az én forrásaim kiapadhatatlanok – felelte Jarlaxle önelégülten –, és semmilyen árat nem sajnálok, ha a nyereség még nagyobb. – A külön zsoldos egy ideig hallgatott, hagyta, hogy Dinin elmélázzon valaha büszke Házának romjai fölött.

– Nem – jelentette ki hirtelen Dinin. Jarlaxle bizalmatlan pillantást vetett rá.

– Én nem megyek Drizzt után – ismételte eltökélten Dinin.

– Te Jarlaxle-t szolgálod, a Bregan D'aerthe vezérét – emlékeztette hűvösen a zsoldos.

– Ahogy valaha Malice-t, a Do'Urden Ház nagyasszonyát is szolgáltam – vágott vissza Dinin hasonlóan hűvösen.

– Anyám kedvéért sem voltam hajlandó még egyszer kimenni Drizztért... – Egyenesen, félelem nélkül nézett Jarlaxle-ra – ...és neked sem teszem meg.

Jarlaxle hosszan méregette új bajtársát. Rendes esetben nem tűrt volna el ilyen arcátlan függelemsértést, de Dinin láthatóan őszinte volt – és hajthatatlan. Jarlaxle azért vette be Dinint a Bregan D'aerthebe, mert értékelte a nagyobbik fiú tapasztalatát és ügyességét: nem vehette semmibe Dinin véleményét.

– Lassú halált is halatsz -jegyezte meg Jarlaxle, nem annyira valós fenyegetésként, inkább azért, hogy lássa Dinin reakcióját. Nem állt szándékában elpusztítani egy ilyen értékes harcost.

– Az sem lenne rosszabb annál a halálnál és megaláztatásnál, amit Drizzt kezétől szenvednék el – felelte Dinin nyugodtan.

Újabb hosszú pillanat múlt el, míg Jarlaxle Dinin szavainak jelentőségét mérlegelte. A Bregan D'aerthenek talán át kéne gondolnia a renegát kézrekerítésére vonatkozó terveit: talán mégis túl magas az ár.

– Jöjj, harcosom – mondta végül Jarlaxle. – Térjünk vissza otthonunkba, az utcákra, ahol megtudhatjuk, milyen kalandokat tartogat számunkra a jövő.

26. fejezet

Fények a mennyezeten

Belwar végigrohant a gyalogjárón a barátjához. Drizzt észre sem vette a jövetelét. A keskeny hídon térdelt, és azt a helyet bámulta a bugyborékoló taven, ahol Zaknafein elmerült. A sav hullámozott és fröcsögött, egy megperzselt kardmarkolat bukkant fel egy pillanatra, aztán újra eltűnt a homályos zöld habokban.

– Végig ott volt – suttogta Drizzt Belwarnak. – Az apám.

– Nagy szerencséd volt, sötételf – felelte a gnóm. – *Magga cammara!* Amikor elraktad a kardodat, biztos voltam benne, hogy levág.

– Végig ott volt – mondta újra Drizzt. Svirfnebli barátjára nézett. – És ezt te mutattad meg nekem.

Belwar zavartan nézett rá.

– A lelket nem lehet elválasztani a testtől – magyarázta Drizzt. – Az életben nem. – A tó fodraira nézett. – De az élőhalottaknál sem. A vadonban töltött évek alatt elvesztettem önmagam, legalábbis így hittem. De te megmutattad

nekem az igazságot. Drizzt szíve sosem távozott el a testéből, és tudtam, hogy ez Zaknafeinre is igaz.

– Itt más erők működtek -jegyezte meg Belwar. – Én nem lettem volna olyan biztos ebben.

– Te nem ismerted Zakot – torkolta le Drizzt. Felállt. A bíbor szemeit elfátyolozó nedvességet őszinte mosoly oszlatta el. – De én igen. A lélek, és nem az izom mozgatja egy harcos fegyvereit, és csak ő, az igaz Zaknafein mozoghatott ilyen kecsességgel. A válság pillanata adta meg a szükséges erőt apámnak, hogy ellenálljon anyám akaratának.

– És te adtad meg neki ezt a válságos pillanatot – következtetett Belwar. – Kerekedjen felül Malice Anyán, vagy ölje meg a saját fiát. -Belwar megrázta tar fejét, és felhúzta az orrát. – *Magga cammara*, te aztán bátor vagy, sötételf – Rákacsintott Drizztre. – Vagy bolond.

– Egyik sem – felelte Drizzt. – Én csak bíztam Zaknafeinben. -Visszanézett a tóra, és ezután már nem mondott semmit.

Belwar is elnémult, és türelmesen várakozott, míg Drizzt be nem fejezte magányos búcsúját. Mikor végre felemelte tekintetét a tóról, Belwar intett neki, hogy kövesse, és elindult a hídon. – Gyere -szólt vissza a gnóm a vállá fölött. – Légy tanúja lekaszáolt barátunk valójának.

Drizzt gyönyörűnek látta a peket, és ez a szépség a békés mosolyból fakadt, ami végre utat talált megkínzott barátja arcára. Belwarral együtt elmondtak néhány szót, és fohászt mormoltak valamelyik istenhez, amelyik meghallgatja őket, aztán a savtóba vetették Kopáncs testét. Úgy vélték, ez jobb hely neki, mint a Mélysötéten kóborló dögevők bendője.

Ketten indultak tovább, mint akkor, amikor először keltek útra együtt a svirfnebli városból. Néhány nap alatt Blingdenstone-ba értek.

A roppant kapuk őrei, bár láthatóan le voltak nyugózva, némileg meg is zavarodtak visszatérésüktől. De a fűrásfelügyelő ígéretére, hogy azonnal Schnicktik királyhoz mennek, és beszámolnak neki, egyenesen beengedték őket.

– Most már biztosan meg fogja engedni, hogy itt maradj, sötételf – mondta Belwar Drizztnek. – Legyőzted a szörnyeteget. – A házában hagyta Drizztet, de megígérte, hogy hamarosan jó hírekkel tér vissza.

Drizzt ebben nem volt olyan biztos. Zaknafein utolsó figyelmeztetése, hogy Malice Anya nem fogja feladni a hajszát, nem ment ki a fejéből, és jól tudta, hogy ez így is lesz. Sok minden történt azalatt, amíg Belwarral távol voltak Blingdenstone-tól, de amennyire a drow tudta, ezek egyike sem mérsékelte a svirfnebli várost fenyegető nagyon is valós veszedelemet. Drizzt csak *azért* volt hajlandó visszajönni Belwarral Blingdenstone-ba, mert ez volt az első állomás abban a tervben, amit kiötlött.

– Mennyi ideig harcolunk még egymással, Malice Anya? – kérdezte Drizzt a pusztá faltól, mikor a fűrásfelügyelő elment. Szüksége volt arra, hogy hangosan kimondva is hallja érveit, hogy minden kétséget kizáróan meggyőzze magát arról: döntése helyes volt. -Egyikünk sem nyerhet ebből a harcból, de a drow-k így szokták, nem igaz? – Drizzt lerogyott az egyik kőszékre, és saját szavai igazságát fontolgatta.

– Vadászni fogsz rám, és vagy magadat teszed tönkre, vagy engem, mert elvakít téged a gyűlölet, ami uralja az életed. Menzoberranzan nem ismer kegyelmet. Ez a te gonosz Pókkirálynőd törvényei ellen való lenne.

– Ez itt a Mélysötét, a ti sötét és komor birodalmatok, de nem ez az egész világ, Malice Anya. Majd meglátjuk, meddig ér el a kezéd.

Drizzt percekig üldögélt némán: eszébe jutottak az első leckék a drow Akadémián. Megpróbált valami fogódzót, valami jelet találni, amiből biztos lehetne benne, hogy a felszínről szóló történetek nem többek rosszindulatú hazugságnál. De a drow Akadémia mestereinek ámitása évszázadok alatt csiszolódott ki, és megtámadhatatlanul kerek volt. Drizzt csakhamar rájött, hogy rá kell bíznia magát az érzéseire.

Mire Belwar néhány óra múlva komoran visszatért, Drizzt elhatározása már megingathatatlan volt.

– Makacs, ork agyú... – sziszegte fogai között a fűrásfelügyelő, mikor belépett az ajtón.

Drizzt nevetve fogadta.

– Hallani sem akarnak arról, hogy itt maradj! – ordított rá Belwar, hogy lehervassza a drow mosolyát.

– Talán mást vártál? – kérdezte Drizzt. – Az én harcomnak még nincs vége, kedves barátom. Azt hitted, hogy ilyen könnyen el lehet intézni a családomat?

– Visszamegyünk, ki – morogta Belwar, és leült Drizzt mellé. -Nagylelkű... – hangja csöppögött a gúnytól – ...királyunk beleegyezett, hogy egy hétig a városban maradhass. Egy egész hétig!

– Ha elmegyek, egyedül megyek – szólt közbe Drizzt. Elővette zsebéből az ónix szobrocskát, és kijavította saját magát: – Azaz majdnem egyedül.

– Ezen már eleget vitakoztunk, sötételf – emlékeztette Belwar.

– Az más volt.

– Valóban? – vágott vissza a fűrásfelügyelő. – Most már jobban tudnál élni egyedül a Mélysötéten, mint régen? Már elfeledkeztél a magány terheiről?

- Nem a Mélysötéten leszek – felelte Drizzt.
- Haza akarsz menni? – kiáltott fel Belwar, és felpattant. A szék kirepült alóla.
- Nem, soha! – nevetett Drizzt. – Sosem térek vissza Menzoberranzanba, legfeljebb Malice Anya rabláncára fűzve.

A fűrészfelügyelő felállította a székét, és kíváncsian visszaült.

– De Mélysötéten sem maradok – magyarázta Drizzt. – Ez Malice világa, jobban illik egy igazi drow lelkivilágához.

Belwar már kezdte kapiskálni, de nem akarta elhinni, amire rájött. – Mit nem mondasz – zsörtölődött. – Hová akarsz menni?

– A felszínre – felelte Drizzt magától értetődő hangon. Belwar ismét felpattant, és a széke most még messzebbre repült.

– Már jártam egyszer ott fenn – folytatta Drizzt, nem zavartatva magát. Elszánt tekintete lehiggasztotta a svirfneblit. – Részt vettem egy drow irtóhadjáratban. És csak a társaim tetteire emlékszem borzongással. A tágas világ illatai és a szél hideg érintése nem riaszt.

– A felszín – mormogta Belwar, szinte nyögve. – *Magga cammara*. Sosem gondoltam rá, hogy oda menjek – az nem a svirfneblinek való hely. – Hirtelen az asztalra csapott, aztán elszánt vigyorral nézett föl. – De ha Drizzt megy, akkor Belwar is mellette lesz!

– Drizzt egyedül megy – figyelmeztette a drow. – Te magad is mondtad, hogy a felszín nem a svirfneblinek való.

– De a drow-knak sem – tette hozzá célzatosan a gnóm.

– Én nem olyan vagyok, mint a többi drow – vágott vissza Drizzt.

– Az én lelkem nem az ő lelkük, és az ő otthonuk nekem nem otthonom. Milyen messzire kéne mennem ezekben a végtelen alagutakban, hogy megszabaduljak a családom gyűlöletétől? És ha Menzoberranzantól menekülve belebotlok egy másik drow városba, Ched Nasadba vagy egy hasonló helybe, azok a drow-k vajon nem folytatják a vadászatot utánam, hogy teljesítsék a Pókkirálynő vágyát? Nem, Belwar, ennek a világnak a zárt ege alatt nem lehet békességem. De attól félek, hogy te sosem lehetnél boldog távol a Mélysötét szikláitól. Neked itt a helyed, a néped megbecsülésétől övezve.

Belwar csendben ült egy ideig, és emésztgette Drizzt szavalt. Örömet követte volna Drizztet, ha a sötételf így kívánta volna, de valójában nem akarta otthagyni Mélysötétet. Nem tehetett semmit az ellen, hogy Drizzt menni akar. Egy sötételfet sok megpróbáltatás várja a felszínen, ezt Belwar is tudta, de vajon versenyezhet-e ez azzal a kinnal, amit Drizzt a Mélysötéten élne át?

Belwar feneketlen zsebébe nyúlt, és elővette a fényt adó brosst.

– Vidd ezt magaddal, sötételf – suttozta lágyan, és odanyújtotta Drizztnek. – És ne felejs el engem.

– Soha nem foglak elfelejteni életem hátralévő századaiban –ígérte Drizzt. – Sohasem.

Az az egy hét túlságosan gyorsan szaladt el Belwarnak, aki nem szívesen búcsúzott barátjától. Tudta, hogy soha többé nem fogja látni Drizztet, de azt is tudta, hogy barátja döntése megalapozott. Belwar, mint barát, kötelességének érezte, hogy gondoskodik mindenről, ami segítségére lehet Drizztnek. Blingdenstone legjobb mesterembereihez vitte el a drow-t, és saját zsebből fizette a kiadásokat.

Aztán még valami sokkal értékesebb ajándékot is szerzett neki. A mélységi gnóмок néha-néha ellátogattak a felszínre, és Schnicktick királynak számos olyan elnagyolt térképmásolata volt, ami a Mélysötétből kivezető utat mutatta.

– Több hétig fog tartani az út – mondta Belwar Drizztnek, amikor átadta neki az összetekert pergament. – De e nélkül nemigen találád meg.

A drow remegő kézzel göngyölte ki a térképet. Most már el merte hinni, hogy igaz. Valóban a felszínre megy. Ebben a pillanatban már-már magával hívta Belwart is, hisz hogy is hagyhatna itt egy ilyen drága barátot?

De nemhiába vezették az elvei eddig is sikeresen Drizztet, és ezek az elvek most azt diktálták, hogy nem szabad önzőn viselkednie.

Másnap elhagyta Blingdenstone-t, és ígéretet tett Belwarnak, hogy ha valaha megint arra jár, feltétlenül meglátogatja. De mindketten tudták, hogy Drizzt sosem fog visszatérni.

Napok, mérföldek teltek el eseménytelenül. Drizzt néha elővette a mágikus melltűt, amit Belwartól kapott, néha a néma sötétségben járt. Vagy pusztán véletlenségből, vagy a sors kegyéből a térképre felvázolt út során egyetlen szörnyel sem találkozott. Mélysötéten nem sokat változtak a dolgok: a pergamen, bár régi, sőt, ősrégi volt, pontosan

mutatta az utat.

Nem sokkal azután, hogy blingdenstone-i indulása után harminchárom nappal tábort bontott és folytatta útját, Drizzt érezte, hogy megritkul a levegő. Emlékeiben élénken élt ennek a hűvösségnek és szélnek az emléke.

Előhúzta zsebéből az ónix szobrocskát, és előhívta Guenhwyvart. Együtt mentek tovább izgatottan: minden kanyar után azt várták, hogy egyszer csak eltűnik a fejük fölül a mennyezet.

Egy kisebb barlangba jutottak. A távoli kijárat íve alatt derengő sötétség már korántsem volt olyan sötét, mint amit maguk mögött hagytak. Drizzt visszafojtotta a lélegzetét, és Guenhwyvar nyomában kilépett.

Csillagok hunyorogtak az éjszakai égbolt Szakadozott fellegei mögött, a hold ezüstös ragyogása tompa fénnel szűrődött ki egy nagyobb felhő mögül, a szél pedig a hegyek dalát zúgta. Drizzt fent volt a Birodalmakban, valami roppant hegyvonulat egyik magaslatának tövében.

Nem bánta a szél hidegét, pedig sokáig állt mozdulatlanul, és figyelte, ahogy a vándorló felhők lassan elúsznak felette a hold elé.

Guenhwyvar ott állt mellette, és nem ítélezett. És Drizzt tudta, hogy ez mindig így lesz.

(Folytatása következik)